

Jule-kab 9.15.1920

Opklaringen af Nostradamus Profetier

ved
Direktør, Ingeniørkaptajn C. S. Billenstein

Vejlesøvej, Holte
1920

Vigtigt !

Dette er en digitaliseret udgave anno 2018 af bogen "Opklaringen af Nostradamus Profetier" forfattet af Direktør, Ingeniørkaptajn C.S. Billenstein og udgivet som trykt bog i 1920.

Digitaliseringen anno 2018 af førnævnte bog fra 1920 er udført så vidt muligt i fuld overensstemmelse med selv originaludgaven trykt på papir.

Direktør, Ingeniørkaptajn C.S. Billenstein døde i 1952, og arvingernes Copyrights på førnævnte bog varer indtil ultimo 2022 - 70 år efter hans død.

Andre bøger af Direktør, Ingeniørkaptajn C.S. Billenstein:

"Det staar skrevet" udgivet i maj 1941.

Opklaringen af Nostradamus Profetier

Copyright 1920 by C.S. Billenstein

A.J. Andersens Bogtrykkeri, Hillerød

Indhold.

Portræt af Nostradamus	6
Indledning	9
Profetiernes form	
Nostradamus Bog og dens Indhold	17
Profetiernes Opklaring og Brevets tre Spaadomme	21
Fortalen og Brevets Indledning og Afslutning	49
Profetiernes Vers	68
Den samlede Profeti	
Den historiske Skildring indtil Aar 1907	85
Den historiske Skildring fra Aar 1907 til vor Tid	106
De kommende Tilskikkelser	117
Den almindelige Beskrivelse af Udviklingen.....	137
Forudsigelsen om den kommende Tro.....	153
Virkningerne af Profetiernes Opklaring.....	174
Slutning.....	197
Rettelser	203

Poize Delineavit et Sculpsit.

MICHEL NOSTRADAMUS.

Tire' du Cabinet de M^r le Dr NIEL.

Men forstaa da nu, min Søn, jeg finder ved mine astronomiske Beregninger, der stemmer overens med den aabenbarede Inspiration, at det dødbringende Sværd nu nærmer sig til os ved Sygdom, Krig, mere skrækkelig end der har været i tre Menneskers Levetid, og Sult, der vil komme paa Jorden og ofte vende tilbage dertil.

Thi Stjernerne stemme overens med Beregningerne, og der staar skrevet: "Jeg vil straffe deres Ubilighed med Stokkeslag og piske dem med Svøber", thi Guds Barmhjertighed vil en Tid lang ikke blive uddelt, og da, min Søn, skal Størsteparten af mine Profetier blive fuldbyrdede og blive opklarede ved deres Fuldbyrdelse.

Da skal Vorherre under de ulykkebringende Storme gentagende gange sige: „Jeg vil styrte dem til Jorden og bryde dem, og jeg skal ikke have Medlidenhed med dem".

Nostradamus Fortalen, (F. 52-55).

Indledning

MAN har altid betragtet Nostradamus Profetier som en mærkelig og hemmelighedsfuld Bog og været forberedt paa, at den vilde bringe Overraskelser. Der findes forskellige Udtalelser i Profetierne, der nødvendigvis maatte tydes i den Retning, **men at det skulde være deres Bestemmelse at bringe Verden en mægtig religiøs Forkyndelse om Kristi Læres endelige Sejr, at denne var bestemt til at skulle fremkomme i Aaret 1920, og at det ved Profetiernes Fremkomst har været bestemt, at denne først skulde forkyndes i vort gamle, danske Fædreland, alt dette er sikkert langt over, hvad selv den dristigste Fantasi vilde have formaaet at forestille sig.** Derfor vil ogsaa denne Redegørelse komme som en overvældende Overraskelse for de fleste, eftersom den ubestrideligt godtgør Muligheden af Profetiernes Opklaring og paaviser, at Profetiernes virkelige Indhold stiller dem i Række med Verdens store Mysterier.

At skulle indlede Klarlægningen af dette Indhold uden at have forberedt sig særligt til et saadant Hverv, er et saa omfattende Arbejde, at jeg maa bede om Overbærenhed overfor Resultatet; jeg har udført det efter bedste Evne med de Midler, der har staaet til min Raadighed, idet Arbejdet er blevet fremskyndet det mest mulige. Det er mit Haab, at det trods alle Ufuldkommenheder, trods Misforstaaelser og Fejl maa være lykkedes at løse Opgaven paa en tilfredsstillende Maade. Fremstillingen er gjort kortfattet, men forhaabentlig dog ikke mere sammentrængt, end at man af den samlede Redegørelse vil være i

Stand til at danne sig et rigtigt Billede af Indholdet, og Formaålet har været at tilrettelægge dette paa bedst mulig Maade saaledes, at man kan komme til den rette Forstaaelse af Profetiernes vidunderlige Budskab.

Det vil fremgaa af Opklaringen, at Nostradamus Profetier, den mærkelige, gamle Bog, der blev udgivet i Aarene 1555 - 1558, og som altsaa har eksisteret i over halvfjerde Hundrede Aar, er en Forkyndelse om Troens Reformation i Fortsættelse af den Reformationsbevægelse, der var begyndt med Luther. I Profetierne er dette Budskab formet saaledes, at det først har kunnet blive forstaaeligt efter de Begivenheder, der knytter sig til Verdenskrigen, og nu udtaler Profetierne, at Budskabet skal bringes til den nordlige Tros Bekendere og opklares, indenfor den evangelisk-lutherske Kirkes Omraade, idet Profetierne betegner det som en Gave, der skænkes disse.

Nostradamus meddeler, at han i en fortsat Række Syner har modtaget en Aabenbaring om store, vigtige Begivenheder, som skulle indtræffe efter hans Tid, og derigennem faaet Kendskab til, hvorledes Verdens Skæbne vil forme sig i Løbet af de paafølgende fem Aarhundreder. Profetierne er, ifølge Nostradamus eget Udsagn, en Beretning om det, som han har erfaret, der er formet under Paavirkning af Aabenbaringen. Den skildrer Aandsudviklingen igennem hele det nævnte Tidsrum som en fortsat Kamp mod de kristne Grundsætninger. Vor Tid oplever det bevidste store Frafald fra Troen, der i Biblen bebudes at skulle komme forud for Kristi Læres endelige Sejr. De historiske Begivenheder, der berettes om, er Led i de store Hjemløgelser, der vil hærge Verden under Antikristens Bekæmpelse. Naar Profetierne fremdrager disse Ulykker, er det for at bringe os til en rigtig Erkendelse af deres Karakter og Betydning, og for at vi paa Grundlag deraf skal kunne forstaa Profetiernes Udsagn om Troen, thi Beretningen er en fortsat Dom over Begivenhederne, der foreholder os, hvorledes der stadigt syndes mod Troen paa Gud og vore Pligter mod Næsten, og viser, at vore Ulykker er de uundgaaelige Følger af vore egne Forseelser.

Profetiernes Indhold er altsaa en Dommedagsforkyndelse saa klar og utvetydig, at den ikke lader sig bortforklare. Man vil

se, at de ikke saaledes, som man vel nærmest vilde have tænkt sig det, bebuder, at denne Verdenskatastrofe skal komme til at bestaa i ydre Forstyrrelser, Naturkatastrofer med Jordskælv, Syndflod og lignende voldsomme Indgreb i den daglige Tilværelses Orden. Den skildres som en naturlig Udvikling af Menneske slægtens egne Anliggender, og, vi erfarer, at Menneskehedens største og frygteligste Hjemløshed vil blive Opgøret mellem Menneskene indbyrdes, naar Mangel paa Tro og Ærbødighed for de store Sandheder lader de menneskelige Lidenskaber tage Magten over Forstanden. Vore Lidelser vil blive den logiske Følge af vor egen uforstandige Selvovervurdering, idet Ærlighed og Retskaffenhed tilsidesættes, og Tvivlen faar Overhaand i alle Forhold.

Trods de sørgelige og uhyggelige Varsler, som Profetierne saaledes bringer om Verdens nærmeste Fremtid, bringer de samtidigt det store Budskab, som vil vække Haabet og styrke den Enkelte i hans Tvivl og Bekymringer. Thi gennem al den. Nød og Elendighed og den glædeløse Tilværelse, der er skabt omkring os som Følge af den menneskelige Forstands Uklarhed, er de Vidnesbyrde om, at der eksisterer en evig Retfærdighed, der styrer og leder alt, og i Fortrøstning til den almægtige Styrelse vil man kunne se Fremtiden imøde med Tillid til Gud.

Man vil i Fortalen finde en udførlig Redegørelse for Grunden til, at Profetierne er blevne fremsatte i deres besynderlige Form saaledes, at de nødvendigvis maatte forblive tilslørede og uforstaaelige igennem det lange Tidsrum, der er gaaet forud for Opklaringen. Selve Opklaringen, Maaden, hvorpaa den fremkommer, og Tidspunktet for samme er, som det vil blive nærmere paavist, i nøje Overensstemmelse med, hvad der er udtalt derom i Profetierne.

Angaaende Nostradamus Person og Profetiernes Historie maa det være tilstrækkeligt at henvise til de mange Forfattere, som gennem Tiderne har, beskæftiget sig med Profetierne. Man vil hos disse kunne finde udførlige Oplysninger om alt, hvad der kan oplyses i saa Henseende. De mange Misforstaaelser og den nedsættende Kritik, som de har været udsat for, falder af sig selv til Jorden ved Opklaringen; meget af hvad, der er sagt og skrevet om Nostradamus, maa henføres til Vers og

Udsagn, der ikke hører til Profetierne, og saaledes er begge uvedkommende.

Det vedføjede Portræt af Nostradamus er en Gengivelse af et Kobberstik, der bærer Signaturen „*Poize Delineavit et Sculptit*”.

Originalen har Paategning *L'observ. des Sc. Méd. Tom. 8.*, der antyder, at det er en Illustration, der har hørt til et større medicinsk Tidsskrift. Det er fundet løst indlagt i et Eksemplar af le Pelletiers Bog, der blev fremskaffet ad antikvarisk Vej i Frankrig, det er kommet mig i Hænde i de første Dage af August, da Bogen næsten var færdigtrykt, og det er endnu ikke lykkedes at skaffe nærmere Oplysning om dets Oprindelse.

Den følgende Fremstilling indledes med en Undersøgelse af Profetiernes Form og Indholdet af de Led, i hvilke den er delt. Man vil deraf se, hvorledes de forskellige Udsagn er blevne kastede imellem hverandre. De tre Spaadomme i Brevet til Kong Henrik den 2den giver Nøglen til den samlede Opklaring. Der gives derefter en samlet og ordnet Redegørelse for Profetiernes Indhold, som til Trods for sin Kortfattedhed, vil give Forklaring om samtlige Vers og Spaadomme i Profetierne saaledes, at der gives et rigtigt Billede af Stoffets Begrænsning indenfor den bestemt fastslaaede Ramme.

Med Forstaaelsen af Hovedindholdet følger Versenes Ordning af sig selv, og Versenes tidsbestemmes let og naturligt ved deres Indhold. **Det viser sig, at de er i nøje Overensstemmelse med Begivenhederne overalt, hvor det har været muligt at kontrollere deres Udsagn saaledes, at der ikke har kunnet paavises et eneste Tilfælde, hvor en Udtalelse har været blot delvis i Strid med Virkeligheden.** Ordningen er saa fuldstændig, at der ikke er forbigaaet noget Vers, der iøvrigt har kunnet tidsbestemmes som henhørende til en Gruppe, men at de alle har føjet sig ind i Beskrivelsen.

En Del af Detailbehandlingen har det været nødvendigt at foretage efterhaanden under Trykningen af Bogen, og det er ikke udelukket, at Fremstillingen paa flere Punkter vil bære Præg deraf. Dette er saaledes bl. a; Tilfældet med Omtalen af de udeladte Stykker i Fortalen. Indholdet heraf er fra Nostradamus Haand fremsat paa en saa dybsindig Maade, at han selv udtaler, at dets Mening maa ligge over den jevne Fatte-

evne. Det er i Tidens Løb blevet læst og fortolket paa lige saa mange forskellige Maader, som der har været forskellige Forudsætninger, ud fra hvilke man har villet forstaa dem. Nostradamus siger heri, at Aabenbaringen hidrører fra Syner. Et Lys, som han betegner som en spinkel Flamme, har vist ham Begivenhederne, medens han var vaagen, ved sit Arbejde, han griber sig i at skrive mekanisk utvungent og uden uærbødig Snakkesalighed. Han forklarer, at de Personer, man nu kalder Profeter, nærmest er de samme, som man fordums kaldte Seere. Det var Folk med høj Intelligens, som var i Stand til at se langt frem i Tiden paa Grundlag af de tilstedeværende Aarsager, og han stiller sig i Modsætning til disse, idet han fastholder, at Aabenbaringen er kommen til ham i hans Egen-skab af almindeligt, dødeligt Menneske, hvis Forstand er fjernet fra Himlen, han er, siger han, med Fødderne paa Jorden en Synder som alle andre og underkastet de jordiske Bekymringer som enhver anden Dødelig.

Selve Opklaringen er imidlertid fuldstændig uafhængig af Maaden, hvorpaa Nostradamus har modtaget sin Viden fra Det er derfor endnu ikke nødvendigt at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Til den forstandsmæssige Bedømmelse af Profetierne er det tilstrækkeligt at henholde sig til selve Bogens Eksistens og den Kendsgerning, **at det er muligt at tyde dem netop paa det Tidspunkt, som ses at være fastsat i selve Bogen.** Den nøjagtige Udredning af Nostradamus Fortale behøver derfor først at fremkomme i Forbindelse med den udførligere Forklaring af Versene, der nødvendigvis maa følge efter af Hensyn til Forstaaelsen af de historiske Udsagn.

Den Beretning, som fremkommer gennem de opklarede Profetier, viser os, at Verden styres af en almægtig og alvidende Gud, der dømmer vore Handlinger, og vi erfarer, hvorledes Gud meddeler sig til os. Nostradamus skelner i Fortalen mellem den af Menneskene fuldstændig uafhængige Aabenbaring, som stammer direkte fra Gud, og de underbevidste Indskydelser, der leder os i det daglige Liv, der tilskrives de gode Engle.

Alt, hvad der laves af Mennesker, der under forskellige Paaskud og Paavirkninger søger at bilde os ind, at de er inspirerede af Gud, skyldes derimod kun det Onde. Det, der meddeles

os i Profetierne, er en guddommelig Aabenbaring, og den gives i den mærkelige Form, for at vi skal føle os overbevist om dens Rigtighed. Vi skal komme til at erkende dens Sandhed og derved bringes til at tro paa det, som den forkynder om vort Forhold til Gud.

Profetierne lærer ligesom Biblen, at vi har handlefrihed og Forstand, for at vi under vor jordiske Tilværelse skal kunne udvikle vor Sjæl. Sjælen fortabes for det enkelte Menneske ved ikke at handle i Overensstemmelse med Guds Ord. Dette taler til os gennem alt hvad der omgiver os, og lærer os at erkende Tilværelsen som Udtryk for Guds uendelige Visdom. Kristus har lært os at erkende Synden. Alle menneskelige Forklaringer, Paafund, Foranstaltninger, der fjerner den Enkelte fra hans Ansvar overfor Gud, er af det Onde, hvad enten det sker Gennem Tvang, Overtalelse, Trospaavirkning, ved Sammenrottelse, Magt eller paa nogensomhelst anden tænkelig Maade. Den Enkelte skal erkende sit Ansvar og følge sin Samvittighed, der ikke behøver andre Love end de ti Bud fra Sinai og Kristi Forkyndelse af de store Bud om Kærlighed til Gud og Næsten.

Med nærværende Afsnit er Udarbejdelsen af Opklaringen afsluttet i Holte, den 25. August 1920.

B.

Profetiernes Form

Nostradamus Bog og dens Indhold

DE oprindelige Udgaver af Profetierne synes forsvundne, men deres Tilstedeværelse kan endnu spores i det nittende Aarhundrede. Den Mulighed er derfor ikke udelukket, at de kan komme frem igen, naar man faar Forstaaelse af Spaadommenes Betydning. De senere Udgaver er ret sjældne, skønt Profetierne har været optrykt mangfoldige Gange, og Værdien af dem stærkt forringet ved Trykfejl og mere eller mindre frivillige Tekstændringer, der i høj Grad forvansker Profetiernes Mening. En brugbar Tekst findes først i de nyeste Udgaver, idet det er lykkedes gennem den af *Anatole le Pelletier*, Paris 1867, udgivne Bog „*Les oracles de Michel de Nostredame, édition ne variétur*” at bevare for vor Tid en paa det nærmeste bogstavret Gengivelse af den første Tekst.

Forfatteren havde stillet sig den Opgave at fremskaffe en Tekst, der kunde blive bibeholdt som uomstødelig rigtig, og søgte tilbage til de ældste Udgaver, som det var ham muligt at fremskaffe. Han udvalgte en udateret Udgave, der hidrørte fra Bogtrykkeren *Pierre Rigaud*, som den efter hans Formening ældste, og gengav den nøjagtigt indtil de mindste Detailler i Henseende til Bogstavering og Interpunktion. Forfatteren har derefter sammenlignet forskellige andre gamle Udgaver med den valgte Tekst og i Noter givet Oplysning om Afvigelserne. Det har senere vist sig, at den valgte Udgave, som le Pelletier formentlig skulde hidrøre fra Aarene 1558-66, er af yngre Dato og hidrører fra c. Aar 1600. Blandt Bøger, der stod til Raadighed, var der imidlertid ogsaa en Udgave af *Benoz'st Rigaud*,

dateret og hidrørende fra Aar 1568, hvis Afvigelser fra den gengivne Tekst blev tilføjede som Noter under Teksten under Betegnelsen „Variante“, idet le Pelletier betragtede dem som Rettelser til den gengivne, efter hans Mening oprindelige, Tekst.

Tilstedeværelsen af disse Varianter gør det saaledes muligt at naa tilbage til en Tekst fra kort efter Nostradamus Død, der tilmed skyldes den af Nostradamus selv valgte og benyttede Bogtrykker.

Det skal senere blive paavist, hvorledes man gennem Opklaringen er i Stand til at kontrollere den benyttede Tekst.

Afvigelserne mellem de forskellige Udgaver kan være Forfalskninger for at faa Udtalelserne til at passe under særlige Forhold, for at smigre bestemte Personer eller med andre Formaal. De hyppigste Afvigelser er dog Trykfejlene og ”Forbedringerne“, der fremkommer, fordi man har ment at finde Fejl i den forudgaaende Udgave. Om den sidste Form for Ændringer og deres Betydning, belæres man ved Studiet af de af le Pelletier angivne Varianter, naar man ser de Misforstaaelser, hans Tekst giver Anledning til. Saadanne Ændringer kan selv - følgelig tænkes mulige allerede i Udgaven 1568, derimod er det mindre sandsynligt, at den skulde indeholde virkelige Forfalskninger.

En grundigere Kritik af Teksten kan muligvis føre til Rettelser af Enkeltheder, men den vil næppe være i Stand til at ændre den følgende Undersøgelse paa afgørende Maade.

Nostradamus lod sine Profetier trykke i Lyon i Aarene 1555 - 58 under Titlen „*Les Prophéties de Me Michel Nostradamus*“ indeholdende:

1. 942 firlinjede Vers, Ouatrains,
2. En Fortale stilet til Sønnen César Nostradamus,
3. Et Brev stilet til Kong Henrik den anden.

Versene er rimede Smaavers, ordnede i 10 Centurier a 100 Vers, dog indeholder syvende Centurie kun 42 Vers. Deres indbyrdes Rækkefølge er vilkaarlig. Nostradamus har med Forsæt blandet dem imellem hverandre, saaledes at Forbindelsen imellem dem er brudt. Hvert enkelt Vers har derved faaet Karakter af et selvstændigt profetisk Udsagn og fremtræder som en Spaadom.

Fortalen, der indleder Centurierne, er dateret 1. Marts 1555,

og affattet i sammenhængende Prosa. For den, der kender Profetiens Opklaring, er Fortalens Mening og Indhold tydelig og fuldt forstaaelig. Den giver Forklaring paa Profetien som Helhed og yder den nødvendige Hjælp til at forstaa dens mærkelige Form. Men forud for Opklaringen har Fortalen nærmest maattet tjene til at skjule Profetiens Mening, dels ved at skyde Opklaringen ud i en ubestemt Fremtid, og dels ved den Mystik, den spreder over den.

Brevet, der ligeledes er i Prosa, indleder som en Slags Fortale de tre sidste Centurier og er dateret 27. Juni 1558. Det indeholder tre lange sammenhængende Spaadomme, **der er Nøglen til Opklaringen**, med en forklarende Indledning og en kortfattet Slutning, stilet til Kongen. Da Spaadommene gælder Begivenheder i vor Tid og tilmed er fremsat i et ufatteligt Billedsprog, maatte Brevet, ligesom Fortalen, nødvendigvis ligge fuldstændigt udenfor tidligere Tidens Fatteevne.

De tre første Centurier og en Del af fjerde Centurie tilligemed Fortalen udkom i Aaret 1555. Aaret efter udkom Resten af fjerde Centurie, femte, sjette og syvende Centurie. Endelig udkom de tre sidste Centurier og Brevet til Kong Henrik i Aaret 1558, som 2den Del af Profetierne.

Sproget, hvori Profetierne er affattet, er Fransk, stærkt iblandet fremmede Ord, særligt provencalske, latinske og italienske Gloser. Dets Konstruktion er meget vilkaarlig, franske og latinske Regler bruges imellem hinanden, og Interpunktionen er nærmest misvisende. Meningen udtrykkes ved Hjælp af Omskrivninger og Billeder, der er hentede fra de mest forskellige Omraader, Mythologi, Astrologi, Alkymi m. m. En direkte Oversættelse er derfor næppe mulig; ved Tydningen bliver det nødvendigt, som Regel, at bibeholde Billederne i Oversættelsen, og at oplyse deres Betydning gennem Forklaringer.

I Forbindelse med sin Tekstudgave har le Pelletier i et Glossarium søgt at forklare de ikke franske Ord hos Nostradamus, samt Betydningen af de anvendte Omskrivninger og Billeder. Glossariet er meget omfattende, og af stor Værdi ved Oversættelsen, selv om Forfatteren ikke har undgaaet forskellige, ret alvorlige Misforstaaelser.

Versene er altid blevne betegnede ved Numre efter deres

Rækkefølge indenfor Centurierne. Inddelingen af Fortalen og Brevet i Paragraffer skyldes le Pelletier og bibeholdes her.

Ved Henvisninger til Teksten hos Nostradamus bruges herefter følgende Forkortelser:

V. VII, 16.	= Verset, 7de Centurie Nr. 16.
F. 42.	= Fortalen § 42.
B. 73.	= Brevet til Kong Henrik § 73.

I Tidens Løb er Nostradamus Profetier blevne forsynede med et Supplement bestaaende af forskellige Vers, af hvilke de vigtigste er:

- 27 Quatrains, firlinjede Vers.
- 58 Sixains, sekslinjede Vers.
- 141 Présages, Spaadomme i firlinjede Vers.

Man har søgt efter de manglende Vers i den syvende Centurie og en Nøgle til Profetierne i den Tro, at der skulde findes noget saadant i Nostradamus Efterladenskaber.

Disse Vers er meget gamle, men de er først tilføjede efter Nostradamus Død og efter Benoist Rigauds forannævnte Udgave, og hører selvfølgelig ikke med til Profetien som Helhed.

Naar de nævnes her, er det, fordi de regelmæssigt betragtes som hørende til Profetierne, og fordi en Mængde Misforstaaelser kan føres tilbage til dem. De 226 Vers fylder stærkt op i Forhold til Versene i Centurierne. Det er muligt, at en Del af dem kan tydes i Tilslutning til Profetierne og hidrører fra Nostradamus, men de indeholder ogsaa utvivlsomt adskilligt, der er ren Forfalskning eller lavet for Tilfældet. De er farlige for den rigtige Forstaaelse af Profetien, særligt fordi de i Form og Indhold har saa meget tilfælles med Profetiens Vers, at de let blandes sammen med disse.

Profetiernes Opklaring og Brevets tre Spaadomme

OPKLARINGEN begynder med Profetiernes Udtalelser om Verdenskrigen i Brevets første Spaadom. Tydningen af denne maa opfattes som en Dechiffriering, hvis Rigtighed bekræftes ved, at den fører til en fuldstændig Opklaring af Profetierne. Det er en Gaade, der gættes, og det vilde være ørkesløst at fordybe sig i Betragtninger over Enkeltheder ved dens Tydning. Løsningen viser, at Spaadommen er et kortfattet Billede af Begivenhederne siden Bourbonernes Tilbagevenden i 1815, der fortsættes i en Forudsigelse om Tildragelserne frem i Tiden gennem de kommende hundrede Aar, indtil c. Aar 2040.

Den Skildring, som Nostradamus giver af Udviklingen, er saa langt fra alt, hvad vi har kunnet tænke os, at den med et Slag maa kuldaste alle vore tilvante Begreber om, hvad der foregaar omkring os. Hvad der for os er oplevede historiske Kendsgerninger, var for Nostradamus en Aabenbaring om fjerne fremtidige Tilskikkelser; ud fra denne ser vi vor Tid belyst, som Vantroens Kamp mod Kirken og de store kristne Grundsætninger. Hvad han har forkyndt, er Guds Mishag mod Kirkens langvarige Goldhed og de Ulykker, som Kirkens Vogtere og de verdslige Ledere vil paaføre Verden.

I korte Træk er Indholdet af de sidste hundrede Aars Historie følgende. Det tyske Rige vil faa to Kejsere. I Frankrig kommer der to legitime Konger, hvorefter Kirken stedes i Fare, og Dødstidens Dumdristighed bringer en Konge til Magten, der kommer i Fare efter 18 Aar. I Løbet af 56 Aar vil Kirken saaledes opleve tre Konger og en Republik i Frankrig. Som tre

tremement soustenus¹ s'approcher telle decadence, avecques mille autres calamiteuses aduentures, que par le cours du temps on
 33 cognoistra aduenir : — car Dieu regardera la longue sterilité de la grand dame, qui puis apres conceura deux enfans principaux :
 34 — mais elle periclitant, celle qui luy sera adious.ee par la temerité de l'aage de mort periclitât dedans le dixhuictiesme, ne pouuant passer le trentesixiesme qu'en². delaissera trois masles, & vne femelle, & en aura deux, cèluy qui n'en eut iamais d'vn mesme
 35 pere, — de³ trois freres seront telles differences, puis vnies & accordees⁴, que les trois & quatre parties de l'Europe trembleront :
 36 — par le moindre d'aage sera la monarchie crestiène soustenue & augmêtee : sectes esleuees, & subitemêt abaïssees, Arabes reculez,
 37 Royaumes vnis, nouvelles Loix promulguees : — des autres enfans le premier occupera les Lions furieux couronnez, tenans les pattes
 38 dessus les armes⁵ intrepidez. — Le second se profundera si auant par les Latins accompagné, que sera faicte la seconde voye tremblante & furibonde au mont Iouis descendant pour monter aux Pyrennees ne sera translatee à l'antique monarchie, sera faïste la troïsième innôdation de sang humain, ne se trouuera de long temps
 39 Mars en Caresme. — Et sera donnee la fille par la conseruation de l'Eglise Chrestienne tombant son dominateur à la paganisme secte des nouveaux infidelles elle aura deux enfans, l'vn de fidelité, &
 40 l'autre d'infidelité par la cõfirmation de l'Eglise Catholique. — Et l'autre qui a sa grande confusion & tarde repentance la voudra ruiner, seront trois regions par l'extreme difference des ligues, c'est assauoir la Romaine⁶, la Germanie, l'Espagne, qui feront diuerses sectes par main militaire, delaisant le 50. & 52. degrez
 41 de hauteur, — & feront tous hommage des religions loingtaines aux regions de l'Europe & de Septentrion de 48. degrez d'hauteur, qui premtër par vaine timidité tremblera, puis les plus occi-

1. C'est-à-dire : par les rois.
2. Construïsez : *qui en.*
3. Variante : *des.*
4. C'est-à-dire : *union et accord.*
5. Variante : *armets.*
6. Variante : *Romanie.*

Nostradamus Tekst, B. 33—41.

Tekstside i Faksimile efter le Pelletiers Udgave.

Brødre vil Preussen, Østrig og Italien strides indbyrdes og Slutteligt forliges, medens Vantroen tager Overhaand i Frankrig.

Europa skal som Følge heraf skælve under Krigsfrygt. Frankrig tages under Vingerne af den eneherkende Zar, af det verdensbeherskende England, (V. X, 100), støttes af Italien, der graadigt anfalder Østrig-Ungarn, og omsider af Grækerne. Alle styrtes de ud i Kampe, der fører til Antikristens store Herredømme, Kristenforfølgelser og Forstyrrelser, der vender op og ned paa hele Samfundet.

Verden vil atter komme i ro, men der forudsiges, at Menneskene endnu ikke vil være naaede til den rette Erkendelse. Den katolske Kirke, vil faa Fremgang, men misbruge sin Magt, der vil opstaa Krige, og der skal komme Ulykker, og Slutteligt vil der fra Asien og Afrika blive paaført Europa de frygteligste Lidelser, forinden Verden bliver moden til den store Forsoning.

Brevets anden og tredje Spaadom bekræfter og forstærker denne Opfattelse af Historien, og saaledes fastslaas det Grundsyn, ud fra hvilket vi vil kunne forstaa Fortalen og de resterende Dele af Brevet. Den endelige Opklaring af Profetierne sker ved Hjælp af Versene, der herefter lader sig indordne paa deres Plads indenfor den givne Ramme og giver Profetierne deres virkelige Indhold. Nostradamus synes at antyde den Mulighed, at Versene skulde kunne samles til en enkelt fortløbende Fremstilling, F. 37, men en saadan Ordning er endnu ikke nødvendig og vil ikke blive forsøgt.

Udtydningen af Brevets første Spaadom er givet i Noter, der er vedføjede den følgende Oversættelse. Noterne er affattede under Hensyn til Oplysninger, der hidrører fra andre Dele af Profetien, og til Kontrol med Oversættelsen er der vedføjet en Gengivelse af Nostradamus Tekst efter le Pelletiers forannævnte Udgave.

Spaadommen indledes med et „Thi“. Forud for Spaadommen findes der nemlig i Brevet en Forklaring om, hvorledes Aabenbaringen har ladet Nostradamus se de store sørgelige Begivenheder og de ulykkebringende Tildragelser, der vil nærme sig først og fremmest ved de fornemste Vogtere af Guds Templer, og at der ved dem, der støttes til det verdslige, vil nærme sig en saadan Nedgangstid med tusinde andre sør-

42 dentaux, meridionaux & orientaux trembleront, — telle sera leur
 puissance, que ce qui se fera pas concorde & vnion insuperable
 43 des conquestes belliques. De¹ nature seront esgaux : mais grande-
 ment differents de foy. — Apres cecy la Dame sterile de plus
 grande puissance que la seconde sera receüe par deux peuples, par
 le premier obstiné par celuy qui a eu puissance sur tous, par le
 deuxiesme & par le tiers qui estèdra² ses forces vers le circuit de
 l'Oriët de l'Europe aux pannons l'a³ proffigé & succôbé & par
 voile marine fera ses extensions à la Trinacrie Adriatique par Mir-
 midon⁴, & Germaniques du tout succombé, & sera la secte Barba-
 44 rique du tout des Latins grandement affligée & dechassée. — Puis
 le grand Empire de l'Antechrist commencera dans la Atila &
 Zerses descendre en nombre grand & innumerable, tellement que
 la venue du Sainct Esprit procedant du 48. degré, fera transmi-
 gration, dechassant à l'abomination de l'Antechrist, faisant guerre
 contre le royal qui sera le grand Vicaire de Iesus-Christ, & contre
 son Eglise, & son regne *per tempus, et in occasione temporis*⁵, —
 45 & precedera deuant vne eclipse solaire le plus obscur, & le plus
 tenebreux, qui soit esté depuis creation⁶ du monde iusques à la
 46 mort & passion de Iesus-Christ, & de la⁷ iusques icy, — & sera⁸
 au moys d'octobre que quelque grâde translatiô sera faicte, & telle
 que l'on cuidera la pesanteur de la terre auoir perdu son naturel
 mouuement, & estre abismee en perpetuelles tenebres, seront pre-
 cedens au tēps vernal, & s'en ensuyuant apres d'extremes chāge-
 mens, permutations de regnes, par grand tremblement⁹ de terre,
 47 — avec pullulation de la neufue Babylonne, fille miserable aug-
 mentee par l'abomination du premier holocauste, & ne tiendra
 48 tant seulement¹⁰ septante trois ans, sept moys, — puis apres en

1. Lisez : *belliques, de.*

2. Variante : *esteindra.*

3. Lisez : *là.*

4. Variante : *Mirmidons.*

5. Traduction : *pour un temps (court), et à la fin du temps.*

6. Variante : *la creation.*

7. Variante : *là.*

8. Construisez : *et ce sera.*

9. Variante : *grands tremblemens.*

10. Variante : *vant seulement que.*

gelige Tilskikkelser, som den, man i Tidens Løb skal erfare vil komme, B. 32. Spaadommen fortsættes i Tilslutning hertil, uden egentlig Overgang, med den efterfølgende Tekst.

Brevets første Spaadom.

33) Thi Gud vil betragte den langvarige Ufrugtbarhed hos den store Dame¹, som derefter faar to fyrstelige Børn², (34) men hun er ved at komme i Fare³, og da den⁴, som gives hende til Erstatning som Følge af Dødstidens Dumdristighed, kommer i Fare i det attende⁵, kan hun ikke komme gennem det 36te⁶, uden at efterlade tre mandlige⁷ og en kvindelig⁸, og den⁹, som aldrig har haft andet end en og samme Fader, vil faa to⁰ saadanne. (35) Tre Brødre¹ skal have visse Uoverensstemmelser², derefter blive enige og forbundne³ saaledes, at de tre Fjerdedele af Europa skal skælve, (36) af den yngste⁴ skal det kristne Monarki⁵ blive opretholdt og forøget. Sekter⁶ skal blive oprettede og pludseligt blive undertrykte⁷. Araberne drives tilbage⁸, Kongeriger skal forenes⁹, nye Love bekendtgjøres⁰. (37) Af de andre Børn vil det første¹ besætte de rasende kronede Løver², der holder Poterne ovenover uforfærdede Hjelme. (38) Det andet³ vil profunder sig saa langt frem, medens det ledsages af latinske

- ¹ Kirken, specielt den katolske Kirke
- ² to Konger, Ludvig 18. Carl 10.
- ³ Julirevolutionen 1830
- ⁴ Louis Philippe
- ⁵ Februarrevolutionen 1848 i hans 18. Regeringsaar
- ⁶ fra 1815 til Napoleon 3.'s Statskup, 2. Dec. 1851
- ⁷ tre kongelige Regeringer
- ⁸ en republikansk Regering
- ⁹ det tyske Rige
- ⁰ to Kejsere, en i Tyskland og en i Østrig
- ¹ Italien, Preussen, Østrig
- ² indbyrdes Krige
- ³ Triplealliancen
- ⁴ Italien
- ⁵ Pavedømmet
- ⁶ politiske Partier
- ⁷ f. Eks. Socialdemokraterne i Tyskl.
- ⁸ langs Afrikas Nordkyst
- ⁹ i Italien og i Tyskland
- ⁰ den parlamentariske Lovgivning
- ¹ Preussen
- ² Sønderjylland
- ³ Østrig

sortira du tige celle qui auoit demeuré tant long tēps sterile, procedât du cinquâtiesme degre, qui renouuellera toute l'Eglise chrestienne. — Et sera faicte grande paix vnion & cōcorde entre vns¹
 49 des enfans des fronts esgarez, & separez par diuers regnes — sera²
 50 faicte telle paix que demeurera attaché au plus profond baratre le suscitateur & promoteur de la martiale faction par³ la diuersité des religieux, & sera vny le royaume du Rabieux : qui cōtrefera le
 51 sage. — Et les cōtrees villes, citez, regnes, & prouinces qui auront laissé les premieres voyes pour le⁴ deliurer, se castiant plus profondement seront secrettement laschez⁵ de leur liberté, & parfaicte religion perdue, commenceront de frapper dans la partie gauche,
 52 pour retourner à la dextre, — & remettant la sainteté profligee de long temps, avec leur pristin escrit, qu'apres⁶ le grand chien sortira le plus gros mastin, qui fera destruction de tout, mesmes de ce qu'au parauât⁷ sera esté perpetré, seront redressez les temples comme au premier temps, & sera restitué le clerc à son pristin
 53 estat, — & commencera à meretricquer & luxurier, faire & 54 cōmettre mille forfaits. — Et estant proche d'vne autre desolation, par lors qu'elle sera à sa plus haute & sublime dignité se dresseront de⁸ potentats & mains militaires & luy feront⁹ ostez les deux
 55 glaiues, & ne luy demeurera que les enseignes, — desquelles par moyen de la curuature qui les attire, le peuple le faisant aller droit, & ne voulât se condescendre à eux par le bout opposite de
 56 la main aigue, touchât terre¹⁰, voudront stimuler — iusques, a¹¹ ce

1. Variante : *un.*

2. Variante : *et sera.*

3. Traduisez : *per* (prép. lat.), pour, à cause de.

4. Variante : *se.*

5. Variante : *faschez.*

6. Construisez : *il en résultera qu'après.*

7. *Auparavant.*

8. Lisez : *des.*

9. Variante : *seront.*

10. Cette périphrase semble faire allusion aux poignées de main si humblement & si inutilement prodiguées au peuple de Paris par Louis-Philippe Ier, en 1830.

11. Variante : *jusques à.*

Folk⁴, at dets anden Vej⁵ bliver foruroliget og ophidses, idet det stiger ned⁶ mod Jupiters Bjerg⁷, for at gaa imod Pyrenæerne⁸, vil det ikke blive overført til det gamle Monarki⁹; der sker en tredje Oversvømmelse⁰ med menneskeligt Blod; i lang Tid vil Krigsguden ikke holde Faste¹. (39) Og Datteren², der mister sin Beskytter ved den kristne Kirkes Bevarelse³, bliver givet til en hedensk Sekt⁴ af nye vantro, hun skal faa to Børn⁵, det ene⁶ rettroende, det andet⁷ vantro efter den katolske Kirkes Opfattelse. (40) Og det andet⁸, som til sin store Forvirring og sene Anger søger at ødelægge denne⁹; der skal blive tre Regioner⁰, som Følge af Forbundenes yderliggaaende Forskelligartethed, nemlig det Rumiliske¹, det tyske² og det Spanske³, der skaber forskelligartede Forbund⁴ ved krigerske Foretagender, der lader de 50 og 52 Graders Bredde⁵ i Fred, (41) og alle yder Hyldest⁶ til Religioner, der er fjerne for Europas Egne, og fra det nordlige Rige⁷ paa 48 Graders Bredde, som først skal skælv af unødvendig Frygt⁸, og derefter⁹ skal de vestligste, sydligste og østligste⁰ skælv. (42) Deres Styrke skal være saaledes, at der ikke ska-bes nogen uovervindelig Enighed og Forbund ved de krigerske

⁴ Østrig, herskende over Venedig og Lombardiet
⁵ i Forholdet til det tyske Rige
⁶ Krigen 1859 mod Frankrig og Sardinien
⁷ Store St. Bernhard
⁸ Alperne, de af Ilden frembragte Bjerge
⁹ Det tyske Rige
⁰ Krigen 1866, Østrig kæmper i Norditalien i 1848, 1859 og 1866
¹ Krigsperioden 1853-1870
² Frankrig
³ den legitime Regering
⁴ Fritænkerne
⁵ Regeringer
⁶ Napoleon d. tredjes Kejserdømme
⁷ den tredje Republik
⁸ Fritænkeriet
⁹ den kristne Kirke
⁰ Arnesteder til Uro i Europa
¹ Balkanstaterne
² Preussen og Østrig
³ Spanien Aarsag til Krigen i 1870
⁴ Napoleon 3.'s, Preussens, Englands og Ruslands Krige
⁵ Belgien erklæres neutralt
⁶ da Europa søger at underlægge sig Verden ved Kapløbet om Kolonier.
⁷ Østrig; Wien er beliggende paa 48'0 n. Bredde
⁸ under de indre Uroligheder
⁹ under Preussens Fremvækst og Udvikling til et Kejserdømme
⁰ overfor Treforbundet

que naistra d'un rameau de la sterile de long temps, qui¹ delivrera le peuple vniuers de celle seruitude benigne & volontaire, soy remettant² à la protection de Mars spoliant Iupiter de tous ses hôneurs & dignitez, pour la cité libre, constituée & assise³ dans vn
 57 autre exigue Mezopotamie, — Et sera le chef & gouverneur ietté du milieu, & mis au lieu de l'air⁴, ignorant la conspiration des coniuérateurs, avec le second Trasibulus, qui de long temps aura
 58 manié tout cecy : — Alors les immunditez des abominations seront par grande honte obiectees & manifestees aux tenebres de la lumiere obtenebre, cessera deuers la fin du changement de son regne, & les clefs de l'Eglise seront en arriere de l'amour de Dieu,
 59 & plusieurs d'entre eux apostatizeront de la vraye foy, — & des trois sectes⁵, celle du milieu, par les culteurs d'icelle, sera vn peu mis en decadence. La prime totalement par l'Europe, la plus part de l'Affrique exterminée de la tierce, moyennât les paaures d'esprit, que par insêsez esleuez par la luxure libidineuse adultereront⁶. — La plebe se leuera soustenant⁷, dechassera les adherâs des legislateurs, & semblera que les regnes affoiblis par les Orientaux que Dieu le Createur aye deslié Satan des prisons infernales, pour faire naistre le grand Dog & Dohan⁸, lesquels seront⁹ si grande fraction abominable aux Eglises, que les rouges ne¹⁰ les blancs sans yeux ne¹¹ sans mains plus n'en iugeront, & leur sera

1. Qui (latin), celui-là qui.

2. Se remettant.

3. Construisez : pour constituer (rendre) libre la cité assise dans une autre exigue Mésopotamie.

4. Variante : au haut lieu de l'air (c'est-à-dire qu'il sera pendu, ou qu'il montera sur un échafaud).

5. Trois sectes (le luthéranisme, le catholicisme, le mahométisme).

6. Construisez : Et des trois sectes : celle du milieu sera un peu mise en decadence par les culteurs d'icelle; la tierce sera exterminée de la plupart de l'Afrique; la prime s'étendra par toute l'Europe, moyennant les paaures d'esprit, les insensés, les libertins et les luxurieux qui adultereront (c'est-à-dire : qui apostasieront la foi catholique).

7. Lisez : soulevera soustenant.

8. Variante : Doham.

9. Variante : feront.

10 & 11. N.

Nostradamus Tekst, B. 57—60.

Tekstside i Faksimile efter le Pelletiers Udgave.

Erobringer¹. Af Natur skal de² være ensartede men i høj Grad forskellige af Tro. (43) Efter dette skal den ufrugtbare Dame³, der har større Magt end den anden⁴, blive modtaget hos to Folk; hos det første⁵, der tvinges af den⁶, der har faaet Magten over alle, hos det andet⁷, og hos det tredje⁸, der vil spilde sine Kræfter mod de østlige Egne af Europa⁹, indtil Pannonierne⁰ har besejret og overvundet det¹, og til Søes vil hun² rette sine Bestræbelser mod det adriatiske Trinacri³, hos Grækerne⁴ og Tyskerne bliver fuldstændigt overvundne⁵, og den barbariske Sekt⁶ skal overalt blive i høj Grad pint og forjaget af Latinerne. (44). Derefter vil Antikristens⁷ store Herredømme begynde at slaa sig ned i stor og utallig Mængde i Attilas⁸ og Zerses Omraader⁹, saaledes at den hellige Aands Komme⁰, idet den skrider frem fra den 48. Grad¹, skal foraarsage en Transmigrastion², der til Antikristens Rædsel og Gru³ forjager dem, der kæmper mod det kongelige, der skal blive Jesu Christi Storvikar,- og mod hans Kirke og hans Herredømme i Tiden og i Tidens Anledning. (45) og forud skal der komme, en Solformørkelse⁴ den mørkeste og dunkleste siden Verdens Skabelse indtil Jesu Christi Li-

- 1 Ligevægtspolitiken
- 2 Centralmagterne kontra Ententen
- 3 Den tredje franske Republik
- 4 Den anden franske Republik
- 5 Russerne i 1891
- 6 Czaren
- 7 Englænderne i 1904
- 8 Italienerne 1915
- 9 Kampene ved Isonzo
- 0 Østrig-Ungarerne
- 1 Østrigernes Fremrykning til Piavefloden
- 2 den franske Republik
- 3 Istrien
- 4 Grækerne i 1917
- 5 i November 1918
- 6 Muhamedanerne (?)
- 7 Jesu Kristi og hans Kirkes Modstandere
- 8 Rusland - Ungarn
- 9 Lilleasien - Balkanhalvøen
- 0 Wilsons Protest mod ubillig Fred
- 1 Brest, hvor Præsident Wilson steg i Land, er beliggende paa 48°0 n. B.
- 2 Aandelig Omvæltning
- 3 Antikristen er den Aandsretning, der i de senere Aar har faaet Magten indenfor de civiliserede Samfund.
- 4 Solen er Symbol for Kristendommen, Solformørkelse betegner Troens Svækkelse.

61 ostee leur puissance. — Alors sera faicte plus de persecutiõ aux
 62 Eglises, que ne fut iamais. — Et sur ces entrefaictes naistra la
 pestilence si grande que trois¹ pars du monde plus que les deux
 defaudront. Tellement qu'on ne sçaura, cognoistre ne² les³ appar-
 tenans des champs & maisons, & naistra l'herbe par⁴ les ruës des
 63 cités plus haute que les genoux : — Et au clergé sera faicte toute⁵
 desolation, & vsurperont les martiaux ce que⁶ sera retourné de la
 cité du Soleil⁷ de Melite, & des isles Stechades, & sera ouerte la
 gråd chaisne du port qui préd sa denomination au bœuf marin⁸. —
 64 Et sera faite nouvelle incursion par les maritimes plages, volant⁹
 le saut¹⁰ Castulum deliurer de la premiere reprinse Mahumetane.
 65 — Et ne seront de¹¹ leurs assaillemens vains, & au lieu que iadis
 fut l'habitation d'Abraham, sera assaillie par personnes qui auront
 en veneration les Iouialistes. Et icelle cité d'Achem sera enui-
 ronnee, & assaillie de toutes parts en tresgrande puissance de gens
 66 d'armes. — Seront affoiblies leurs forces maritimes par les Occi-
 dentaux. Et à ce regne sera faicte grande desolation, & les plus
 grandes citez seront de peuples¹², & ceux qui entreront dedans
 67 seront comprins à la vengeance de l'ire de Dieu. — Et demeurera
 le sepulchre de tant grande veneration¹³ par¹⁴ l'espace de long temps
 sous le serain à l'vniverselle vision des yeux du Ciel, du Soleil,
 & de la Lune. Et sera conuertie le lieu sacré en ebergement de
 troupeau menu & grand, & adapté en substances prophanes. —

1. Variante : *que des trois.*

2. *Ni.*

3. Variante : *sçaura ne cognoistra les.*

4. Traduisez : *per* (prép. lat.), dans, au milieu de.

5. Variante : *totalle.*

6. Lisez : *qui.*

7. Lisez : *Soleil, de.*

8. *Le Bosphore.*

9. Variante : *voulant.*

10. Variante : *sault.*

11. Variante : *du tout leurs.*

12. Variante : *depeuplés.*

13. *Le Saint-Sépulcre, à Jérusalem.*

14. Traduisez : *per* (prép. lat.), pendant.

delse og Død og fra da indtil nu, (46) og i Oktober Maaned⁵ skal der ske en stor Forandring saaledes, at man vil tro, at Jordens Masse har mistet sin naturlige Bevægelse, og at den er nedsunken i vedvarende Mørke, og forud derfor ved Foraarstid⁶ og som Følge deraf senere⁷, skal der blive yderliggaaende Forandringer, Ombytning af Regeringer⁸, med store Rystelser af Jorden⁹, (47) med Udbredelse af det nye Babylon⁰, den elendige Datter, der er vokset frem ved den første Ofrings Grufuldhed¹, og alt dette skal kun vare 73 Aar 7 Maaned². (48) Derefter skal der fra den Gren, der saa længe har været ufrugtbar, fremstaa en, som skal skride frem fra den 50. Grad³ og forny hele den kristne Kirke. (49) Og der skal stiftes stor Fred, Forbund og Enighed hos et af Børnene⁴ med de forvirrede Pander, og som er adskilte ved forskelligartede Regeringer;(50) der skal blive oprettet en saadan Fred, at den, der er Anstifter og Fremmer af Krigspartiet ved Hjælp af de Troendes Forskelligartethed, skal forblive bunden i den dybeste Afgrund, og det Kongerige, der tilhører den Gale, der vil efterligne den Vise, skal blive forenet. (51) Og Landene, Byerne, Stæderne, Rigerne og Provinserne, som har for-

⁵ Oktober 1918

⁶ Revolutionen i Rusland Marts 1917

⁷ i centralmagternes Omraader efter Krigens Ophør Nov. 1918

⁸ Kongen og Kejserdømmer bliver Republikker

⁹ Ændring af Landenes Grænser

⁰ Bolschevismen

¹ Den russiske Terror

² Dersom Perioden regnes fra Udløbet af de foran, B. 34, anførte 36 Aar altsaa fra d. 2. Dec. 1851, vil den sluttes i Juli 1925

³ En Linje over Prag, Mainz, Luxemburg gennem det sydlige Belgien

⁴ Eksempelvis Rusland

- 68 O quelle calamiteuse affliction sera par lors aux femmes enceintes : & sera par lors du principal chef Oriental, la plus part esmeu par les Septentrionaux & Occidentaux vaincu, & mis à mort, proffigez, & le reste en fuite, & ses enfans de plusieurs femmes emprisonnez, & par lors sera accomplie la Prophetie du Royal Prophete : *Vi audiret gemitus compeditorum, vt solueret filios interemptorum*¹. —
- 69 Quelle grande oppression qui par lors sera faicte sur les Princes & gouverneurs des Royaumes, mesmes de ceux qui seront maritimes & Oriëtaux, & leurs langues entremeslees à grande societé² : la langue des Latins & des Arabes par la communication Punique, —
- 70 & seront tous ces Roys Orientaux chassez proffigez, exterminiez, nô du tout par le moyen des forces des Roys d'Aquilon & par la proximité de nostre siecle par moyen³ des trois vnys secrettemêt cherchant⁴ la mort, & insidies par embusches l'vn de l'autre, & durera le renouellement de *Triumuirat* sept ans, que la renommee de telle secte fera son estenduë par l'vnivers, & sera soustenu le sacrifice de la saincte & immaculee hostie : — & seront lors les Seigneurs deux en nombre d'Aquilon, victorieux sur les Orientaux, & sera en iceux faict si grand bruit & tumulte bellique, que tout iceluy. Orient⁵ tremblera de la frayeur d'iceux freres, non freres⁶
- 72 Aquilonaires. — Et pource, Sire, que par ce discours ie mets presque confusement ces predictions, & quand ce pourra estre & l'aduenement d'iceux, pour le denombrement du temps que⁷ s'ensuit, qu'il n'est nullemêt ou bien peu conforme au superieur : lequel tant par voye Astronomique, que par autres mesmes des
- 73 sacrees escritures, qui ne peuuent faillir nullement, — que si ie voulois à vn chacun quatrain mettre le denombrement du temps,

1. Traduction : *Afin qu'il entendît les gémissements des prisonniers, afin qu'il délivrât les fils des morts.*

2. C'est-à-dire : leurs peuples assemblés en grand nombre.

3. Construisez : *mais par le moyen.*

4. Variante : *cherchant.*

5. Variante : *iceluy orient.*

6. Variante : *freres non freres*; c'est-à-dire : frères, non par le sang, mais par la communauté de leurs desseins.

7. Lisez : *qui.*

ladt de første Veje for at frigøre sig, skal komme til bedre Erkendelse, og idet de hemmeligt er blevene kede af at have mistet deres Frihed og deres fuldkomne Religion, vil de begynde at bekæmpe det venstre Parti, for at vende tilbage til det højre, (52) og idet de genindsætte det Hellige⁵, der har været forfulgt gennem lange Tider, med de gamle Forskrifter, hvilket efter den store Hund⁶ vil slippe den endnu større Køter løs, der skal ødelægge alt, selv det der i Forvejen er bleven ødelagt⁷, Templerne bringes igen i Orden som i den første Tid, og Gejstligheden genindsættes i sin gamle Stand (53), og den skal begynde at komme paa Afveje og ødsle, handle urigtigt og begaa tusinde Misgerninger. (54) Og da man er nær ved en ny Ødelæggelse⁸, naar den er i sin højeste og mest ophøjede Værdighed; rejser der sig Magthavere og Krigstyrker, og dens to Sværd⁹ fratages den, og den beholder kun tilbage de ydre Tegn, (55) med hvilke den forsøger at opmuntre Folket, idet den lader Folket gaa lige ud, medens den tiltrækkes af det krumme og ikke vil nedlade sig til det fra sit modsatte Stade og med skarp Haand tilegner sig Jord; (56) indtil der fødes en fra en Gren, der længe har væ-

⁵ De gamle Trossamfund genoplives, særligt den romerske Kirke

⁶ Profetien synes hermed at betegne Kejser Wilhelm 2.

⁷ Ruiner

⁸ Antikristens 3. Kampperiode

⁹ Beskyttende Magter

ret ufrugtbar, som skal befri det universe⁰ folk fra denne taalsomme og frivillige Trældom, idet det igen stiller sig under Krigsgudens Beskyttelse og berøver Jupiter¹ al hans Ære og Værdighed til Fordel for den frie By, der er opstaaet og er beliggende i et andet lille Mesopotamien², (57) og Føreren og Styreren bliver afsat og anbragt paa et Sted i Luften, idet han var uvidende om de sammensvornes Konspiration med den anden Trasybulos³, der længe har forberedt alt dette: (58) Da skal Rædslernes Vederstyggelighed bebrejdes dem til stor Beskæmmelse, og da de er udøvede i Skyggerne af det formørkede Lys⁴, vil de ophøre mod Slutningen af Forandringen af hans Styre, og Kirkens Ledere skal staa tilbage i Kærlighed til Gud, og flere blandt dem falde fra den sande Tro, (59) og af de tre Sekter⁵ skal den i Midten⁶ være bragt noget i Forfald ved sine Tilhængere. Den første⁷ er total⁸ i Europa, efter at den største Del af Afrika er ødelagt af den tredje⁹, ved Hjælp af de fattige i Aanden, der fordærves af op-højede Vanvittige ved sanselige Udskejelser. (60) Befolkningen rejser sig⁰ til Støtte, forjager Lovgivernes Tilhængere, og det synes som om Gud Skaberen,

⁰ Befolkningen som Helhed
¹ Italien
² betegner en Landstrækning mellem to sammenløbende Floder
³ atheniensisk Feltherre, der blev fordrevet af de 30 Tyranner, men vendte tilbage og genoprettede Demokratiet med Vaabenmagt
⁴ den tredje Antikrists Rige
⁵ Kristne, Budhister, Muhamedanere
⁶ Budhisterne
⁷ de Kristne
⁸ udbredt over hele Europa
⁹ Muhamedanerne
⁰ Oprørsbevægelser

Efter at Regeringerne er svækkede ved de Østlige¹, maatte have løsladt Satan af Helvedes Fængsler, for at lade den store Dog og Doham fødes², som skal øve saa stor afskyelig Fortræd mod Kirkerne, at hverken de Røde eller de Hvide³, der hverken har Øjne eller Hænder⁴, mere skal kunne fatte det, og deres Magt skal blive dem berøvet⁵. (61) Da skal der ske en Forfølgelse mod Kirkerne, værre end nogen tidligere, (62) og imidlertid opstaar der en Pest, saa voldsom at to Tredjedele af Menneskeheden vil uddø, saaledes at man ikke skal kunne udfinde Ejerne, hverken af Markerne eller Huse- ne, og i Gaderne skal Græsset gro op højere end til Knæene. (65) Og Præsteskabet ødelægges fuldstændigt, og Krigerne⁶ bemægtiger sig, hvad der er ladet tilbage af Solens By, Melite og Stechaderne⁷, og den store Kæde ved Havnen, der benævnes efter en Havokse⁸ bliver aabnet, (64) og der rettes nye Angreb⁹ over Strandbredderne ved Havet for med et Slag at befri Castulum⁰ fra den første muhamedanske Tilbageerobring. (65) Og deres Bestræbelser skulle ikke være forgæves, og paa det Sted, som fordum var Abrahams Bopæl, skal de blive angrebne af Folk, der ærer Jupiters Tilhængere og

¹ europæiske Fyrster har regeret over de tyrkiske Lande

² der bebudes andetsteds mægtige Riger i Afrika og Forasien

³ Udtrykkene svarer til Gudsfor nægttere og Religiøse

⁴ se eller handle

⁵ **fra Afrika og Asien skal der komme et vældigt Angreb paa Europa, Negre og Arabere skal erobre Spanien, Italien og Sydfrankrig og trænge frem til Rhinen**

⁶ fra Asien og Afrika

⁷ Rom, Malta og de hyeriske Øer

⁸ Bosporus

⁹ mod Asiaterne

⁰ Spanien

Byen Achem¹, skal blive omringet og med stor Kraft angrebet fra alle Sider af Krigsfolk. (66) Deres maritime Styrker skal svækkes af de Vestlige, og der skal anrettes store Ødelæggelser mod dette Rige, og de største Byer skal blive affolkede, og de, som gaar ind i dem, skal omfattes af Guds Vredes Hævn; (67) og den Grav, der holdes saa højt i Ære, skal i lange Tider forblive aaben for Himlens Øjne, for Solen og for Maanen. Og det hellige Sted skal blive omdannet til Herberg for Hjorder af stort og smaat og benyttes til profane Ting. (68) O hvilken Jammer og Elendighed vil der da ikke komme for de frugtsommelige Kvinder, og da skal det fornemste østlige Overhoved, efter at det meste er bragt i Oprør af de Nordlige, og de Vestlige er besejrede og dræbte, blive slaaet til Jorden og de øvrige drevne paa Flugt, og hans Børn af flere Koner blive fangne, og da skal den kongelige Profets Profeti blive opfyldt: "For at høre Fangernes Suk, for at løse Drabsmændenes Sønner".² (69) Hvilken stor Undertrykkelse vil der da ikke blive foretaget mod Fyrsterne og Styernerne af Kongerigerne, endog mod dem, der er maritime og Østlige, og deres Sprog skal blandes sammen til et stort Samfund; Latinernes

¹ antagelig Mekka

² Davids Salmer 102, 20.

Nostradamus Tekst stemmer ikke overens med 'den almindelige Bibelovertættelse.

Sprog med Arabernes ved det puniske Samkvem, (70) og alle disse østlige Konger bliver forjagede, besejrede og udryddede, aldeles ikke ved de nordlige Kongers Magt, og som Følge af vort Aarhundredes Nærhed ved Hjælp af de tre, der er forenede, idet de hemmeligt søge Døden, og listigt lægger Fælder for hinanden; og Fornyelsen af Triumviratet skal vare i syv Aar, **for at en vis Sekts³ Anseelse kan blive udbredt overalt, og den hellige og ubesmittede Hosties Offer skal blive bevaret.** (71) Da skal de to nordlige Herrer sejre over de Østlige, og der bliver saa stor krigersk Larm og Tumult, at hele dette Østen skal skælve af Skræk for hine Brødre, der ikke er Brødre, fra det Nordlige. (72) Dersom jeg i denne Fremstilling skulde fremsætte disse Forudsigelser paa en næsten forvirret Maade, og dette muligvis har til Følge, at Beregningen af Tiden for deres Indtræffen enten slet ikke eller meget lidt skulde stemme⁴ med den foregaaende, der var saavel efter astronomiske Fremgangsmaader, som efter andre fra selve Biblen, der aldeles ikke kan tage fejl, (73) saa var det muligt, dersom jeg vilde, at sætte Tidsangivelse ved hvert enkelt Quatrain, men det Vilde ikke være behageligt for alle, endnu

³ den i Profetierne bebuede nye Tro

⁴ hentyder til, at Nostradamus i Brevet har fremsat to Tidsregninger, en orthodox B. 20-26, og en, som han selv foretrækker, B. 74-88, som øjensynligt differere indbyrdes

mindre at fortolke dem, med-
mindre Deres Majestæt tildeler
mig Fuldmagt til at gøre det,
for at ikke Bagtalerne skal faa
Grund til at bide mig.

Nostradamus benytter Pyrenæerne, *les Pyrennees*, til Betegnelse for Alperne, B. 38; det samme er Tilfældet i et af Versene, V. V, 61. Efter sin Betydning er Pyrenæerne et naturligt Fællesnavn for de ældste Granit og Gneisbjerge, og kan oversættes som „de af Ilden frembragte“, dersom man ønsker at undgaa Forvekslinger med Bjergkæden mellem Frankrig og Spanien.

Der findes i Spaadommen et Par Udtalelser, der er i Stand til at belyse, hvor nøjagtigt Teksten er udformet i Profetien. Den ældste Tekst fra 1568, der fremkommer, idet man læser le Pelletiers Tekst i Forbindelse med Varianterne, nævner som de tre Regioner, B. 40, der skaber Ufred i Europa, Tyrkiet (*la Romanie*), Tyskland og Spanien; senere, B. 43, meddeles, at det italienske Folk vil spille (*esteindra*) sine Kræfter mod de østlige Egne. Allerede i Udgaven fra Aar 1600 er de to Ord blevne til *la Romaine*, der betegner Italien, og *estêdra*, der ændrer Udsagnet, til at Italienerne udstrækker deres Magt mod Øst. Spanien fremkaldte Krigen i 1870, Tyskland var den store Fredsforstyrrer i det nittende Aarhundrede, og Tyrkiet var Europas urolige Hjørne, at omtale Italien i denne Forbindelse, maatte anses for en Fejl. Ligeledes er det et langt mere ram-mende Udtryk, at betegne Italienernes Optræden paa Isonzo-fronten under Verdenskrigen som et Kraftspild, end at ville kalde det en Demonstration af deres Styrke.

Forinden Opklaringen af Brevets anden og tredje Spaadom, bliver det nødvendigt at henlede Opmærksomheden paa nogle Forhold, som ikke bør overses ved den fortsatte Udtydning af Profetiernes Indhold, og som vil lette Adgangen til den rette Forstaaelse af deres Mening.

Profetiens Kendskab til Begivenhederne har vist sig at være saa ind-gaaende og nøjagtigt, at man overalt hvor Udtalelserne

ikke kan bringestil at stemme overens med disse indtil de mindste Detailler, bør tvivle om Forklaringens Rigtighed. Dersom en Uoverensstemmelse ikke skyldes Fejl i Teksten, vil den sikkert vise sig at hidrøre fra Misforstaaelse eller Forsøg paa at tvinge en fejlagtig eller forudfattet Mening ind i Udtalelsen.

Et klassisk Eksempel paa, hvad saadan Fejltydning kan føre til, er den sædvanlige Udlægning af følgende Vers;

*Garde toy Roy Gaulois de ton nepueu,
Qui fera tant que ton vnique fils
Sera meurtry á Venus faisant voeu:
Accompagné de nuict que trois & six. ,*
V. VIII, 32

Vogt Dig, Du galliske Konge for Din Nevø, der skal foraarsage, at Din eneste Søn vil blive dræbt om Natten kun ledsaget af tre og seks, idet han aflægger et højtideligt Løfte overfor Venus.

Man er hidtil blevet staaende ved en Udlægning af Verset som beskrivende Napoleon den tredjes Anstrængelser for at sikre sig Magten og den Skæbne, der ramte Hertugen af Reichstadt, idet man har set bort fra den sidste Linie, som uden Betydning for Versets Forstaaelse. Uanset at Hertugen maa siges at være død en naturlig Død, har man haardnakket fastholdt denne Tydning, uagtet den mindste Tvivl maatte have ført til følgende Løsning:

Prins Louis Napoleon (1856-79), der var eneste Søn af Napoleon den tredje, blev dræbt, fordi han aflagde Løfte om at kæmpe mod Zulukafferne. Venus er hos Nostradamus Betegnelsen for hedningerne. Prinsen faldt i en Patruljefægtning, altsaa kun ledsaget af nogle faa Soldater. Det opgivne Antal vil kunne passe med Størrelsen af en Patrulje, og man vil sikkert i Prinsens Omgivelser være i Stand til at paavise en Person, som kan betegnes som hans Fætter, saaledes at Profetien vil passe i alle Detailler.

Profetierne gaar saa vidt i deres Kendskab til Fremtiden, at Nostradamus endog har kunnet forudse, hvorledes det vilde gaa med den fremtidige Tydning. Et Vidnesbyrd herom findes, saavidt man kan skønne, i det berømte Vers om Luftballonens Opfinder Montgolfier:

*Istra de mont Gaulfies & Auentin,
Qni par le trou aduertira l'armee
Entre deux rocs sera prins le butin,
De SEXT, mansol faillir la renommee.*

V. V, 57.

Mont Gaulfies er i Udgaven af 1600 ændret til *mont Gaufier*, og paa dette Grundlag har Verset faaet følgende Udtydning: Naar en Armé bliver advaret af en Mand, der er anbragt over et Hul i en Montgolfiere, naar Aventinerbjerg (Rom) er med i Striden og plyndres, vil Pave Pius den sjette komme i Fortræd.

Sext maa betyde *Âquæsextiæ* = Aix; Mansol, manens solus, er den Ensomme, og Mansol de sext, den Ensomme fra Aix, viser sig at være et Navn, hvorunder Nostradamus, ogsaa andetsteds i Profetierne, har skjult sin egen Person. Versets Indhold bør derfor læses saaledes: „Der skal udgaa En fra Gaulfies- og Aventinerbjerg, der advarer Hæren gennem Hullet, naar der tages Bytte mellem to Klipper, Nostradamus vil da miste sit Ry“. Der varsles om en Begivenhed, som endnu ligger frem i Tiden, men naar den opklares, fortæller Nostradamus, vil det være forbi med den Berømmelse, som Spaadommen om Luftballonens Opfindelse havde indbragt ham.

Udtydningen af Brevets første Spaadom er standset ved de Begivenheder, der endnu ikke er fuldt opklarede, og de senere Noter indskrænkes til positive Oplysninger. Hvad Profetien fortæller om Fremtiden, er sikkert med Vilje formet saaledes, at vi ikke skal kunne udtyde det. Nostradamus siger selv, at han ikke vil spaa Landes og Personers Skæbne. Henrik den anden af Frankrig, der blev dræbt ved, at han fik Øjet stukket ud i en Turnering, kendte det Vers, V. 1, 35, der forudsagde hans Skæbne, og vidste, at det gjaldt ham, men kunde ikke forestille sig det muligt, at han som Konge skulde komme i en saadan Situation. Det vil i Fremtiden gaa os andre paa samme Maade. Vi vil komme til at misforstaa Udsagnene, de enkelte Begivenheder vil overraske os, eller de vil være ufattelige, indtil Begivenhederne fuldbyrdes, naar vi mindst venter dem. Uden Tvivl handler vi derfor rigtigst ved ikke at anstille Betragtninger over de fremtidige Begivenheder ud over, hvad Profetierne med Sikkerhed fortæller os.

Til den rigtige Opfattelse af den samlede Aabenbaring, der meddeles os gennem Profetierne, maa det være tilstrækkeligt, at de enkelte Udsagn, idet de bekræftes gennem Begivenhederne, tjene som Vidnesbyrd om dens Rigtighed, de behøver derfor kun at give Oplysning om Fremtiden, forsaavidt det er nødvendigt af Hensyn til Profetiernes Formaal, og den fuldstændige Opklaring.

Skildringen af de historiske Begivenheder fortsættes i de efterfølgende Spaadomme i et noget tydeligere Sprog.

Forud for Brevets anden Spaadom meddeles der i Brevet en Tidsberegning, hvis rette Forstaaelse vil kræve særlig Fagkundskab, den slutter med at beskrive en Konstellation af Planeterne, der skal indtræffe i et fredeligt Aar, i hvilket der ikke vil forekomme Formørkelser, og i dette Aar skal der begynde en Kristenforfølgelse.

Denne omstændige Bestemmelse af Tiden skal efter forskellige Opgivelser kunne passe for Aaret 1789, da den store franske Revolution tog sin Begyndelse. Kristenforfølgelsen, oplyser Spaadommen, skal vare til Aar 1792. Tidsangivelsen for dette Aar gives uden Omskrivning ved selve Aarstallet, idet det paagældende Stykke af Nostradamus Tekst er saalydende:

*& durera ceste-icy iusques à l'an mil sept cens nonante deux
que l' ô cuyadera estre une renouation de siecle.*

Efter paa denne Maade at have betegnet den franske Revolution som en Forfølgelse af den kristne Kirke, berører Spaadommen kun løseligt nogle Forhold i Italien, og springer derefter mere end hundrede Aar frem i Tiden til Forholdene i Tyrkiet ved Aar 1909. Der gives nogle Data, vedrørende den nuværende Omvæltning, for at betegne Bolchevismen som den 2den Antikrist, og sluttelig fortælles der, at en kommende Fredsperiode skal efterfølges af endnu en stor Omvæltning.

Vi har saaledes gennem denne Spaadom faaet at vide, at der er tre Omvæltninger efter hverandre, og at vi for Tiden er midt i den mellemste af disse. Brevets tredje Profeti begynder med den nuværende Omvæltning, der i dens Egenskab af en Forfølgelse mod Kirken føres tilbage til Aar 1907. Efter denne omtales den fredelige

Periode, efterfulgt af den sidste Omvæltning, der betegnes Som den tredje i Rækken, og skal omfatte næsten hele Verden.

Spaadommen slutter med at fortælle, at den Ondes Magt derefter omsider vil være tilende, og at Satan (Antikristen) vil blive bundet gennem lange Tider.

Brevets anden Spaadom

(89) Og dette¹ vil blive Begyndelsen til det, som man vil opfatte som noget, der skal blive varigt, og begyndende samme Aar iværksættes der en Forfølgelse af den kristne Kirke større end den, der skete i Nordafrika, og dette skal vare fra da af indtil Aar 1792, som man skal tro bliver en Fornøvelse af Aarhundreder²; (90) senere vil det romerske Folk begynde at rette sig³, og forjage nogle mørke Skygger, idet det igen faar noget af sin fordums Glans, men ikke uden stor Uenighed og fortsat Forandring⁴ (91) Efter dette skal Venedig med stor Styrke og Magt løfte sine Vinger saa højt, at det ikke vil staa synderligt tilbage for det antike Roms Magt⁵. Og i disse Tider vil store bysantinske Skibe, der har sluttet sig til Ligurerne⁶ ved Støtte og Magt fra de Nordlige⁷ til en vis Grad forhindre, at man holder Ord overfor de to fra Kreta⁸. (92) De Stridskraefter, der ere Opbyggede af de antike Krigsmagter⁹, skal følge med Neptun⁰ paa Bølgerne. (93) I det Adriatiske skal der skabes

¹ Tilstandene i Frankrig Aar 1789

² den republikanske Kalender regnedes fra d. 22. Sept. 1792

³ Italiens Genrejsning

⁴ Krigene med Østrig

⁵ Kirkestaten, som ved denne Tid tillige var en verdslig Magt

⁶ Italienerne

⁷ Stormagterne

⁸ Stormagternes Flaadedemonstration til Kanea 1909

⁹ Italien og Grækenland

⁰ England

stor Ufred¹, saaledes at det, der forenes, bliver adskilt² og det, som forinden var og er stor By³, skal nærme sig til Hus, heri indbefattet Pempotam, det euro-pæiske Mesopotamien paa 45, og andre paa 41, 42 og 47. (94) Og i denne Tid og i disse Egne skal Helvedes Fyrste imod Jesu Christi Kirke stille den Magt⁴, som er hos Modstanderne af hans Lov, som skal blive den anden Antikrist⁵, der skal forfølge denne Kirke og hans sande Stedfortræder ved Hjælp af de samtidige Kongers Magt, hvilke paa Grund af deres Ukyndighed skal blive vildledt af Tunger⁶, der vil skære mere i Stykker end noget Sværd imellem Hænderne paa den Vanvittige. (95) Dette Antikristens Herredømme⁷ skal kun vare indtil Døden indtræffer for den Fødte, der er nær ved Alderen, og den anden fra Plankus By⁸, der ledsages af den Valgte af Modone⁹ Slægt, der ved Hjælp af Ferrare⁰, støttes af Ligureerne¹ fra det Adriatiske og Egnen ved det store Trinacrie². (96) Derefter skal den galliske Ogmion³ passere Jupiters⁴ Bjerg ledsaget af saa mange, at hans store Lovs Herredømme skal tilkendegives viden om, og da⁵ og nogen Tid efter skal der blive udgydt Masser af Uskyldiges Blod af de Skyldiger⁶ der er komne

- ¹ Verdenskrigen 1914-18
- ² Landomraaderne paa Balkanhalvøen
- ³ De anførte Breddegrader svarer til Beliggenheden af de vigtigste Byer paa Balkan, Konstantinopel 41°, Skutari, Yskyp, Philippopol 42°, Belgrad 45°, Buda-pest 47°.
- ⁴ Bolchevismen
- ⁵ 1907 -1925
- ⁶ Talere eller Teorier
- ⁷ i Rusland og Ungarn
- ⁸ Lyon
- ⁹ Modena
- ⁰ den romerske Kirke
- ¹ Italienerne fra Nord og Syd
- ² Sicilien
- ³ det franske Folk
- ⁴ Store St. Bernhard
- ⁵ der varsles flere Krige imellem Frankrig og Italien
- ⁶ Oprør

en Smule til Vejrs. Da vil ved store Oversvømmelser⁷ Tanken om de Ting, der omfatter den Slags Virkemidler⁸, selv Videnskaberne, lide utallige Tab, og Satan, som ved Guds Vilje skal være imod de Nordlige⁹, (97) bliver for en Gang bunden⁰. Og der bliver stiftet en altomfattende Fred mellem Menneskene, og Jesu Christi Kirke skal befries for alle Trængsler, selv om Azoarains¹ ville blande Honningen med Bitterhed og med deres skadelige Vildfarelser; (98) og det skal være nær ved det syvende Aartusinde², at Jesu Christi Kirke ikke mere skal nedtrampes af de Vantro, der kommer nordfra³, idet Verden nærmer sig til en stor Omvæltning⁴, uagtet Tiden efter Beregningen i mine Profetier vil vare ved endnu meget længere.

(99) I Brevet, som jeg nogle Aar tilbage tilegnede min Søn César Nostradamus, har jeg temmelig aabent meddelt nogle Punkter⁵ uden Forudsigelse, (100) men her, o Sire, er indbefattet flere store og vidunderlige Begivenheder, som de, der kommer senere hen, vil faa at se.

⁷ krigerske Invasioner

⁸ de antikristelige

⁹ Kirken forsvares af de Nordlige

⁰ en Fredsperiode paa 57 Aar, jfr. V. X, 89.

¹ Agitatorer?

² Det syvende Aartusinde begynder Aar 1827 efter Nostradamus Tidsregning

³ fra Tyskland, Rusland, Ungarn, saaledes som under den 2den Omvæltning

⁴ den af Profetien bebudede 3dje Omvæltning omkring Aar 2000

⁵ I Fortalen fremsættes der i meget tilsløret Form en Spaadom om Tiden fra Profetiernes Fremkomst indtil efter Aar 2000.

Brevets anden Spaadom

(101) Og indenfor denne astrologiske Spaadom⁰ vil sammenholdt

⁰ Den forannævnte Spaadom i Fortalen, F. 99

holdt med Biblen, Forfølgelsen af den kristne Kirkes Folk blive fremkaldt ved de nordlige Kongers¹ Magt forenet med Orientalerne². Og denne Forfølgelse skal vare lidt mindre end 11 Aar³ saaledes, at den fornemste nordiske Konge⁴ da bliver afmægtig (102); naar disse Aar er forløbne, vil hans sydlige Forbundsfaelle⁵ træde til, han vil forfølge Kirkens Folk endnu stærkere i Løbet af 3 Aar, forledt dertil ved Frafald fra en⁶, der skal bevare hele den absolute Magt for den kæmpende Kirke; og Guds hellige Folk⁷, der efterkommer hans Lov, og enhver religiøs Ordning skal blive forfulgt og plaget saaledes, at de sande Gejstliges Blod skal flyde overalt⁸. (103) Og en af Datidens skrækkelige Konger⁹ skal blive rost af sine Tilhængere, for at have udgydt mere af uskyldige Gejstliges Blod end nogen vil kunne faa af Vin, (104) og denne Konge vil begaa utrolige Forbrydelser mod Kirken, han vil udøse menneskeligt Blod⁰ paa de offentlige Veje og i Templerne som Vand ved Regnskyl, og de nærmeste Floder skulle blive røde af Blod, og ved en anden Søkrig¹ skal Vandet blive rødt saaledes, at der i en Meddelelse fra en Konge til en anden skal siges til ham: „Søkrigen farvede Vandet rødt“. Dernæst

- ¹ Tyskland og Østrig-Ungarn
- ² Tyrkerne
- ³ fra Slutningen af 1907 til Nov. 1918
- ⁴ Kejser Wilhelm d. 2den
- ⁵ Østrig-Ungarn
- ⁶ den katolske Kirke, som senere omtalt, jfr. B. 107
- ⁷ de Kristne
- ⁸ ved Kampen mod Bolchevismen
- ⁹ Sultanen
- ⁰ Armeniermyrderierne
- ¹ under Verdenskrigen 1914-18

skal der i det samme Aar og de efterfølgende opstaa den skrækkeligste og mest vidunderlige Pest² som Følge af den forudgaaende Hungersnød og saa store Forstyrrelser, at der aldrig siden den kristne Kirkes Grundlæggelse er sket lignende og gennem alle latinske Regioner, og der skal blive Spor deraf i visse Egne af Spanien. (106) Da skal den tredje nordiske Konge³ høre Klagerne fra det Folk⁴, der hører til hans fornemste Titel, rejse saa stor en Armé og passere gennem sine Bedsteforældres og Oldeforældres Egne, han bringer det meste i Orden, (107) og Storvikaren⁵ med Munkekappen skal blive genindsat i sin gamle Stand, men ødelagt og derefter fuldstændig forladt⁶, og *sancta sanctorum* skal blive ødelagt af Hedenskab⁷, og det gamle og det nye Testamente bliver tilsidesat, brændt (108). Efter Antikristen fremstaar Helvedes Fyrste. (109) Endnu for sidste Gang⁸ skal alle Kristenhedens og tillige de Vantros Kongeriger skælve gennem et Tidsrum af 25 Aar, og der kommer strengere Krige og Slag, og Byer, Steder og Slotte og alle andre Slags Bygninger skal brænde, hærges og ødelægges, med stort Blodbad paa Piger, Koner, Enker, der er blevne krænkede, Pattebørn skal blive

² den spanske Syge i Vintrene 1918-19 og 1919-20

³ formentlig den danske Konge

⁴ Slesvigerne

⁵ Paven og Romerkirkens Fremgang

⁶ den tredje Antikrists Kampe

⁷ antikristelige Strømninger

⁸ den store barbariske Invasion fra Asien og Afrika **efter** den tredje Omvæltning

knust og slaede i Stykker mod Byernes Mure, og der skal blive begaaet en saadan Mængde Ugeringer ved Satan, Helvedes Fyrstes Hjælp, at **næsten** hele Verden skal blive opløst og ødelagt; (110) og forud for disse Tilskikkelser skal nogle ualmindelige Fugle skringe *Huy Hay*, og efter nogen Tid være forsvundne, (111) og efter at disse Tider har varet længe, skal en ny Cyklus for Saturn⁹ og et gyldent Aarhundrede næsten være fornyet. Gud Skaberen vil høre sit Folks Klager og befale, at Satan skal hensættes og bindes i den dybe Gravs Afgrunds Svælg, og fra da skal der begynde en almindelig Fred mellem Gud og Menneskene, (112) og han skal forblive bundet i et Tidsrum af omtrent tusind Aar, og Kirkens Magt skal igen faa sin største Styrke, og derefter bliver han igen løst af sine Baand.

⁹ efter Aar 2000, jfr. Udsagnet i Fortalen, F. 44-46.

I alle tre Spaadomme findes en Meddelelse om Romerkirkens Genindsættelse og Opblomstring efter den nuværende Verdensomvæltning, i øvrigt synes de tre Beskrivelser saa indbyrdes selvstændige, at det først er blevet muligt at kæde dem sammen efter de Begivenheder, der er sket i de seneste Aar.

At de tre Spaadomme alle gaar saa udførligt i Detailler vedrørende den nuværende Omvæltning, medens den franske Revolution, der nu kun vil have historisk Interesse, er bleven affærdiget med nogle faa Ord, maa nødvendigvis opfattes som et tydeligt Vidnesbyrd om, at Profetierne er formede med det Formaal, at skulle opklares i vor Tid.

I de Bemærkninger, der danner Overgangen i Brevet mellem de to sidste Spaadomme, oplyser Nostradamus, at de antydede Begivenheder henhører til det, han mere kortfattet har meddelt i Fortalen. I Virkeligheden er Brevets Spaadomme Grundlaget for en Beskrivelse af det Tidsrum, hvortil Profetiens øvrige Udtalelser vil give de fornødne Detailler, saaledes at det fuldstændiggøres til en overskuelig Fremstilling af den aandelige Udvikling igennem Tiden.

Udtalelserne i Spaadommene belyser klart den anvendte Fremstillingsmaade. Nostradamus Beskrivelser er Billeder af Begivenhederne, i hvilke han har fjernet eller udvisket de Enkeltheder, der paa Forhaand kunde tidsfæste eller bestemme Billedets Indhold, men de giver Konturer og Biomstændigheder saa nøjagtigt, at de kun passer til den bestemte Begivenhed, og kun kan udfyldes til et forstaaeligt Billede, ved Hjælp af de til selve denne Begivenhed hørende øvrige Enkeltheder.

Saaledes kan Tidsbestemmelsen i Begyndelsen af Brevets første Spaadom kun bruges til Beskrivelse af Regeringerne i Frankrig fra 1815 til 1851, og til intet andet. Republiken, der modtages af et Folk med en enevældig Hersker, et andet Folk, derefter af et Folk, der spiller Kræfterne mod Øst og besejres af Østrig-Ungarns Slettebeboere (Pannonierne), og af Grækerne, medens Tyskerne er i en afgørende Krig, kan kun være den franske Republik med dens Alliancer forud for og i Forbindelse med Verdenskrigens Begivenheder.

De enkelte Billeder kan derfor kun tænkes affattede ud fra et fuldstændigt Kendskab til Historien, og de fortæller os heller ikke mere, end at ogsaa vi maa kende selve Tildragelserne, for at kunne forstaa Spaadommene. Profetien antyder en Fremtidsudvikling i store Træk men tilmaaler os kun de Detailler, der er nødvendige for at aabenbare os netop saa meget om Fremtiden, som den ønsker, vi skal kunne forudse.

Fortalen og Brevets Indledning og Afslutning.

DA Profetiernes første Afsnit og Fortalen blev udgivet, var Nostradamus Søn, César, kun nogle faa Maaneder gammel. I Virkeligheden er Fortalen kun formelt rettet til ham, thi det ses nu tydeligt, at den henvender sig til de Mennesker, der senere i Tiden skal opleve Profetiernes Opklaring og forstaa deres Indhold.

Naar vi læser Fortalen i Forbindelse med Opklaringen, giver den os nu en klar og tydelig Redegørelse angaaende Meningen med Profetierne og Grundene til, at de fremtræder i deres udviklede og dunkle Form.

Ved Siden af en Række Udtalelser, angaaende Profetiernes Indhold og deres Opklaring, har Nostradamus i Fortalen givet en udførlig Udvikling, der forklarer, hvorledes Profetierne er blevne til ved en guddommelig Aabenbaring. Disse Dele af Fortalen er meget vanskelige at forstaa og ikke nødvendige for Opklaringen af Profetierne, de er derfor holdt udenfor denne Undersøgelse og maa henvises til selvstændig Behandling.

Nostradamus gør ved Hjælp af disse Forklaringer Rede for sin egen og vor Stilling overfor Profetierne. Han indskærper for os, at vi skal afholde os fra at grunde over Mystik og dunkle Lærdomme, thi med vore naturlige Evner vil vi ikke kunne se ind i Fremtiden, fordi vi umuligt vil kunne overse alle de medvirkende Aarsager til de fjernere Begivenheder. Gud alene kan, naar han vil, vise os, hvad der skal ske. Om sig selv siger han, at han er et almindeligt, dødeligt Menneske, han tager ikke fejl af sig selv, han er saa stor en Synder som

nogen i denne Verden og undergivet alle menneskelige Bekymringer; men hvad han meddeler, er indgivet ham af Gud paa samme Maade, som Gud inspirerede de gamle Profeter.

Det vil være i høj Grad ønskeligt at faa disse Afsnit af Fortalen omhyggelig undersøgt. De støtter sig til samtidige Forfatteres Udtalelser, idet de gør Rede for Aabenbaringens Mulighed, dens Forhold til Profetierne i Biblen, og hvad der kan gøres gældende overfor den fra forskellige Sider. Hos den, der kender Indholdet af de opklarede Profetier, vil disse Betragtninger ikke vække Bekymringer, de rokker ikke ved Profetiernes afgørende Betydning, men de vil have stor historisk Interesse og tjene til Belysning af Kirkens og Reformationens Stilling til Aabenbaringen, og muligvis ogsaa ændre vort Syn paa meget af den Mystik, der gør sig gældende i vore Dage.

Vi erfarer af Fortalen, at Profetierne først og fremmest er en skjult Forudsigelse, F. 4, som skal bevares uanet og upaaagtet i Profetierne, indtil det rette Tidspunkt kommer. **Hermed menes Bebudelsen om den kommende Tro.**

Dernæst skal der findes en udførligere Forklaring om de fremtidige Aarsager til den almene Adveniens, F. 11. Med dette Navn betegnes den store Omvæltning, som Nostradamus har erfaret nærmer sig til os, F. 52. Endelig siges der, at de indeholder en Række fortløbende Spaadomme fra Nostradamus Tid indtil Aar 3797, F. 37, der ogsaa skal gøre det muligt for os, at forudse de kommende Begivenheder, F. 38. Angaaende Forstaaelsen af disse Udsagn skal der foreløbig henvises til den følgende Oversættelse og de dertil knyttede Bemærkninger, der vedføjtes som Noter til Teksten.

Fortalen slutter med en Række Udtalelser om de profeterede Begivenheder, som det bliver nødvendigt at komme tilbage til efter Gennemgangen af Fortalens Indhold.

Fortalen til César Nostradamus.

(1) Fortale fra M. Michel Nostradamus til hans Profetier. Til min Søn, César Nostradamus, Liv og Lykke.

(2) Dit sene Komme, min Søn,

César Nostradamus, er Grunden til, at jeg i lang Tid i fortsatte natlige Vagter har beskæftiget mig med at affatte en skriftlig Beretning, for at efterlade Dig en Forklaring efter Dit Ophavs legemlige Udslettelse til almen Nytte for Menneskene om det, som det guddommelige Forsyn har givet mig Kendskab til gennem de astronomiske Bevægelser. (3) Og eftersom det har behaget den udødelige Gud, at Du kun skal komme til dette jordiske Sted med naturlige Evner¹, for ikke at tale om, at Dine Aar² endnu ikke har føjet sig i Række, er Dine af Mars³ afhængige Maaneder ude af Stand til at modtage i Din skrøbelige Forstaaelse, det som jeg bliver nødsaget til at forklare efter min Tid. (4) Thi i Betragtning af at det ikke er muligt at efterlade Big noget skriftligt, som Tidens Tand vil kunne ødelægge, maa det Sprog, hvori den skjulte **Forudsigelse**⁴ skal nedarves, afspærres efter min Smag⁵. (5) Jeg tager ogsaa i Betænkning, at den menneskelige Udlægnings Resultater er usikre, og at det hele ledes og styres af Guds uransagelige Magt, idet han inspirerer os ikke ved bakkantisk Begejstring eller lymfatiske⁶ Bevægelser, men ved astronomiske Tilkendegivelser. (6) „Ikkun de, der har faaet

¹ uden Evner til at forudse Fremtiden

² der tales til ufødte Slægter

³ krigerske Tilbøjeligheder

⁴ **Bebudelsen af den nye Tro**

⁵ tilsløres efter Nostradamus Skøn

⁶ „lymfatisk“ er en særlig Form for Opfattelse, som mentes at have Sæde i Lymfesystemet.

Evnen dertil fra Gud vil profetisk kunne forudsige Enkelthederne“. (7) Jeg har ganske vist i lang Tid flere Gange længe forud forudsagt, hvad der senere er sket endog paa bestemte Steder, idet jeg har tilskrevet det, at det hele er sket ved en guddommeiig Kraft og Inspiration; og andre lykkelige og ulykkelige Begivenheder, som senere er indtrufne i Verdens Klimater⁷, er blevne forudsagte med fremskyndet Hastighed; (8) men jeg har villet tie dermed og lade dem ligge paa Grund af det skadelige ved at nedskrive dem ikke alene for Nutiden men ogsaa for den største Del af Fremtiden, eftersom Regeringerne, Sekterne og Religionerne vil ændres saa modsat, endog diametralt i Forhold til det, de er for Tiden, (9) at hvis jeg vilde berette, hvorledes Fremtiden vil blive, maatte de, der hører til Regeringer, Sekter, Religion og Tro, finde det saa lidet stemmende med, hvad de maatte holde af at høre, at de vilde fordømme det, som man i de kommende Aarhundreder skal erkende har været set og opfattet. (10) Jeg har ogsaa betænkt vor sande Frelsers Ord:
„I maa ikke give de hellige Ting til Hundene, eller kaste Perler for Svin, for at de ikke skal nedtræde det med Fødderne og

7 en gammel Verdensinddeling hvorefter Landene var ordnede i syv Klimater, der havde Navne efter forskellige gamle Byer; hvert Klimat stod under Indflydelse af en Planet og to af Vendekredsens Himmeltegn; Østrig-Ungarn hørte saaledes til det tredje Klimat under Mars, Vædderen og Skorpionen.

vende sig imod Eder og sønderrive Eder”⁸. Dette har været Grunden til, at jeg har fjernet mit Sprog fra det naturlige og holdt min Pen fra Papiret; (11) dernæst har jeg villet give en udførligere Forklaring ved Hjælp af utydelige og forvirrede Sætninger⁹ om de fremtidige Aarsager til den almene Adveniens⁰, selv de mest bestemmende af disse og saadanne, om hvilke jeg har indset, at de ikke ville ærgre nogen at høre, hvilke menneskelige Omskiftelser der end maatte komme, og det hele er formet i et uklart Billede mere end paa nogen Maade profetisk.

⁸ Math. 7. 6.

⁹ Profetierne i Brevet

⁰ „*le commum aduenement*“, den store Verdensomvæltning i Tiden fra 1732 - c. 2040.

F. 12-36, indeholder en udførlig Forklaring om Aabenbaringen, som er udeladt i Oversættelsen, idet dens Indhold ikke er nødvendigt til Forstaaelse af Profetiens Opklaring.

(37) Men idet jeg flere Gange om Ugen er bleven overrasket af en lymfatisk Modtagelighed og gennem lange Beregninger har bragt mine natlige Studier i en passende Form, har jeg forfattet nogle Bøger med Profetier, der hver indeholder hundrede astronomiske og profetiske Quatrains, som jeg med Vilje har blandet noget imellem hver- andre paa en dunkel] Maade, og det er fortløbende Spaadomme fra nu af indtil Aar 3797¹. (38) Det er muligt, at det vil faa nogle til at trække Hovedet til sig, naar

¹ antagelig menes hermed Tidspunktet, da Marscyklen vender tilbage.

de ser den lange Udstrækning, og at det skal finde Sted og forstaas under hele Maanens Bue, og da det, min Søn, omfatter de Aarsager, der gælder universelt over hele Jorden, skal du erfare, dersom Du lever til den naturlige og menneskelige Alder, at i Dit Klimat, under Din Fødestavns Himmel, skal de fremtidige Begivenheder kunne forudses.

F. 39-41, er en Udtalelse om, at selv om Gud alene kender Fremtiden, saa kan hans Almagt aabenbare den for Mennesket, saaledes at det føler sig overbevist og sikker derpaa.

(42) Men lad mig ikke tale dybsindigere min Søn, end at Din fremtidige Fatteevne kan forstaa mig, jeg finder, at Viden-skaberne vil gøre store og uforlignelige Fremskridt, jeg finder, at Verden forud for den almindelige Omvæltning² vil blive udsat for saa mange Vandfloder³ og saa høje Oversvømmelser⁴, at der næppe vil være noget Land, der ikke skal blive dækket af Vand⁵, og dette skal ske gennem et saa langt Tidsrum, at det hele⁶ vilde være udslettet, dersom man var uden de etnografiske og topografiske Videnskaber; (43) ligeledes skal før og efter saadanne Oversvømmelser i flere Lande Regnen blive saa sparsom⁷, og der skal fra Himlen falde saa rigeligt med Ild og brændende

² Adveniensen 1732 - c. 2040

³ krigerske Angreb

⁴ fjendtlige Invasioner

⁵ Fjender

⁶ Landsinddelingerne

⁷ Hungersnød

Stene⁸, at der intet bliver tilbage, som ikke er fortæret, og dette skal ske i kort Tid⁹, og forud for den sidste Omvæltning⁰. (44) Thi selv om Planeten Mars har fuldført sin Cyklus¹ og kommer til Slutningen af sin sidste Periode, dersom den begynder derpaa², saa vil nogle blive samlede i Vandmanden i flere Aar og andre i Krebsen endnu længere og vedvarende. (45) Og nu, da vi bliver ledede af Maanen³, vil Solen ved den evige Guds Almagt komme, forinden den har fuldført sin hele Kreds⁴, og derefter kommer Saturn. (46) Thi ifølge de himmelske Tegn skal Saturns Herredømme være kommet tilbage, naar ifølge en samlet Beregning Jorden nærmer sig en anaragonisk Omvæltning⁵. (47) Og at fra nu⁶, da jeg skriver dette, inden 177 Aar 3 Maaneder og 11 Dage⁷ skal Menneskeheden formindskes ved Sygdom, langvarig Sult og Krige og endnu mere ved, Oversvømmelser mellem nu og dette forud fastsatte Tidspunkt, og i flere Gange før og efter, og der skal blive saa faa Folk, at man ikke vil finde nogen, der vil tage Markerne, som skal blive fri lige saa længe, som de har været i Brug. (48) Og dette naar vi, saavidt man kan dømme af de synlige, himmelske Tegn, endnu kun ere i

⁸ Projektiler

⁹ som det skete ved Frankrigs Ødelæggelse under Verdenskrigen

⁰ ved Aar 2000

¹ i 1532

² Aar 3797

³ normalt indtil 1887

⁴ forud for 1887

⁵ den tredje Antikrists Krigsperiode c. Aar 2000

⁶ d. 1. Marts 1555

⁷ d. 12. Juni 1732

det syvende Aartusinde⁸, der fuldender
 det hele, idet vi nærmer os til det ot-
 tende, hvor Firmamentet hører til den
 ottende Sfære, hvis Dimension er lati-
 tudinær, i hvilket den store evige Gud vil
 fuldføre den Omvæltning, ved hvilken de
 himmelske Billeder atter skulle komme i
 Bevægelse, tilligemed den højere Be-
 vægelse, som gør Jorden sikker og fast
 „saa den i al Evighed ikke skal rokkes⁹
 med mindre hans Vilje skal blive fuld-
 byrdet, men ikke paa nogen anden
 Maade,

⁸ fra 1827 til 2827, B. 84.

⁹ Salm. 104. 5.

F. 49-51, er en meget udviklet Forklaring om Aabenbaringen af de forudgaaende
 Spaadomme, der udelades som unødvendig for Opklaringen.

(52) men forstaa da nu, min Søn, at jeg
 ved mine astronomiske Beregninger, der
 stemmer overens med den aabenbarede
 Inspiration, finder, at det dødbringen-
 de Sværd nu nærmer sig til os ved
 Sygdom, Krig mere skrækkelig end der
 har været i tre Menneskers Levetid⁰, og
 Sult, der vil komme (53) paa Jorden og
 ofte vende tilbage dertil; thi Stjernerne
 stemme overens med Beregningerne, og
 der staar skrevet: „Jeg vil straffe deres
 Ubillighed med Stokkeslag og piske dem
 med Svøber¹“. (54) Thi Guds Barm-
 hjertighed vil en Tid lang ikke blive
 uddelt, og da, min Søn, skal Størsteparten
 af mine Pro-

⁰ de 99 Aar fra 1815 til 1914

¹ Salm. 89. 33.

fetier blive fuldbyrdede og blive opklarede ved deres Fuldbyrdelse. (55) Da skal Vorherre under de ulykkebringende Storme gentagende sige: "Jeg vil styrte dem til Jorden og bryde dem, og jeg skal ikke have Medlidenhed", (56) og tusinde andre Tilskikkelser skal indtræffe ved Vand² og vedvarende Regnskyl³, Saaledes som jeg tydeligere har beskrevet det i mine andre Profetier⁴, der helt igennem er forfattede i Prosa og bestemmer Stederne, Tiderne og de forud fastsatte Frister⁵, som de Mennesker, der kommer senere, skal faa at se, naar de lærer de ufejlbarligt indtrufne Begivenheder at kende. (57) Saaledes som vi har optegnet det ved Hjælp af de andre⁶, idet der tales mere tydeligt, skal Meningen⁷ blive forstaaet, uagtet den er tilsløret, men naar den Tid kommer, da Uvidenheden lader sig fjerne, vil alt det, der sker, blive mere be-lyst. (58) Idet jeg slutter, tag da, min Søn, denne Gave fra Din Fader, Michel Nostradamus, der haaber at give Dig Forklaring paa hver eneste Profeti i de heri skrevne Quatrains, bedende den udødelige Gud, at han vil give Dig et langt Liv i god og heldbringende Lykke. (59) Salon, 1. Marts 1555.

² Krige

³ Overfald

⁴ i Brevet til Henrik II.

⁵ Tidsangivelsen i Brevet

⁶ Versene

⁷ Spaadommen om Fremtiden

De udeladte Afsnit udgør tilsammen mere end Halvdelen af hele Fortalen og har i høj Grad bidraget til at aflede Opmærksomheden fra de Udtalelser, der vedrører Opklaringen, saaledes at Profetiernes sande Indhold kunde forblive tilsløret og upaaagtet.

Den skjulte Forudsigelse omtales ikke nærmere i Fortalen.

Aarsagerne til den store Adveniensen og den historiske Udvikling af denne henvises vi til at søge i de forskellige Dele af Profetierne, hvor den udførlige Beskrivelse forefindes. ,

Derefter defineres Adveniensen i Fortalens Slutning. Den er Guds Straffedom over Menneskene, saaledes som den bebudes i Biblens Profetier. Den er det store Frafald, som der staar skrevet om i Paulus 2. Brev til Tessalonikerne, 2. Kapitel, i hvilket Syndens Menneske, Fortabelsens Barn skal aabenbares, idet han sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsdyrkelse, saaledes at han sætter sig i Guds Tempel som Gud og udgiver sig for at være Gud. Det er Biblens Formaninger, Aabenbaringen af den Lovløse, Johannes Syner og de øvrige Dommedagsprofetier, der gentages for de Mennesker, som skal opleve Profetiernes Opklaring.

Saaledes som disse Udtalelser er formede i Fortalen, vilde man uvilkaarlig være tilbøjelig til at skyde dem ud i en uvis Fremtid særlig under Hensyn til det fjerne Aarstal 3797, F. 37. En nærmere Analyse af den sammenhængende Spaadom, som findes i det forudgaaende Afsnit, F. 42-48, af Formlen, vil imidlertid vise, at denne Spaadom stemmer saa nøje i alle Enkeltheder med Brevets Spaadomme, at der ikke kan være Tvivl om, at Udtalelserne er bestemte for og gælder de Tider, vi oplever.

Fortalens Spaadom om Fremtiden er ikke alene tilsløret, dens enkelte Led er tillige forskellige indbyrdes saavel i Formen som Maaden, hvorpaa Indholdet er behandlet, og anvender endog indbyrdes forskellige Tidsregninger. Det første Afsnit begynder med at omtale Videnskabernes Fremgang forud for Adveniensen og de stærke Forandringer af Landsgrænserne som Følge af Krigene, F. 42. Det næste Afsnit, F. 45-46, vedrører Tiden forud for Adveniensen sidste Krigsperiode, men de fremsatte Udtalelser, synes nærmest at varsle om Forstyrrelser indenfor de store astronomiske Kredsløb.

I sidstnævnte Afsnit berigtiger Profetierne den gamle Tidsregning, hvorefter Planeterne, Solen og Maanen hver skulde herske i c. 354 Aar. Maanens Regering varede fra 1533-1887 eller efter anden Opgivelse fra 1535-1889. Derefter skal Solen herske til 2241 (2243) og efterfølges af Saturn. Om disse Tidsangivelser udtaler Nostradamus, at Tidsregningen ikke vil komme til at passe. Der vil ske Forstyrrelser saaledes, at Solen kommer, forinden Maanen har fuldført sin hele Kreds, idet hans Erfaring gaar ud paa, at Saturn vil have begyndt sin Kreds forinden **den anaragoniske Omvæltning, der maa antages at være Adveniensen tredje og sidste Omvæltningsperiode. Herved ansættes denne Omvæltning til forud for Aar 2241, andetsteds bebudes den at skulle indtræffe allerede c. Aar 2000.**

Det næste Afsnit bruger den kristne Tidsregning for at angive en Dato, 12. Juni 1732, hvortil der ikke knyttes nogen bestemt Begivenhed. Til sidst bruges Tidsregningen fra Verdens Skabelse, efter hvilken det syvende Aartusinde regnes fra 1827-2827, for at tidsfæste Adveniensen og til en Bebudelse af en Omvæltning i Løbet af det ottende Aartusinde 2827- 3827. Denne Omvæltning omtales, saa vidt det kan ses, kun paa dette Sted i Profetien, men maa antagelig sættes i Forbindelse med de Begivenheder, der vil indtræffe, naar Satan, efter at have været bunden i henvend tusinde Aar, igen skal blive løsladt for et kort Tidsrum.

Spaadommen kan saaledes kun tydes som en Meddelelse om, at der fra 1. Marts 1555 til 12. Juni 1732 vil komme en Nedgangsperiode med Krige og Omskiftelser mellem Landene, **som fortsættes til den almindelige Omvæltning begynder, og hvad der siges om, at denne skal fuldendes forud for Aar 2241** synes nærmest ufatteligt. I Virkeligheden vil man, som det senere vil vise sig gennem den fortsatte Opklaring, i disse mærkelige Udtalelser finde et kortfattet Grundlag for hele den historiske Fremstilling i Profetierne.

Det er Profetiernes Mening, at de Mennesker, der lever i den Tid, da de bebudede Begivenheder indtræffer, skal lære disses rette Sammenhæng at kende og erfare deres Betydning. Fortalen fortæller, at den franske Revolution, den nuværende Omvæltning og de frygtelige Tilskikkelser, som Verden har i

Vente ved dette Århundredes Udgang, er Antikristens Kampe mod den sande Tro. Dette Budskab nedlagde Nostradamus i sin Bog den 1. Marts 1555, for at vi i 1920 skulde lære det at kende som en guddommelig Aabenbaring, tillige med den Lære, der med al ønskelig Klarhed gives os gennem Profetiernes mange og vidunderlige Udsagn.

De Dele af Brevet til Kong Henrik den anden, der indleder og afslutter de foran gengivne Spaadomme, har ligesom Fortalen skullet tilsløre Profetiernes sande indhold og har maattet lyde som mørk Tale i Løbet af de svundne Aarhundreder. Naar vi nu læser dem, vil vi forbavses over den ufattelige Klarhed og Tydelighed, der pludseligt udstraaler fra dem. De mærkelige Forklaringer stod som Ramme om et Kaos af gaadefulde, usammenhængende, profetiske Smaavers, der tilsyneladende ganske umotiveret tilegnes den daværende Konge med en Ærbødighed, som selv for Datiden maatte synes at overdrive den skyldige Hyldest overfor en jordisk Monark.

Nu læses Brevets Tilegnelser naturligt som Nostradamus Tak til Forsynet, der har forundt ham at bringe den vidunderlige Aabenbaring til Efterverdenen, med en resignerende Beklagelse, fordi Nostradamus ikke kan give den en klarere Form og aabenbare sit Budskab før det forudbestemte fjerne Tidspunkt.

Brevet til Kong Henrik den anden af Frankrig.

(1) Til den uovervindelige, altformaaende og allerkristeligste Konge, Henrik den anden af Frankrig; Michel Nostradamus, allerærbødigste og underdanigste Tjener og Undersaat - Sejr og Lykke. (2) Ved den ophøjede Tilkendegivelse, som jeg, o allerkristeligste og sejrige Konge, har modtaget, efter at jeg fra mit lange Mørke stilles foran Deres umaalelige Guddommelighed, har jeg siden da været, vedvarende blændet og ikke undladt at ære og skyldigt hædre den Dag, da jeg for første Gang stilledes for denne saa sjældne og menneskekærlige Majestæt, (3)

og søgt en Lejlighed, ved hvilken jeg kunde tilkende give min Troskab og mit dristige Mod til at vise min Taknemlighed i dens fulde Udstrækning overfor Deres ophøjede Majestæt, (4) men jeg har indset, at det er mig umuligt at udføre det i Gerning ligesom mit særlige Ønske om at blive opklaret, for fra min lange tilslørede og mørke Tilværelse at blive stillet foran den øverste Seer og den første Monark i Universet; (5) saaledes har jeg i lang Tid været i Tvivl om, til hvem jeg skulde tilegne disse tre Centurier med Resten af mine Profetier, der fuldfører Tusindet. (6) Og efter at have tænkt Sagen grundigt igennem med dristig Forvovenhed henvender jeg mig til Deres Majestæt, uden at være overvældet saaledes som de Folk, om hvilke den ansete Forfatter Plutark fortæller i Lykurgs Levned, der, naar de saa de Ofre og Gaver, man ofrede i de Tider til Templerne for de udødelige Guder, alt for ofte ikke vovede at fremstille sig i Templerne, for at man ikke skulde undre sig over dennes Penge og Gaver; (7) men idet jeg ser op til Deres kongelige Glans og uforlignelige Humanitet, henvender jeg mig til Dem ikke som til Kongerne af Persien, til hvem det paa ingen Maade var tilladt at komme, endsige at nærme sig; (8) men det er til en meget forstandig og meget vis Fyrste, jeg tilegner mine natlige og profetiske Beregninger, de er forfattede snarere ved en naturlig Indskydelse i Forbindelse med en digterisk Trang end efter Digtekunstens Forskrifter, (9) Størsteparten er affattet og bragt i Overensstemmelse med den astronomiske Beregning vedrørende Aar, Maaneder og Uger, svarende til de Foran-

dringer af Omraader i de Regioner, Lande og de fleste Byer og Steder, der er beliggende i hele Europa, indbefattet Afrika og en Del af Asien, der nærmer sig Største-parten af disse Klimater, og forfattede ved en naturlig Fremgangsmaade. (10) En eller anden, der kunde have godt nøddigt at pudse sin Næse, vil svare, at det er let nok at skrive Vers, naar Meningene ikke er til at forstaa. Og forsaavidt, O meget humane Konge, de fleste af de profetiske Quatrains skulde være saa indviklede, at man hverken vil forstaa at finde Vej imellem dem eller endnu mindre at fortolke dem, (11) saa haaber jeg dog i hvert Fald at efterlade nedskrevet Aar, Byer, Steder, Omraader, da det meste skal indtræffe selv angaaende Aaret 1585 og Aaret 1606¹, idet jeg begynder fra den nuværende Tid, som er den 14. Marts 1557, og gaar langt videre indtil Adveniensens², som skal komme senere ved Begyndelsen³ af det syvende Aartusinde, beregnet nøjagtigt saa langt som min astronomiske Beregning og øvrige Viden har kunnet strække til, da Jesu Christi og hans Kirkes Modstandere⁴ skulle begynde at myldre stærkere frem, (13) og det hele er blevet forfattet og beregnet i Dage og Timer, udvalgte og velordnede og saa rigtigt, som det har været mig muligt, og det hele med fri og utvungen Aand, (14) idet jeg næsten lige saa godt beregner Fremtidens Begivenheder som de forbigangne Tidens og Nutidens, og ' idet jeg fortæller om alt det, som man i Tidens Løb vil erfare skal ske i alle Regioner, saaledes som det er beskrevet, uden at blande noget overflødig deri, uagtet der staar skrevet: „For Fremtidens Vedkommen-

¹ refererer til Mordene paa Kong Henrik 3. Aar 1589 og Henrik 4. Aar 1610. De fire Aars Forskel forklares senere.

² *l'aduenement*

³ Aar 1827

⁴ de antikristelige

de er Sandheden paa ingen Maade bestemt“. (15) Det er vel rigtigt, Sire; at jeg ikke mener at kunne forudsige ved Hjælp af det naturlige Instinkt, som jeg har faaet fra mine Forfædre, men idet jeg ordner og afpasser dette naturlige Instinkt med mine lange Beregninger og frigør min Aand og mit Mod for enhver Bekymring, Ængstelse og Mistro ved Tankens Hvile og Ro. Det hele er delvis afpasset og forudsagt orakelmæssigt. (16) Dersom man paa samme Maade, som det der er mit, vil tillægge mig det, som ikke er det⁵, saa vil den eneste fromme, evige, retfærdige og barmhjertige Gud, der gransker Menneskets gode Vilje, ene være den sande Dommer, som jeg beder forsvare mig mod de Ondes Bagvaskelser, (17) der lige saa bagtalerisk vilde spørge om Grundene til, at alle Eders ældste Forfædre, Kongerne af Frankrig, har helbredet Kirtelsvaghed⁶, at andre Nationers Konger har helbredet Slangebid, og at andre har haft visse Evner til at spaa, og andre Ting, som det vilde blive for vidtløftigt at fortælle her. (18) Uanset dem, der ikke kan forstaa Djævlens Ondskab, skal min Beretning efter min jordiske Bortgang i Tidens Løb faa større Betydning end i min Levetid. (19) Skulde jeg imidlertid ved min Beregning af Aarene tage fejl⁷, man kan ikke handle efter alles Vilje, maa Deres Majestæt tilgive mig, idet jeg for Gud og hans Helgener bevidner, at jeg ikke har til Hensigt at skrive noget i dette Brev, som kunde være i Strid med den sande katolske Tro, idet jeg sammenholder de astronomiske Beregninger med min Erfaring.

⁵ Dette er en direkte Advarsel mod de senere tilføjede Vers, jfr. Pag. 20.

⁶ ved Haandspaalæggelse, en Evne man tillagde de franske Konger.

⁷ se foran, B. 11, de to Aarstal, der ved en Tidskorrektur kan bringes til at passe paa de to Kongers Dødsaar

B. 20-26 udelades. Afsnittet indeholder en Beregning af

Tiden fra Adam til Muhammed, og opgiver Længden af en fortløbende Række Tidsafsnit.

(27) Derefter vil man let kunne sammenlægge den Tid, der er gaaet, dersom min Beregning ikke skulde være god og holdbar for alle Nationer, endskønt alt er blevet beregnet ved Hjælp af de himmelske Omløb, fordi jeg i visse upaaagtede Øjeblikke har handlet efter Vaner⁸, som er indgivne mig ved mine gamle Forfædres Vaner. (28) Men den Fortræd som Tiden forvolder, o serenissime Roy, kræver at den Slags skjulte Begivenheder kun fremsættes i et gaadefuldt Sprog, der kun har en eneste Mening og en enkelt Forstaaelse, uden at der er tilføjet nogen beregnet Usikkerhed eller Tvetydighed, (29) men snarere tilsløret og formørket ved en naturlig Indskydelse, saaledes at det nærmer sig Sproget hos en af de tusind og to Profeter, der har været siden Verdens Skabelse, og overensstemmende med Beregningen og med Joels puniske Krønike⁹: "Jeg skal sprede min Aand over alt Kød og eders Sønner og eders Døtre skulle spaa". (30) Men saadanne Profetier fremgik af den hellige Aands Mund, der var den højeste, evige Magt, og nogle af disse har med Himlens Bistand forudsagt store og vidunderlige Begivenheder. (31) Jeg tillægger mig her aldeles ikke nogen saadan Værdighed, Gud forbyde det, jeg erkender, at det hele stammer fra Gud, og takker og priser og ærer ham i Evighed derfor, uden at jeg har blandet Spaadomme deri, om hvad Skæbnen vil bringe, men kun hvad jeg har fra Gud og ad naturlig Vej, og det meste er ledsaget af Bevægelserne paa Stjernehimlen, (32)

⁸ traditionsmæssigt

⁹ Joel 3.1.

saaledes at jeg, som i et hulspejl, som i et tilsløret Billede, ser de store, sørgelige og vidunderlige Begivenheder og de ulykkebringende Tildragelser, der vil nærme sig, først og fremmest ved de fornemste Vogtere af Guds Templer, og dernæst, at der ved dem, der støttes til det verdslige, vil nærme sig en saadan Nedgangstid med tusinde andre sørgelige Tilskikkelser, som den man i Tidens Løb skal erfare vil komme.

IB. 33-73 indeholder Brevets første Spaadom, som blev gennemgaaet i det foregaaende Kapitel. B 74-88 udelades. Afsnittet indeholder en Beregning af Tiden fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel ved Sammenlægning af en Række fortløbende Tidsafsnit. Nostradamus angiver dette Tidsrum til "4173 Aar 8 Maaneder omtrent", hvilket maa betyde, at Angivelsen ikke afviger mere end højst 2 Uger fra det rigtige, og tilkendegiver, at den skal opfattes som det rette Grundlag for Profetiernes Tidsberegning. Derefter følger en Række astronomiske Tidsbestemmelser, der slutter med en Angivelse af Solens og Planeternes Stilling i et Aar, der bliver fredeligt og uden Formørkelser af nogen Art.

B. 89-12 indeholder Brevets anden og tredje Spaadom, som blev gennemgaaet i det foregaaende Kapitel.

(113) At alle disse Billeder er blevne rigtigt afpassede ved Hjælp af Biblen i Forhold til Himmeltegnene, fremgaar af Konjunktionerne mellem Saturn, Jupiter, Mars og de andre saaledes, som det kan ses tydeligere i nogle Quatrains. (114) Jeg kunde have beregnet dem nøjagtigere og afpasset dem indbyrdes, men da jeg, o serenissime Roy, ser, at nogle af dem vil støde paa Vanskeligheder overfor Kritiken, har jeg undladt at skrive mere om mine natlige Studier. (115) Der er endnu mange vidunderlige Ting, O allermægtigste Konge,

som i Sandhed snart vil komme, men indføre alt i dette mit Brev hverken kan eller vil jeg, men for at kunne forstaa den skrækkelige Skæbne, der venter os, er det nødvendigt at berøre nogle faa, uagtet Din Magi og Din Medfølelse overfor alle og Din Fromhed overfor Guderne er saa stor, at Du alene synes værdig til at bære Navn af den mest ophøjede og allerkristeligste Konge og til at varetage hele Kristenhedens øverste Myndighed. (116) Jeg beder Eder kun, allernaadigste Konge, at Eders særlige og velvise Medfølelse hellere vil høre mit dristige Ønske og den inderlige Trang, jeg føler til at adlyde Deres ophøjede Majestæt, siden jeg har været stillet overfor Deres straalende Glans, for hvis Storhed mit Arbejde hverken formaar eller venter at kunne komme i Betragtning. (117) Salon 27. Juni 1558. (118) Faciebat Michael Nostradamus, Salonæ Petræ Provinciæ.

De to Tidsberegninger er udeladte, fordi de, uden at være nødvendige ved den første Opklaring af Profetierne, vilde kræve videregaaende Undersøgelser.

I den første synes Nostradamus at være gaaet ud fra forskellige Forudsætninger, der skyldes den katolske Kirkes Lære og tilvante Forestillinger; men Nostradamus tvivler om disses Rigtighed og værger sig mod mulige Fejl som Følge af gale Forudsætninger. Det er muligt, at man derigennem kommer til Forklaring angaaende de to Aarstal 1585 og 1606, hvis Interval saa nøje svarer til Tiden mellem de to Kongemord i Frankrig. Nostradamus Udtalelser er sikkert kun fremsatte for at meddele os, at der er lagt en afvigende Tidsregning til Grund for disse to Tal.

Begge Tidsberegninger fordrer Specialundersøgelse til deres rette Tydning, og der synes at være nogen Usikkerhed i Tekstgengivelsen, men da Nostradamus aabent meddeler, at der

efter hans Beregning er forløbet „omtrent“ 4173 Aar 8 Maaneder fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel, er dette et tilstrækkeligt fast Grundlag for hans Tidsregning, uanset hvad der kan siges om dette Tals Udregning. Det syvende Aartusinde, som gentagende nævnes i Profetierne, maa regnes at være begyndt i Maj 1827 efter Christi Fødsel og varer til Aar 2827.

Adveniensen bebudes, B. 12, at skulle indtræffe ved Begyndelsen af det syvende Aartusinde, og betegnes som Antikristens Fremtræden. Disse Angivelser stemmer med Aarstallet 1789 og det tidligere oplyste. Hvad der iøvrigt meddeles om Profetiernes Form og Indhold, udvider og bekræfter den Beskrivelse, der blev givet i Fortalen.

Af særlig Interesse er en Udtalelse i Brevets Indledning, B. 29, i hvilken Nostradamus jevnfører sit Billedsprog med det Sprog, hvori Biblens Profetier er fremsatte. Han udtaler deri, at Profetierne er overensstemmende med Joels Spaadomme. I Joels Bog vil man finde beskrevet en Række Begivenheder, der kan tydes saaledes, at de svarer til de tre Omvæltninger under Adveniensen, der bebudes af Nostradamus. Der er derefter Grund til at formode, at Beskrivelsen i Joels Bog 2.2, om det store og stærke Folk, hvis Lige ikke har været og ikke skal blive i mange Generationer, skal gælde Tyskerne under Verdenskrigen. Naar der i den gamle Spaadom fortælles, at de farer over Bjergene med Støj som af Vogne, at det lyder som Ildens Knitren i tørt Græs, naar de angriber, og at de løber som Ryttere, kan det passe med Flyvere, Maskingeværer og Cyklister. Den fremsatte Udtalelse stiller saaledes Biblens gamle Profeti frem for vor Tid i fuldstændig ny Belysning.

Profetiernes Vers.

SAAVEL i Form som Indhold er Versene saa vanskeligt tilgængelige, at man først efter gentagne Forsøg og efter at have opnaaet en vis Øvelse vil være i Stand til at forstaa dem. Selv naar man mener at have fundet en tilfredsstillende Løsning, maa man atter og atter ændre den ud fra nye Forudsætninger efterhaanden som Arbejdet skrider frem, fordi den rigtige Forstaaelse kun er mulig, naar man kender Versenes indbyrdes Orden og deres samlede Indhold.

Dersom man vil danne sig et foreløbigt Begreb om, hvor meget der kan være fortalt i Versene, sker det lettest ved at tænke sig dem omsat i lignende Prosa som Brevet og Fortalen. Hvad der i kort og knap Form er trængt sammen til at udgøre Indholdet af et Vers vil da omtrent svare til, hvad der kan fortælles i en Paragraf. Det samlede Indhold af de 942 Vers vilde saaledes i Prosa blive til en Beskrivelse med ligesaa mange Paragraffer.

Naar man betænker, at Brevets første Spaadom med den lange Beskrivelse af Begivenhederne i Tiden fra 1815 til 2040 kun omfatter 40 Paragraffer, vil man kunne skønne, at Versene maa svare til en Fremstilling, der er mindst treogtyve Gange større end denne Spaadom. Og medens Spaadommens 40 Paragraffer kun fylder 6 Tekstsider i Faksimilegengivelsen, vilde Versenes Indhold komme til at fylde 138 Sider af lignende Beskaffenhed.

Det Billede, man saaledes danner sig, maa være tilstrækkeligt til at give en Forestilling om, hvor omfangsrig Versenes

Fortælling vil vise sig at være, naar den tydes i alle Enkeltheder, og tillige vil det forklare, hvorledes det har været muligt at give saa indgaaende og detailerede Beskrivelser af Enkeltheder, samtidig med at Stoffet viser sig at være saa vidt ompsændende. Det samme Billede bør man have for Øje ved Bedømmelsen af de enkelte Vers.

Nostradamus siger i Fortalen, F. 2, at han vil give en Beretning om en Aabenbaring indeholdende en skjult Forudsigelse. Beretningen skal forklare Aarsagerne til den almene Adveniens og beskrive de Ulykker, der vil komme i Europa og de tilgrænsende Dele af Asien og Afrika. Efter Udtalelserne i Fortalerne vil man ikke kunne vente en tør Opremsning af Enkeltheder, men en indgaaende Behandling af Stoffet, som med Indledning, Begrundelser og de forskelligartede Betragtninger, der kan være Anledning til, maa give en meget afvekslende Tekst. Man skal tænke sig en saadan Tekst delt i Paragraffer, der omsættes i selvstændige Vers, for at faa den rette Opfattelse af Versenes Beskaffenhed.

Profetiernes Vers gør nemlig Indtryk af kun at være Brudstykker. De er lige saa forskelligartede indbyrdes som Paragraferne i Brevet og Portalen. Ved Versenes Udformning kan der være tilstræbt at give dem en vis Selvstændighed, men dog ikke mere end at der findes adskillige Vers, der synes at knytte sig direkte til forudgaaende og efterfølgende Vers.

Ud fra et saadant Grundsyn vil Versene kunne forstaas; de maa opfattes ikke som selvstændige Enheder, der paa forskellig Maade kan sammenstilles til en Mosaik, men som Stykker af et ituklippet Billede, der skal bringes tilbage i deres oprindelige Forbindelse.

Versene ompsænder ifølge Fortalen, F. 57, Tiden fra Aar 1555 til 3797. Denne Udtalelse er i Fortalens Slutning, F. 56, nærmere bestemt saaledes, at Størsteparten af Profetierne skal blive fuldbyrdede under den Hjem søgelse, der er beskrevet som Adveniensen, altsaa i Tiden fra 1732 til 2040. Men Versene giver os tillige Oplysning om, hvorledes Adveniensen hører ind i den hele Udvikling, og derfor findes der som Ramme om denne Beskrivelse i Versene en Række Udtalelser, saavel om den forudgaaende som om den efterfølgende Tid,

men de sidste er meget faa i Tal og indskrænker sig til nogle Antydninger om, hvorledes Tilværelsen fortsættes efter Adveniensen Afslutning.

Med det Kendskab til Nostradamus Sprog og til Profetiernes Indhold, som er opnaaet gennem Tydningen af Fortalen og Brevet, er det nu muligt med Støtte i de kendte historiske Begivenheder og ud fra de antydede Forudsætninger at oversætte og sortere Versene efter deres Indhold. De ordner sig nogenlunde let i Grupper, der kan samles til korte, sammenhængende Beskrivelser af forskelligartet Indhold. Enkelte af Versene kan være af saa almen Beskaffenhed, at de kan bruges i flere Forbindelser, men i de fleste Tilfælde særtegner de sig paa en eller anden Maade saa tydeligt, at man ikke kan tage fejl af, hvor de hører hen.

Der er i det foregaaende gjort Rede for to af Versene, af hvilke det første Hører til en Gruppe Vers, der skildrer Napoleon den 3djes Skæbne; det andet, der spørger over Mistydningen af Navnet *mont gaulfies*, maa antages at henhøre til en Gruppe, der beskriver Roms Skæbne en Gang i Løbet af den kommende Tid.

Det vil formentlig ikke være nødvendigt af l'lensyn til den foreliggende Redegørelse allerede nu at give en tilsvarende Forklaring af samtlige Vers; en saadan indgaaende Detailbehandling vilde kun aflede Interessen fra Sagens Kærne, Opklaringen af Profetierne som Helhed; som Regel vil man derfor i det følgende ved Henviisning til Versene indskrænke sig til at referere deres Indhold eller gengive dem i Oversættelse, naar det ikke skønnes nødvendigt at vedføje den franske Tekst.

Til Belysning af, hvorledes Versene er oversatte og forklarede, skal der dog yderligere gives nogle Eksempler paa den anvendte Fremgangsmaade ved en nærmere Undersøgelse af nogle Vers, der vedrører de senere Aars Begivenheder i Tyrkiet og Frankrig.

*Et Ferdinand blonde sera descorte,
Quitter la fleur, suiure le Macedon,
Au grand besoin defaillira sa routte,
Et marchera contre le Myrmidon.*

V.IX, 35

Og den blonde Ferdinand faar Betæneligheder ved at opgive Blomsten og følge Macedoneren, han kommer i stor Nød, idet han ødelægger sin Vej og drager mod Grækeren.

Versets Indhold passer paa Kong Ferdinand af Bulgarien, der efter Balkan-krigen i Aaret 1912 ikke vilde opgive Saloniki. Tyrkiet var slaaet, Adrianopel erobret, da han sluttede Vaabenstilstand med Tyrkiet og angreb Grækenland. Dets Mening er at fortælle, at Kong Ferdinand ødelagde sin Fremtid, fordi han ikke vilde opgive Saloniki, men angreb sin Forbundsfælle. Udtalelsen slutter sig til det følgende Vers.

*Les trois pelices de loing s'entrebattront,
La plus grand moindre demeurera à l'escoute:
Le grand Selin n'en sera plus patron,
Le nommera feu pelte blanche route,*

V. X, 53.

De tre, som i lang Tid var Medhustruer, kæmper indbyrdes, den største ligger paa Lur efter den mindre. Den store Maanefyrste bliver ikke mere Beskytter deraf og vil kalde det, at hans hidtidige hvide Skjold er brudt.

Verset omhandler Balkankrigen i Aaret 1913 mellem Tyrkiets tidligere Vasaller, Serbien og Grækenland mod Bulgarien, der har sagt sig løs fra Sultanen. Rumænien ligger paa Lur og røver Land fra Bulgarien. Tyrkiet mister sine kristne Vasalstater, der beskyttede det mod Europa.

*Calais Arras, secours à Theroanne,
Paix & semblant simulera l'escoutte,
Soulde d'Alobrox descendre par Roane.
Destornay peuple qui defera la route.*

V. IX, 88.

Calais og Arras hjælper Therouanne, der er Fred, og det ser ud til, at han vil lade, som om han ligger paa Lur. De Fremmedes Soldater gaar ned i Retning af Roane. Det er Folk, der er bragt paa Afveje, der styrer gal Kurs.

Therouanne er en lille By syd for St. Omer, omtrent Midtpunktet i det nordlige Hjørne af Frankrig, der ikke blev besat af Tyskerne under Verdenskrigen, det blev forsvaret mod Øst

ved Arras-Lille og mod Søen af Calais. I Forhold til Liege, hvorfra Tyskerne trængte ind i Belgien, ligger Therouanne mod Vest, Paris i Sydvest og Roanne mod Syd. Verset er Led i en Beskrivelse af Verdenskrigen 1914 -18 og fortæller, at Tyskerne kom paa Afveje, da de gik mod Syd, idet Picardiet i og Flandern derefter kunde forsvares ved Hjælp af Arras og Calais, medens Tyskerne vilde blive tvungne bort fra Kanalen.

*Quâd ceux a'Hainault, de Gâd & de Bruxelles,
Verront à Langres le siege deuant mis:
Derrier leurs flancs seront guerres cruelles
La playe antique fera pis qu'ennemis.*

V. H, 50.

Naar de fra Hainault, Gand og Bryssel vil faa at se, at Belejringen er etableret foran Langres, skal der være grusomme Krige bag deres Flanker. Den gamle Plage (Sygdom og Sult) vil gøre større Skade end Fjenden,

Under Verdenskrigen blev Tyskerne i Aaret 1914 standsede paa Strækningen fra Schweitz til Verdun, hvilket vil sige foran Langres, forinden de naede frem til Bryssel og Antwerpen.

*Dedans le coing de Luna viendra rendre
Où sera prins & mis en terre éstange.
Les fruicts immeurs seront a grand esclandre,
Grand vitupere, a l'un grande louänge*

V.IX, 65

I Sølvets Præg vil han angive, hvorhen de (de tyske Tropper) skal føres og anbringes i fremmed Land, de umodne Frugter vil blive til stor Skandale; at den Store bliver dadlet, til stor Ros for En.

Som det vil ses af foranstaaende Afbildning, udelukker de tyske Medaljer enhver Tvivl om, at Felttoget i Efteraaret 1914 gjaldt Indtagelsen af Paris: Der tilkommer ubestridt den franske Overgeneral Joffre Æren for at have kuldkastet denne Plan og for derved at have reddet Paris.

*Gaulois, Ausone bien pen subiugera,
Pau, Marne & Seine fera Perme l'vrie:
Qui le grand mur contra eux dressera,
Du moindre au mur le grand perdra la vie.*

V. 11, 63.

*Han vil kun i ringe Grad undertrykke Gallien (Frankrig) og Ausonien (Italien).
Po, Marne og Seine vil gøre Branden permanent, (eller bringe Ilden til at brænde ud).
Den Store, der rejser den store Mur mod disse, vil miste Livet som den ringere ved Muren.*

Positionskrigen 1914-18 naaede henholdsvis i Italien og Frankrig ikke frem over Floderne Po, Seine og Marne. Tyskerne blev de underlegne.

*Quatre ans le siege quelque peu bien tiendra,
Vn suruiendra libidineux de vie:
Rauenne & Pyse, Veronne soustiendront,
Pour esleuer la croix de Pape enuie.*

V. VI, 26.

I noget mindre end fire Aar vil Belejringen holde godt, der vil komme En til af sanselig Livsførelse, Ravenna, Pisa og Verona vil holde ud, der bliver Tilbøjelighed til at hæve Pavens Kors.

Positionskrigen er opfattet som en Belejring. Det er Amerika, der kommer til og karakteriseres som materielt. De tre Byer tilsammen betegner Italien, og Slutningslinien bebuder Pavemagtens kommende Opblomstring.

*Mars esleué en son plus haut befroy,
Fera retraire les Allobrox de France:
La gent Lombarde fera si grand effroy,
A ceux de l'Aigle compris sous la Balance.*

V. V, 42.

Det at Mars hæves til sit højeste Stade vil foraarsage, at de Fremmede drager tilbage fra Frankrig. Det lombardiske Folk vil bibringe dem under Ørnen, der hører til Vægtens Tegn, lige saa stor Rædsel.

Krigsmaskineriet svigter, fordi dets Ydeevne anspændes til det yderste, og foraarsager, at Tyskerne maa gaa tilbage. Det lombardiske Folk er Italienerne, der skræmmer Folket under Ørnen, der hører til Vægtens Klimat. Det sidste Udtryk er en Betegnelse for Østrigerne, der lider samme Skæbne i Italien som Tyskerne i Frankrig. Indholdet af Verset beskriver Centralmagternes Tilbagetog i Oktober 1918, og klarlægger det sande Forhold, at det var en indre Brist mere end Modstandernes Anstrængelser, der blev Aarsag til at Angriberne maatte give op.

Det sidste Vers er et udmærket Eksempel paa, hvorledes Nostradamus i nogle korte Sætninger er i Stand til at samle en Række Tildragelser med Biomstændigheder til et malende Billede, der gengiver Kendsgerningerne med den pinligste Nøjagtighed saaledes, at ikke et eneste Ord tyder paa den mindste Misforstaaelse eller Vaklen i Opfattelsen af det, der sker.

Af de gengivne otte Vers hører de to første til nogle orienterende Udtalelser om Forholdene paa Balkan forud for Krigen 1914 -18, de sidste er Led i en detailleret Fremstilling af dennes Forløb og viser, hvor indgaaende de forskellige Enkeltheder er beskrevne. Intet af disse Vers vil kunne anvendes til nogen anden Forklaring indenfor Profetierne, og man vil senere se, hvorledes de paa jævn og naturlig Maade indordner sig i Række med et større Antal af Versene til en fortløbende Skildring af Verdenskrigen.

Det følgende Vers skal gengives, ikke alene fordi det antyder Navnet paa Kejser Wilhelms Tilflugtssted, Slottet Amerongen i Holland, men særlig fordi det er et fremragende Eksempel paa hvor meget, der kan fortælles i et enkelt Vers.

*Le fait luy sant de neuf vieux esleué,
Seront si grand par Midy, Aquilon:
De sa soeur propre grandes asles leué,
Fyant meardry au buisson d'Ambellon*

V. X, 69

Under Glansen af hvad der sker, naar den Gamle paany er bleven ophøjet, skal de blive saa store, idet den Nordlige, som i Syden er bleven løftet paa store Vinger af sin egen Søster, flygter sønderknust til Krattet ved Ambellon.

Det er Clemenceau's Ledelse af Krigen, Kejser Vilhelms Flugt, efter at han er bleven hjulpet af sin Søster, den græske Dronning, der lægger Grunden til de Franskes Storhed.

Clemenceau er ikke alene ved Magten, han er gammel og har tidligere været ved Magten. Kejserens Søster er særlig stærkt knyttet til sin Broder og har anstrængt sig i paafaldende Grad for at hjælpe ham i Syden, fjernt fra Frankrig. Kejseren er nedbrudt, da han flygter til sit skovbevoksede Tilflugtssted. Og midt i Billedet staar Sejrherrerne i hele deres Magtfylde, omstralet af de lysende Bedrifter.

Endnu skal tilføjes et Vers som Prøve paa, hvorledes Profetien udformer sine Domme og almindelige Betragtninger:

Le grand credit d'or & d'argent l'abondance

Fera aueugler par libide l'honneur,

Sera cogneu d'adultere l'offence

Qui paruiendra à son grand des-honneur.

V. VIII, 14.

Den store Kredit, Overflod af Guld og Sølv vil gøre Æren blind af Begærlighed, det skal blive erkendt Som Forbrydelsen i det Ægteskabsbrud, der til sin store Skændsel skal fuldbyrdes.

Den franske Republik gennemførte i Aaret 1907 Adskillelsen mellem den katolske Kirke og Staten og inddrog Kirkens Ejendomme. Dette Brud med Kirken betegnes af Profetierne som Ægteskabsbrudet, Republiken benævnes *endog la dame adultere*. I det foreliggende Vers hævdes, at Begærligheden skal være Drivfjedren til Brudet mellem Stat og Kirke. Det er øjensynlig Kirkegodsernes Konfiskation, hvorover Dommen fældes. En tilsvarende Undersøgelse af samtlige Vers gør det nu muligt at ordne de fleste af Versene indenfor større Tidsgrupper. Selv om Versene ikke kan knyttes til bestemte Begivenheder eller hører til Fremtiden, er de saa særtegnede, at man ikke kan være i Tvivl om, til hvilken Del af den samlede Fremstilling i Profetierne Verset bør henføres, navnlig naar der tages

Hensyn til, hvad der er oplyst gennem Spaadømmene i Brevet og Portalen.

Ved Siden af de til den historiske Skildring henhørende Vers, er der et større Antal Vers, der tjener til den almindelige Beskrivelse af Forhold og Begivenheder, som foreløbig maa udsøndres for sig selv. Det samme gælder de Vers som indeholder Bebudelsen om den kommende religiøse Omvæltning og den nye Tro. Sluttelig findes der en Gruppe Vers, der omtaler Profetierne og deres Opklaring og tjener som Indledning til disse.

Efter den foreløbige Ordning fordeler Versene sig da paa følgende Maade imellem forskellige Grupper:

Tiden fra Nostradamus til Aar 1732	87 Vers
Adveniensenens første Periode (1732-1815)	81 -
Dens anden Periode, Indledningen (1815-1907) ..	45 -
Omvæltningen fra Aar 1907 indtil Opklaringen af. Profetierne Aar 1920	101 -
Omvæltningens Afslutning og Begyndelsen af den paafølgende Fredsperiode (1920 - c. 1950)	62 -
Slutningen af Fredsperioden og den tredje Omvælt- ning indtil Aar 2009	175 -
Barbarernes Angreb (2009-2034)	172 -
Den almindelige Beskrivelse	60 -
Den religiøse Omvæltning	63 -
Indledningen og forskellige Vers, der falder udenfor Grupperne	19 -
Foreløbig ubestemte	<u>77 -</u>
I alt	942 Vers

En nærmere Redegørelse for denne Inddeling og de dertil knyttede Aarstal fremkommer senere under Omtalen af de forskellige Tidsafsnit. Det er en Selvfølge, at den fortsatte Undersøgelse vil kunne medføre Omflytning af flere eller færre Vers imellem Grupperne indbyrdes, men det vil ikke i Hovedtrækkene ændre den samlede Fordeling. Naar et saa stort Antal Vers opføres som „foreløbig ubestemt“, maa det ikke opfattes saaledes, at Versene skulde give Anledning til Tvivl om Indholdets Art og Betydning. Disse Vers

er gennemgaaende Fortællinger om Forhold og Begivenheder, der er fremsatte saaledes, at man ikke er i Stand til at sætte dem paa Plads imellem de øvrige Vers, fordi de ikke giver de dertil nødvendige Oplysninger om Tid og Sted.

De fleste er historiske Bemærkninger, der kun kan forklares ud fra en Detailviden, som først Tiden eller mere indgaaende Undersøgelse kan skaffe tilveje. Exempelvis skal nævnes:

*Trente adherans de l'ordre des quirettes
Bannis, leurs biens donnez ses aduersaires:
Tous leurs bienfaits seront pour demerites,
Classe espargie deliurez aux Corsaires.*

V. X, 77.

Tredive Tilhængere blandt Borgerne er blevne landsforviste, deres Ejendele givne til hans Modstandere; alle deres Velgerninger bliver regnede dem til Last; naar Flaaden er bleven splittet, bliver de udleverede, til Sørøverne.

*Au Roy Augur sur le chef la main mettre,
Viendra prier pour la paix Italique:
A la main gauche viendra changer le sceptre,
De Roy viendra Empereur pacifique.*

V. V, 6.

Auguren beder Kongen om at lægge Haand paa Anføreren af hensyn til den italienske Fred. Han vil komme til at flytte Sceptret over i venstre Haand, af Kongen bliver der en fredstiftende Kejser.

Det er, som det vil ses, Vers, der sikkert vil lade sig fortolke, naar deres Tid kommer, og som da vil ordne sig ind imellem de øvrige Vers uden at forstyrre Helhedsindtrykket.

Den fuldstændige Tydning af alle Enkelthederne i Versene vil kræve yderligere Undersøgelser angaaende de fortidige Begivenheder, og de Vers, der angaar Fremtiden, kan ikke tydes fuldstændigt forud for Begivenhedernes endelige Indtræffen, men det er allerede nu muligt at overse Versenes Indhold, og det lader ingen i Tvivl angaaende Meningen af den samlede Profeti.

Til Indledningen og de almindelige Forklaringer i Fortalen og Brevet slutter sig nogle Vers, der omtaler Profetierne som

Helhed, Tiden for deres Opklaring og de nærmere Omstændigheder ved denne.

De indledes med et Vers, hvori Nostradamus retter en alvorlig Henvendelse til Læserne:

LEGIS CANTIO CONTRA INEPTOS CRITICOS.

Quos legent hosce versus maturè censunto,

Profanum vulgus & inscium ne attrectato:

Omnesq; Astrologi, Sienni, Barbari procul sunt,

Qui aliter facit, is rite sacer esto.

V. VI, 100.

Lovens Formular overfor dem, der dømmes taabeligt. Hvad disse Vers fortæller, skal I overveje modent, for at det ikke skal blive berørt af den profane Simpeltid og Uvidenhed; al Astrologi, Sienni, Barbari skal holdes fjernt fra det. Den, der handler anderledes, være fordømt.

Sienni kan muligvis afledes af *sciens*, vidende og betyder formodentlig noget i Retning af Spekulation, dybsindige Betragtninger og lignende. Meningen er imidlertid klar nok, Versene skal forstås jævnt og ligefremt. Overskriften er ikke, saaledes som man er tilbøjelig til at tro, en almindelig Trusel. Udtrykket „Loven“ refererer til selve Profetiens Kerne, den skjulte Forudsigelse om den kommende Tro.

Versene gentager, at Profetierne er en guddommelig Aabenbaring saaledes, som det allerede er sagt i Fortalen og Brevet, idet Nostradamus forklarer:

ESTANT assis de nuict secret estude,

Seul reposé sur la selle d'ærain:

Flambe exigue sortant de solitude,

Fait prosperer qui n'est á croire vain.

V. I, 1

Medens jeg sidder paa Bronceskamlen ene om Natten ved mine hemmelige Studier, udstraaler der et svagt Lys fra Ensomheden, som fuldfører det, som man ikke forgæves skal tro paa.

La verge en main mise au milieu de BRANCHES

De l'onde il moulle & le limbe & le pied.

Un peur & voix fremmisent par les manches:

Splendeur diuine. Le diuin pres s'assied.

V.1 2.

Naar jeg har Pennen i Haanden, former den (Flammen) midt imellem Grenene ved sin Bølgen saavel Kredsen som Foden (Himmelhvælvingen og Jorden), en Ængstelse og en Stemme med guddommelig Glans bringer mine Hænder til at skælve. Det Guddommelige daler ned hos mig.

Aabenbaringen er efter dette kommet til Nostradamus som et Syn og en Røst paa samme Maade, som Biblen beretter om de gamle Profeter. De to Udtalelser hører sammen med Fortalens Redegørelse om Aabenbaringens Væsen, der omtales Pag. 49, og som blev udeladte, fordi det i den foreliggende Redegørelse er Indholdet af Profetien og ikke dens Natur, der gøres til Genstand for Undersøgelse.

I de to følgende Vers oplyser Profetierne, at Opklaringen skal ske i vor Tid efter Verdenskrigen, og at de varslede Begivenheder nu vil drage hans Udsagn frem i Lyset.

*Vingt ans du regne de la Lune passez,
Sept mil ans autre tiendra sa monarchie:
Quand le Soleil prendra ses iours lassez.
Lors accomplit & mine ma prophetie*

V. 1, 48,

Naar tyve Aar er forløbne efter Maanens Regering, i syv Tusind Aar skal den Anden bevare sit Herredømme, naar Solen genoptager sine trætte Dage, da vil den fuldstændiggøre og udgrave min Profeti.

Maanens Regering varede til Aar 1887 (1889), tyve Aar senere er 1907 (1909). Den Anden er Satan, den kristne Kirkes Fjende, hvis Magt skal være til Ende i Løbet af 7000 Aar; 7000 Aar fra Verdens Skabelse fører til Aar 2827, B. 98, hvilket passer med hans endelige Fald ved Tusindaarsrigets Ophør omkring Slutningen af det tredie Aartusinde efter Christi Fødsel.

En endnu tydeligere Tidsbestemmelse findes i efterfølgende Vers.

*Plus onze fois Luna Sol ne voudra,
Tous augmente & baissez de degrez:
Eli si bas mis que peu or on coudra,
Qu'apres faim peste, descouuert le secret.*

V. IV, 30.

Guld vil ikke være mere værd end elleve Gange Sølv, alt gradvis steget og gaaet ned og bragt saa lavt, at man vil tro, at der kun er lidet Guld, naar Hemmeligheden opdages efter Sult og Pest.

Sølv er Maanens og Guld Solens Metaller. Sølvet steg efter Verdenskrigen til En Ellevtedel af Guldets Værdi og er nu igen nedadgaaende. Paa Nostradamus' Tid var Sølvets Værdi en Ellevtedel af Guldets, men siden da er den stadig gaaet nedad; fra Midten af det syttende Aarhundrede til Guldmøntfodens Indførelse, c. 1870, var den c. en Femtededel og sank derefter saa stærkt, at den ved Krigen Udbud i Aaret 1914 kun var c. en Femogtredivtedel. Sølvets Værdi i 1919 - 20 er saaledes en saa enestaaende Begivenhed, at Tidsangivelsen ikke kan gælde noget andet Tidspunkt.

I et andet Vers meddeles:

„Man skal kunne holde Regnskab med mere end 500 Aar; den, der var sin Tids Pryd, vil forøvrigt pludselig give en stor Opklaring, som vil gøre Folk meget tilfredse gennem dette Aarhundrede” V. III, 94. Fra Profetiernes Fremkomst i Aaret 1555 fører fem Hundrede Aar frem i Tiden til Aar 2055, der ligger efter Adveniensen Afslutning. Profetiernes Beretning standser netop paa dette Tidspunkt, og Opklaringen sker et Aarhundrede forinden.

Om Profetiernes Tydning fortæller to Vers, at den skal ske i et Hus, som tilhører Oversætteren, der har hjemme i Landsbyen; den Enøjede, den Røde, den Hvide og den Gulfarvede vil holde deres Kurs, men Kursen skal skifte hos Connetablen, V. IX, 1. Oversætteren skal ved nogle forunderlige Kighostetaarer forhindres i sin Trykning af Oversættelsen, V. IX, 81.

Til disse Vers skal bemærkes, at Opklaringen er fremkaldt ved den af Joh. E. Hohlenberg i Juni 1918 udgivne Bog om Nostradamus. I første Oplag af Bogen, der udkom som Bibliofiludgave i et stærkt begrænset Antal Eksemplarer, findes en fri Gengivelse paa Fransk af Fortalen og Brevet, der blev udeladt i de paafølgende billigere Oplag. I Bogens Tekst findes nogle Brudstykker af Brevets første Spaadom i le Pelletiers Gengivelse. Ved at sammenligne disse to Tekster

førtes Oversætteren i Efteraaret 1919 ind paa den Udtydning af Brevets første Spaadom, der findes gengivet foran, samt paa en videregaaende Undersøgelse af Profetiernes øvrige Indhold.

Under Hensyn til den almene Interesse, som der nødvendigvis maa tillægges Opklaringen, var der allerede i November 1919 udarbejdet en foreløbig Redegørelse; den gav kun den fornødne Vejledning til Forstaaelse af Brevets tre Spaadomme og et mindre Antal af Versene i Oversættelse. Den skulde kun tjene til at indlede den fortsatte Opklaring, som paa det Tidspunkt forekom Oversætteren at være en Opgave, der dels vilde tage for lang Tid, dels maatte antages at kræve Samarbejde fra flere Sider. De forskellige Forberedelser til Trykningen var allerede truffet, da han gennem den fortsatte Undersøgelse af Versene uventet blev stillet overfor den mærkelige Udtalelse om Trykningen. Oversætteren maa erkende, at han i mange Aar har været udsat for nogle højst mærkelige akutte, ualmindelig voldsomme Hosteanfald, der kommer uventet som en Irritation af Strubehovedet men igen hurtig fortager sig, og som udmærket betegnes som en taarefrembringende Kighoste. Trykningen blev da foreløbigt stillet i Bero. Den fortsatte Oversættelse af Versene i Løbet af Vinteren har derefter ført til den nu foreliggende Redegørelse, som i Modsætning til den første er bygget paa en fuldstændig Gennemgang af Profetiernes forskellige Led.

Af de øvrige Vers, der falder udenfor den egentlige Beskrivelse, er der nogle enkelte, der omhandler Tiden efter Adveniensen, samt en Række Vers, der omhandler Tidsbestemmelser. De sidste omtales paa de Steder, hvor de finder Anvendelse, men falder iøvrigt udenfor Grupperingen af Versene.

Forinden Afslutningen af de indledende Undersøgelser skylder Oversætteren at gøre opmærksom paa, at han langt fra tiltror sig at være i Besiddelse af de omfattende Kundskaber, som det foreliggende Arbejde kunde gøre ønskelige hos Oversætteren. Et saa omfattende Fond af Specialkundskab indenfor Mytologi, Historie, Religionsvidenskab, i teknisk, militær, astronomisk Henseende, og ikke mindst hvad Sprogene angaar, kan ikke paa Forhaand ventes hos en enkelt Mand. Arbejdet er udført med udmærket Støtte i le Pel-

letiers forannævnte Ordbog og med udstrakt Brug af Haandbøger, men det er utænkeligt, at der ikke skulde være Misforstaaelser, ja endog grove Fejl deri. Men overfor den kommende Kritik er der kun hertil at bemærke, at selv om saadanne Fejl bliver fremdragne, og ingen ønsker mere end Oversætteren, at disse Fejl bliver rettede, rammer Bebrejdelsen kun denne og ikke selve Sagen.

Den anvendte Tekst giver ikke Anledning til Bemærkninger af Betydning. Der findes Udtryk, der kunde tyde paa Trykfejl, saaledes B. 58, hvor der i Teksten staar *clefs*, medens det, synes rimeligere at læse *chefs*; i V. I, 47, sidste Linje staar Ordet *danneront*, som nødvendigvis maa læses enten som *damneront* eller *domneront*. Ligeledes kan det give Anledning til Misforstaaelse, at le Pelletier ved Gengivelsen af Varianterne har anvendt den moderne Skrivemaade. Disse og lignende Tilfælde er imidlertid saa faa og af saa ringe Betydning, at de ikke kan faa Indflydelse paa Hovedresultatet.

Profetierne taler nu klart og tydeligt. For den, der læser dem, er der ingen Grund til at fordybe sig i mindre væsentlige Spørgsmaal. Det har været Formaalet at finde Vej gennem den Taage, der hidtil har hvilet over Nostradamus, Bog, og dette Maal synes vi at være naaet frem til, idet vi stilles overfor Profetiernes virkelige i Mening.

Den samlede Profeti

Den historiske Skildring indtil Aar 1907.

DE forudgaaende Undersøgelser af Profetiernes enkelte Led giver det fornødne Grundlag til den efterfølgende Ordning af deres samlede Indhold. Nostradamus oplyser, at dette **dels** er en **Beskrivelse** af de vigtigste Aarsager til de Ulykker, der skal hjemsøge Verden, **dels** er en **skjult Forudsigelse**. **Den sidste viser sig at være en Aabenbaring om den kommende aandelige Bevægelse og en ændret Trosopfattelse.**

Aarsagerne til de store Hjemsøgelser fremsættes gennem Beskrivelsen af en Række historiske Tildragelser, der samler sig til et Billede i store Træk af Aandsudviklingen i Europa. Tiden for Begivenhederne er fastslaaet igennem de paa forskellig Maade nærmere bestemte Tidsperioder.

Efter Nostradamus følger der en Nedgangsperiode indtil Aar 1732. Dette Tidsrum omfatter Religionskampene i Frankrig og Tyskland efter Reformationen, Trediveaarskrigen, Ludvig den 14de, La Regence indtil Bølgedalen naas, efter at den første Tredjedel af det attende Aarhundrede er til Ende.

Tiden derefter falder ind under den store Adveniens, der deler sig i tre Perioder, hver bestaaende af en Udviklingstid og afsluttet med en Omvæltning.

Adveniensens første Periode (1732-1815) begynder med den Aandsbevægelse, der opstod i Frankrig, og som derfra arbejdede sig ud i Verden, nedbrydende Respekten for Kongen og Kirken. Indledningen varer til Aar 1789 eller 57 Aar, derefter følger Omvæltningen (1789-1815) i 26 Aar med en gudsfor-nægtende Regering under Konventet som Antikristens første Rige Og Napoleon den 1ste som den store Ødelægger.

Adveniensen anden Periode (1815-1925) spreder Aandsudvikling og Kultur over Europa og den Del af Verden, der beherskes af den hvide Race. I Europa sidder det tyske Herskerhus som en Rovfugl, der ved Udløbet af Aar 1907 styrter Verden ud i det store Kaos, den anden Omvæltning (1907-1925), i hvilken Anti-kristen opretter sit andet gudsfornægtende Rige i Rusland med Udløberne i Ungarn og Bayern.

Adveniensen tredje Periode (1925-2036) bringer Udviklingen videre til alle Jordens Folkelag. Den hvide Race er nu bleven modtagelig for Troens Paavirkning, og der staar Kamp mellem en reformatorisk Bevægelse og den katolske Kirke. Resultatet er den tredje Omvæltning (1982-2009) med en kortvarig antikristelig Regering, Antikristens tredje Rige, antagelig i Italien, og herefter følger sluttelig et Sammenstød mellem de hvide og de farvede Racer, der under vældige Kampe (2009-2034) angriber Europa. Den reformatoriske Bevægelse, som derved trænger igennem ogsaa blandt Hedningerne, fører til Fred og Forsoning over hele Jorden. Den sidste Periodes store Ødelæggere synes at være Fyrster fra Fez og det lykkelige Arabien.

Adveniensen er dermed naaet til sin Afslutning, og samtidig slutter Skildringerne i Profetierne. Derefter følger den store Fredsperiode (Tusindaarsriget). Profetierne bebuder endnu Verden en fortsat Tilværelse indtil ca. Aar 4000.

Et ikke ubetydeligt Antal af de Vers, der omhandler Begivenhederne forud for den franske Revolution, er i Tidens Løb blevne opklarede i nøje Overensstemmelse med indtrufne Begivenheder. De er stadigt blevne opfattede som enkeltstaaende Spaadomme, og man har møjsommeligt fundet dem frem imellem de mange uforstaaelige Udsagn. Disse Vers har ved deres Tydning først og fremmest tjent til at bevare Interessen for Profetierne. Naar de betragtes i deres indbyrdes Sammenhæng, danner de en Indledning til Beskrivelsen af Adveniensen, idet de ser Begivenhederne ud fra et bestemt Synspunkt og i Lighed med alle Profetiernes øvrige Udtalelser søger at forklare det, som Nostradamus senere betegner som Profetiens Aand. Den nærmere Undersøgelse viser, at Skildringen grupperer sig i skarpt afgrænsede Fremstillinger, der kan være sammenknyttede ved nogle enkelte spredte Bemærkninger

Nedgangsperioden indtil Aar 1732.

Nostradamus begynder med en Skildring af Henrik den anden og hans Børns Skæbne, hvoraf en Del indtraf i hans egen Levetid; Fremstillingen er Profetiens Dom om den kongelige Familie og skal refereres i sammentrængt Form.

Henrik den anden og hans Sønner.

Det Aar, da et Øje regerer i Frankrig, (ved Henrik 2dens Død) faar Hoffet meget ubehagelige Bekymringer. V. III, 55.

Freden nærmer sig fra en Side (Freden i Chateau Cambresis) og Krig, Forfølgelsen var ingensinde stærkere, Mænd og Kvinder klager, uskyldigt Blod flyder henad Jorden, og det er fransk Blod til alle Sider (Huguenotforfølgelserne). V. IX, 52.

Den unge Løve (Montgomery) skal overvinde den gamle (Kong Henrik den 2den) i Krigsfærd ved en besynderlig Duel; i et gyldent Bur knuser han hans Øjne, som den ene af to Modstandere dør han derefter en grusom Død. V. 1, 35.

Den, der i Vædekamp og i Rustning i Krigerfærd, har baaret Prisen fremfor den, der var større end ham selv, bliver om Natten værgeløs pludseligt overrasket af seks, der angriber ham (Montgomery tages til Fange 1574). V. III, 30.

Enken (Cathrine af Medici) begræder i syv Aar sin eneste Ægtefælle og bliver ved en stor Lykke ved Magten gennem et langt Liv. V. VI, 63.

Den første Søn (Frants den 2den) efterlader, før han bliver 18 Aar, efter et ulykkeligt Ægteskab en Enke (Marie Stuart) uden Børn, der bringer to Øer (England) i Uenighed, den, der følger efter (Carl den 9de), faar endnu lavere Vilkaar, (han blev gift allerede i en Alder af 11 Aar). V. X, 39.

De Ulykkelige (Frants den 2den og Marie Stuart) fejrer Bryllup i stor Glæde. Ægtemanden bliver til Slut ulykkelig, og naar han er død, vil Moder og Svigerdatter foragte hinanden, og Svigerdatteren blive mere at beklage (Marie Stuart blev henrettet). V. X, 55.

Den store Dommer i Orleans dømmes til Døden af en hævngherrig Fyrste men skal ikke dø, fordi de passer daarligt paa ham. (Jerome Greslot, Baillifi Orleans blev 1561 dømt til Døden af Inkvisitionsdomstolen for at have villet overføre Byen til Calvinisterne, men flygtede). V. III, 66.

Den Halte bliver valgt af Raadet, æklere Monstrum er ikke set paa Jorden, med Vilje slaar man Øjet ind paa ham, Forræderiet mod Kongen bliver modtaget som Troskab. (Den Halte er Prins Louis af Condé, som i Aaret 1569 blev skudt af Montesquieu). V. III, 41.

Den store Sømand (Admiral Coligny) opfordres af Kongen til at forlade Flaaden for at modtage en større Stilling. Syv Aar senere sammensværges man sig imod ham. En barbarisk Hær faar Venedig til at frygte. (Den sidste Sætning hentyder til Sultan Selim den 2dens samtidige Erobring af Cypern Aar 1570). V. VI, 75.

Paris planlægger et stort Drab, og Blois (Kongen) lader det komme til fuld Udførelse; de fra Orleans vil genindsætte deres Fører (Huguenotterne), Angers, Troyes, Langres begaar en Misgerning mod dem (holder med Kongen) (Bartholomæusnattens Myrderier 1572). V. III, 51.

Den unge Nero (Carl den 9de) i de tre Skorstene (betegner Tuilerierne, det kongelige Slot i Paris, der i de nærmest forudgaaende Aar var blevet Opført paa en Plads, hvor der havde ligget nogle Teglovne), skal udsprede Flyveblade om at brænde de Levende; lykkelig den, der er fjern fra saadanne Tildragelser. Tre af hans Blod skal se ham død. (Ved Kongens Død var der kun tre tilbage af de syv Søskende, nemlig Henrik den 3dje, Margrethe, der var gift med Henrik den 4de, og Francois, Hertug af Alençon). V. IX, 53.

Den hellige Enke (Cathrine af Medicis) erfarer, hvorledes hendes Børn kommer i Forlegenhed; den, der faar det Hverv at bringe Ro i Stridighederne (Henrik den 3die), vil ved Forfølgelsen af de klippede (Huguenotterne) gaa for vidt. V. VI, 29.

Fra syv Grene (Henrik den 2dens syv Børn) bliver de reducerede til tre (se foran), de ældste overraskes af Døden, de to forledes til at stræbe hinanden efter Livet (Hertugen af Alençon slutter sig til Guiserne mod Henrik d. 3dje); de Sammensvorne dræbes, medens de sover (Mordet paa Hertugen af Guise og hans Broder, Kardinalen, Aar 1588). V. VI, 11.

De syv Børn var tilbage i Huset, Tredjestand dræber hans Barn; to er stukne ihjel paa hans Søns Foranstaltning (Mordet paa Henrik den 3dje efter at Guiserne var blevne myrdede).

Genua og Florens (Hertugerne af Savoyen og Parma) skal jage dem fra hinanden (angriber Henrik den 4de). V. IV, 60.

Idet Perouses Fyrste (Pave Sixtus d. Ste, der ikke turde lyse Kongen i Ban) ikke vil vove sin Tunika (Stilling) af Frygt for at komme til at staa nøgen, bliver de syv højtstillede fjernede, Fader og Søn dør ved Stik i Brystet. V. V, 67.

Efter at Slangen er ført til Jernburet (det Onde bragt til Gravkapellet), hvor Kongens syv Børn er blevne hensatte, skal de gamle og Fædrene komme fra Helvede for at se, at saaledes forgaar død og umoden Frugt. V. 1, 10.

Teksten til det sidste Vers, i hvilket Profetierne sammentrænger deres Dom over den ulyksalige Familie, er saalydende:

*Serpens transmis en la cage de fer,
Ou les enfans septains du Roy sont pris:
Les vieux & peres sortiront de l'enfer,
Ains mourir voir de fruict mort & cris.*

V. I, 10.

Dommen udtales kort og bestemt uden Forklaring eller Forbehold; en stræng retfærdig Dommer har truffet Afgørelsen, og vi skal kun tage Lære deraf.

Sammenstillingen af disse Vers maa ikke opfattes som et vilkaarligt Udpluk af Versene i Centurierne. Det er hele den Gruppe, der ved Sorteringen af samtlige Vers blev udsondret som henhørende til de sidste Konger af Huset Valois. Ved fortsat Undersøgelse af Versene er det muligt, at der maaske endnu er nogle enkelte ubestemte Vers, der vil vise sig at høre med til denne Beskrivelse, men i saa Fald vil de sikkert indordne sig som Led i den givne Skildring.

De samme Bemærkninger gælder ogsaa for de følgende Beskrivelser; tilsammen vil disse give en foreløbig Redegørelse for Indholdet af samtlige Vers.

De franske Konger indtil Ludvig den 15de.

Efter denne Begyndelse fortsætter Versene med at fortælle om Henrik den 4de, hans Religionskampe, Forholdet overfor Hertugerne af Guise, Mayenne og Huset Lothringen, Kongens Skiften mellem Protestantisme og Katolicisme, endvidere om Ludvig den 13de. Richelieu, Mazarin, de spanske Giftermaal og deraf

følgende Arvestridigheder, og sluttelig om Ludvig den 14de, der vil beherske alt, da han bliver selvstændig, Erobringskrigene og de indre Uroligheder i Frankrig. Alt dette skildres i c. 50 Vers. Det er hele Tiden Hovedpersonernes mer eller mindre moralsk forsvarlige Handlemaade, der er Genstand for Profetiens Opmærksomhed.

Den udførlige Gennemgang af disse Vers er næppe nødvendig i Øjeblikket. Af de til disse Skildringer henhørende Vers skal dog nævnes det berømte Vers om Hertugen af Montmorency, som Richelieu lod henrette i Aaret 1632.

*Le lys Dauffois portera dans Nansi,
Jusques en Flandres electeur de l'Empire
Neufue obturee au grand Montmorency,
Hors lieux prouuez deliure à clere peyne.*

V. IX, 18.

Den, der har været Dauphin, vil føre Liljen ind i Nancy og den kejserlige Kurfyrste indtil ind i Flandern. Den store Montmorency kommer i et nyt Fængsel og udleveres til Afstraffelsen udenfor det fastsatte Sted.

Dette Vers har været særlig omhyggeligt undersøgt. Ludvig den 13de var den første Konge efter Nostradamus, der havde baaret Titlen Dauphin, han erobrede Nancy og holdt sit Indtog i Byen i Aaret 1633; han kæmpede i 1635 for Kurfyrsten af Trier og belejrede Louvain i Flandern. Montmorency blev fængslet 1632, fordi han havde gjort Oprør mod Kongen, og hensat i det ny opførte Raadhus i Toulouse. Da han skulde henrettes, havde Familien forgæves ansøgt Kongen om Benaadning, men fik den Indrømmelse, at Eksekutionen maatte udføres af en Soldat i den lukkede Fængselsgaard i Stedet for offentlig for Bødlens Haand. Det mærkeligste er dog, at det skal være bestemt oplyst, at den Soldat, der udførte Eksekutionen, bar Navnet Clerepeyne.

Beskrivelsen af Frankrigs Udvikling afsluttes efter Ludvig den 15des Tronbestigelse med de efterfølgende to trøstesløse Vers, men tier i øvrigt om denne Konges Person.

Denne store Konge (Ludvig den 15de), der følger efter den Afdøde (Ludvig den 14de), bringer Liv i det Utilladelige; ved

Skødesløshed giver han efter for Alle saaledes, at han til Slut bringer den saliske Lov (Arvefølge-loven) til at svigte. V. V, 38.

Rigets Mod, Styrke og Berømmelse skal ændres, idet de har Modstand imod sig paa alle Punkter. Da skal Mindreaarighed som Følge af Dødsfaldet (Ludvig den 15de var kun 5 Aar gammel, da Ludvig den 14de døde) underkue Frankrig, en stor Regent (Hertug Filip af Orleans) skal da blive stillet mere modsat (i Forhold til Rigets Tarv). V. III, 15.

Man genfinder ogsaa her Profetiernes klare og koncise Dom over Tilstanden som Følge af Menneskenes Fejl.

De øvrige til dette Afsnit af Historien henhørende Vers skildrer Forholdene i England og giver følgende Billeder af den engelske Revolution, Stuarterne, Cromwell og Begivenhederne i Tiden fra 1642-1688.

Revolutionstiden i England.

Der er en ung Fyrste i England, som Faderen havde anbefalet paa sit Dødsleje; efter sidstnævntes Død vil Lonole (Cromwell) opstille Læreregler, og Riget vil blive afkrævet Sønnen (Karl den 1ste). V. X, 40.

Den Uværdige (Karl den 1ste) forjages fra den engelske Regering (Oprøret Aar 1642), hans Raadgiver (Strafford) bringes i Ilden ved den vakte Vrede, hans Tilhængere (Skotterne, Karl den 1ste var skotsk Konge) handler saa lavsindet, at Bastarden (den republikanske Regeringsform) halvvejs modtages. V. III, 80.

Medens Gent og Bryssel drager mod Antwerpen (den spansk nederlandske Krig), dømmes Senatet i London deres Konge til Døden (Aar 1649) „Vin og Salt“ (Borgerpartierne, Rundhovederne) er hans Modstander for at faa dem frem bringes Regeringen i Uorden. V. IX, 49.

En, der er mere Slagter end Konge og født i Mørket, (Cromwell), faar Herredømmet i England; nederdrægtig, uden Tro, uden Lov, bader han Landet i Blod. Hans Tid kommer saa hastigt, at jeg sukker derover (den skulde komme endog forud for Adveniensen). V. VIII, 76.

Der kommer et stort Sammenstød ved Nancy (Nancy erobres Aar 1660 af Englænderne), da Æmatieren (Solkongen

Ludvig den 14de) siger, at han vil undertvinge alt; England har Bekymringer som Følge af „Vin og Salt“, de to Phi (de spanske Konger Filip den 4de og Filip den 5te) skal i lang Tid ikke faa Metz (Metz hører ind under Frankrig i Tiden 1648 - 1870). V. X, 7.

Fra det yderste Vesten kommer der en engelsk Flaade ind i Gironden, hvor de britiske Øers Hersker befinder sig. Den franske Konge og „Vin og Salt“ har faaet Ilden skjult i Tønderne (Oprøret er dæmpet, og Karl den 2den hentes tilbage til England Aar 1660). V. V, 34.

Tredive fra London sammensværges sig hemmeligt mod deres Konge (Jacob den 2den), da Foretagendet er paa Broen, Drabanterne dersteds dræbte, bliver de saa utilfredse med ham, at de vælger en blond Konge, der har hjemme i de frisiske Egne (Vilhelm den 3dje Aar 1688). V. IV, 89.

Giordano Bruno.

Uden Forbindelse med de øvrige Vers findes der et mærkeligt Vers, der omtaler Giordano Brunos Død paa Baalet den 15. Februar 1600.

*La Lune au plain de nuict sur le haut mont,
Le nouveau sophe d'vn seul cerueau l'a veu:
Par ses disciples estre immortel semond.
Yeux au mydj, en seins mains corps au feu.*

V. IV, 31.

Medens Fuldmaanen skinner om Natten paa det høje Bjerg, har en Munks (un seul) Hjerne forstaaet den nye Visdom. Hans Disciple opfordrer ham til at gøre sig udødelig (faar ham til at rejse til Italien for at fremsætte sin Lære). Med Øjnene vendt mod Syd og bekræftende med sine Hænder bliver hans Legeme brændt.

Ved at henlede Opmærksomheden paa den nye Visdom, som blev forkyndt af Giordano Bruno, synes det som om Profetierne vil sætte i hvert Fald nogle af hans Grundsætninger i Forbindelse med Indholdet af Profetierne.

Beskrivelsen i Versene naar dermed frem til den bestemt opgivne Dato, den 12. Juli 1732. I Fortalen er hele den ind-

til da forløbne Tidsperiode betegnet som en Nedgangstid, i hvilken Menneskeheden er bleven formindsket ved Sygdom, Sult og Krige og Landene ændrede saaledes, at de gamle Landsgrænser kun vil være kendte gennem Beskrivelser. Det synes rimeligst at opfatte denne Udtalelse som en Paavisning af, at Perioden er præget af en Nedgang i aandelig Henseende.

Adveniensenens første Periode.

Indledningen 1732-1789.

Profetiernes Skildring af Begivenhederne fra Adveniensenens første Periode samler sig næsten udelukkende om Ludvig den 16de, Nationalkonventet og Napoleon den 1ste og behandler væsentligst kun selve Omvæltningen.

Aaret 1732 udmærker sig ikke ved nogen politisk Begivenhed af Betydning og betegner ingen Overgang i Historien, saaledes som denne hidtil er bleven opfattet. Ved dette Tidspunkt begyndte der efter den langvarige Opløsning en Opgangstid med stærk materiel Fremgang for de fleste Lande i Europa. De videnskabelige Opdagelser kom Samfundene til Gode gennem forskellige Opfindelser, Handel og Industri blomstrede frem, og ganske særligt kendetegnes Aaret ved, at Voltaire netop da for første Gang fremtraadte med sin Samfundskritik, der gav Stødet til den moderne Aandsudvikling og blev af saa afgørende Betydning for Frankrigs Skæbne.

Begivenhederne i Tiden fra 1732 til 1789 maa opfattes som Indledningen til den første Omvæltning, der foregaar under den franske Revolution og Napoleon den 1ste. I Profetiens Beskrivelse forudskikkes et Vers om Tyrkernes Fremgang efter Freden i Karlowits Aar 1699; i to Vers omtales den pragmatiske Sanktion og Marie Theresias modige Optræden i Pressburg, men iøvrigt forbigaar den Begivenhederne i dette Tidsrum og begynder først umiddelbart forud for den franske Revolution med de omtalte Skildringer af dennes Hovedpersoner.

Den første Omvæltning 1789 -1815.

En udførlig Gennemgang af de til disse Skildringer henhørende Vers vil formentlig ikke være nødvendig, da et ikke ringe Antal af dem er blevne forklarede i de senere Aar og har været stærkt omtalte som Vidnesbyrd om, hvor nøjagtigt de historiske

Begivenheder findes beskrevne i Profetiernes Vers. Af Versantallet vil man kunne bedømme Omfanget af selve Beskrivelserne, der her kun omtales med nogle faa Ord.

Oprøret mod Ludvig den 16de.

Der findes i 35 Vers en Beretning om Ludvig den 16des Lidelseshistorie og Konventet, der fortæller, hvorledes en smuk, god og velmenende Fyrste svigtes af sine egne; at Folket gennem antikristelige Betragtninger forledes til Selvtægt, hvorved han drives paa Flugt, fanges og føres tilbage Han vælges til Konge, uden at man vil lyde ham, fængsles, dømmes uretfærdigt og dræbes. Der handles om mulig endnu værre med hans Dronning, der henrettes under falske Foregivender, Sønnen skaffes af Vejen. Kristendommen forfølges, man oplever Antikristens første Herredømme. Sluttelig beskrives Konventets Vildfarelser.

Napoleon den 1ste.

Napoleons Skæbne vil man finde omtalt i 34 Vers. Der gøres udførligt Rede for hans Herkomst, hans mærkelige Navn, hans arbejden sig frem til Magtens øverste Tinde. Profetien gaar let hen over hans Krigshistorie, men skildrer ham som den, der skal ødelægge Samfundet, han er en Mand, der handler ilde med sin Samtid; de, der kender ham, vil sige, at han er mere Slagter end Fyrste; hans tre Søstre er kendt under Navnet Skæbnegudinderne. Han forskyder sin Ægtefælle, og da han gifter sig igen, fortæller Profetien, at han mister det klare Overblik. Han stræber efter at erobre England, men gaar sin Ødelæggelse imøde. Fra Senatet forraader en Kirkens Tjener, der er bleven halt (Talleyrand) ham til Fjenden, og hans Herredømme indskrænkes til et meget lille Sted, om hvilket et Vers udtaler, at den store Kapetinger giver ham en Gave uden at have Ejendomsret til den. Tilbagekomsten fra Elba er det store Tillidsbrud, der fører til hans endelige Ødelæggelse trods forbigaaende Held; bastet og bunden behandles han troløst af sine Modstandere, idet de fører ham bort.

Blandt de til dette Tidsrum henhørende Vers er der Grund til at fremdrage et enkelt, der er af særlig Interesse, fordi det omtaler Dampmaskinen:

*De là les Alpes grande armee passera,
Vn peu deunt naistra monstre vapin:
Prodigieux & subit tournera
Le grand Tosquan à son lieu plas propin.*

V. V, 20.

Fra det Sted skal en stor Hær drage over Alperne, kort forinden opstaar det vidunderlige Dampuhyre, og pludseligt vender den Store fra Toscana sig til sit mere nærliggende Sted. Napoleon den 1stes berømte Overgang over Alperne fandt Sted i Maj 1800, og Storhertugen af Toscana blev samtidig fordrevet fra sit Land. Dampmaskinens stærke Udvikling fandt Sted i Slutningen af det attende Aarhundrede, og man var netop da naaet til at konstruere den første Dampbaad.

Til Skildringen af Napoleon slutter sig et Vers om Kong Karl Emanuel den 4de af Sardinien og fire Vers om Murat, hans Optræden i Spanien, hans Forræderi mod Napoleon, hvorledes han slutter sig til Napoleon i de hundrede Dage men overvindes, da det gaar Napoleon ilde.

Perioden afsluttes med en Beretning om de Allieredes Indtog i Paris og Jubel over Sejren, der som sædvanlig giver Udtryk for Dommen over Sejrherrenes alt andet end værdige Handlemaade og betegner dem ved de rette Navne.

*Du bourg Lareyne paruiêdrôt droit à Chartres,
Et feront pres da pont Authoni pause
Sept pour la paix cauteleux comme Martres,
Feront entree d'armee à Paris clause.*

V. IX, 86.

Fra Bourg-la-Reine kommer de (de franske Tropper, idet de forlader Paris) igennem lige til Chartres og holder Hvile tæt ved Pont d'Anthony. Syv (de Allierede), der spekulerer i Freden, drager som Martyrer ind i Paris, der er afspærret for Armeen (den franske Hær).

*Naples, Palerme, Sicile, Syracuses,
Nouueaux tyrans fulgures feax celestes:
Force de Londres, Gand, Bruxelles & Suses
Grand hecatombe, triomphe faire festes.*

V. II, 16.

Som Lyn fra Himlen kommer der nye Tyranner i Neapel, Palermo, Sicilien, Syrakus. Hærene fra London, Gent, Bryssel og Susa jubler og afholder Fester i Anledning af den store Menneskeofring.

Fortalen og Brevet omtaler kun Adveniensenens første Periode i de kortfattede Bemærkninger i Brevets anden Spaadom, B. 89, der betegner Bevægelsen i Tiden fra 1789-1792 som en Kristenforfølgelse, og som tidsfæster Indførelsen af den nye Tidsregning i 1792 med Angivelse af Aarstallet. Perioden er afsluttet ved Napoleons endelige Fratræden i Aaret 1815.

Adveniensenens anden Periode. Indledningen 1815-1907.

Perioden begynder med Ludvig den 18de og er ved Napoleon den 3djes Statskup, den 2. December 1851, delt i to Afsnit, det første omfattende 36 Aar, se Brevets Udtalelse, B. 33, og et efterfølgende paa 73 Aar 7 Maaneder, se B. 47, der tillige omfatter hele Omvæltningen.

Til Skildring af Tiden 1815-1851 findes der, foruden de sammenhængende Spaadomme i Brevet, 11 Vers, der alle angaar Frankrigs Historie og begynder med et Vers, der passer paa Ludvig den 18de:

Ludvig den 18de.

Han (Ludvig den 18de) regerer Frankrig lykkeligt, han lever lykkeligt, kender ikke til Krig, Død, Raseri og Rov, af sine Fjender misundes han, som privat har han alt for stor Tro til Køkkenet. V. X, 16.

Om Hertugen af Berrys Mord den 13. Februar 1820 i Paris siges der:

*Chef de Fosse en aura gorge coupée,
Par le ducteur du limier & leurier:
Le fait patré par ceux du mont Tarpee
Samme en Leo 13. de Fenrier.*

V. III, 96.

Fyrsten fra Fossano (Hertugen af Berry var Søn af Marie Theresia af Savoyen) vil faa Halsen skaaret over af Hundevogteren (Morderen var Staldkarl) den 13. Februar, naar Sa-

turn staar i Løvens Tegn. Mordet er planlagt af dem fra den tarpæiske Klippe (Republikanerne).

Verset gengives, fordi det indeholder en af Profetiernes bestemte Datoangivelser. Saturn gennemløber en trettenaarig Periode. Det paagældende Aar stod Saturn den anførte Dato, ifølge le Pelletier, i Opposition til Løvens Tegn. Dette viser, at Profetierne kender Aar og Dag for Mordet, idet de kan anføre Saturns Stilling, men den sidste Oplysning gives i en Form, der nødvendigvis maa bevirke, at vi Overraskes af Begivenheden. Vi har her et fremragende Eksempel paa, at Profetierne skal overbevise os om, at de er byggede paa en nøjagtig Viden om, hvad der skal ske, men at de ikke har til Hensigt at meddele os anden Forudviden end den, der er nødvendig for Profetiens Formaal.

Louis Philippe.

Den nye Regering, der er bekymret, ændres fra den nordlige Egn; fra Sicilien skal der komme en Bevægelse for at forstyrre det Foretagende, der betaler Skat til Philip. V. VIII, 81.

Interregnet mellem Karl den 10de og Louis Philippe ender med et parlamentarisk Kongedømme (engelsk Mønster). Revolutionsbevægelsen i 1848, der fordrev Kongen fra Frankrig, blev indledet med Opstanden i Palermo den 12. Januar 1848.

I syv Aar er Lykken gunstig for Philippe, han slaar Arabernes Bestræbelserne ned, derefter faar han Modgang og Forviklinger i sine sydlige Lande, og den franske Ungdom tilintetgør hans Kraft. V. IX, 89.

Ved Gerrighed, Magt og Tvang plager de orleanske Ledere deres egne; tæt ved Memire bliver der Angreb, og efter at Modstanden er død, vil man sige, at han sover i sit Telt. V. VIII, 42. Der var Uroligheder ved Kirken St. Merri i Aaret 1832.

Den Store (Louis Philippe) vil ikke mere være i falsk Søvn (lukke Øjne). Bekymringen bringes i ro ved at rejse den gyldne Hær (den malerisk uniformerede franske Hær) under Blaaf og Rødt (Tricoloren) for at undertvinge Afrika og gnave det af til Knoglerne. V. V, 69. Algiers Erobring og Kampene mod Abd-el-Kader. Fred og Frugtbarhed skal længe lyse over det Sted (Paris), der under hele hans Regering er fri for „*fleur de lys*” (Bour-

bonerne). Ligene fra Revolutionstiden (Napoleon den 1ste m.fl.) bringer man til Hvilé dér, idet han selv forgæves vil haabe paa den Lykke at blive begravet sammesteds. V. IV, 20. Under Louis Philippe blev Napoleons Lig ført fra St. Helena til Paris, men selv er han begravet i England.

I tre Vers berettes om følgende Episoder, der hører med i denne Fremstilling.

Den franske Kronprins kommer af Dage paa en Ridetur, idet han falder af Hesten og bliver hængende i Stigbøjlen. V. VIII, 38. Denne Begivenhed indtraf den 13. Juli 1842.

Hertugen af Bordeaux arver Toscana, Florents faar en Lilje i Vaabenskjoldet. V. V, 39. Idet Louis Philippe i Åaret 1848 maa forlade Paris, gør han Ophold i Dreux for at søge Forlig, men det mislykkes overfor Republikanerne. V. IX, 57.

Napoleon den 3dje som Præsident.

Nevøen og den katolske Kirke faar derefter Magten. „Nevøen“ er Betegnelsen for Napoleon den 3dje og fremhæver, at hans Krav paa at komme til Magten i Frankrig kun kunde begrundes ved, at han var Napoleon den 1stes Brodersøn. I det følgende Vers møder man ham som Præsident forud for Statskupet den 2. December 1851.

*Nepveu & sang du saint nouveau venu,
Par le surnom soutient arcs & couuert
Seront chassez mis á mort chassez nu,
En rouge & noir conuertiront leur vert.*

V. X, 30.

Naar Nevøen og det hellige Blod kommer tilbage, bevarer han Magten ved Hjælp af et Tilnavn (som Præsident), og de, der beskyttes (Republikanerne), bliver jagede, dømt til Døden og fordrevne uden Beskyttelse. Deres Grønne (Ungdommen) omdannes til Røde og Sorte (Socialister og Materialister).

Med dette Vers slutter de 36 Aar, i hvilke Frankrig skulde have tre Konger og en republikansk Regering, B. 34.

Vedrørende de derefter følgende Begivenheder henvises til den sammenhængende Fremstilling i Brevets første Spaadom, der støttes af Versene gennem en Række Meddelelser om

Napoleon den 3dje og Forholdene i Italien og Tyskland. Disse Meddelelser slutter umiddelbart efter den fransk-tyske Krig i 1870. Versene bliver derefter tavse indtil Begyndelsen af den nuværende store Omvæltning c. Aar 1907 for saa at fortsætte med en meget indgaaende Beskrivelse af selve Omvæltningen.

Til dette Tidsrum kan kun henføres 32 Vers, der begynder med at omtale Frankrig med Napoleon den 3dje som Kejser efter den 2. December 1851.

Napoleon den 3dje.

Den fyrstelige Nevø bemægtiger sig Regeringen ved at afgøre to illegitime Sager (to forfatningsstridige Handlinger). De Aarsager, der vil faa Nevøen til at sænke Fanen af Frygt, findes indenfor hans nærmeste Omgivelser. V. VIII, 43.

Han bliver den første i Gallien og i de romanske Lande, og der sker vidunderlige Ting ved den store Hofholdning i Paris; han mister Lothringen, fordi han saarer Løven (England). V. VIII, 60.

Sent vil han komme til at angre, at han ikke har dræbt sin Modstander (Preussen under Krigene i 1864 og 1866), og han vil, naar han er paa det højeste, komme til at samtykke i, at hele hans Slægt opløses ved Død. V. I, 36.

Et Vers beskriver Orsinis Attentat den 14. Januar 1858. V.V, 10.

De følgende Vers omhandler den fransk-tyske Krig i Aarene 1870-71 navnlig den besynderlige Indledning og Forfalskningen, der foraarsagede, at Frankrig erklærede Krigen.

En Fyrste vil fordre Fred over alt (Napoleon arbejdede i Slutningen af Tredserne personligt paa at opretholde Freden), men snart kommer der Plyndring og Oprør; som Følge af et Afslag (da en hohenzollersk Prins blev valgt til Konge i Spanien) bliver By, Land og Hav angrebne, og en Tredjedel af en Million bliver dræbt og fangne (ved Sedan). V. 1, 92.

Den engelske Leder opholder sig for længe i Nimes; den bronceskæggede (Wilhelm den 1ste) kommer til Hjælp overfor Spanien, og der kommer Krig den Dag, da Kometen forsvinder fra Artois. V. V, 59.

En Dame (Kejserinde Eugenie), der er rasende over Forfalskningen (Emserdepechen), besværges sin Fyrste om at sige Nej, men den Dadelværdige skal snart blive belært om, at de Halvfjerds er bestemt for Martyriet. V. VI, 59.

Kronprinsen leger i det Frie, medens hans Fader Kongen under Notredamekirkens højeste hvælvinger opofrer ham, idet han indvier Røgelsen til Festen (Krigsforberedelserne). V. IX, 23.

Det store Rige (Frankrig) bliver hurtigt ødelagt, og efter at han (Napoleon den 3dje) er bleven flyttet hen i Nærheden af Ardennerskoven, bliver de to bastardiske (Napoleon den 3dje) halshugget af den kobberfarvede (Wilhelm den 1ste), og derefter vil den bronceskæggede med Høgenæsen komme til at regere. V. V, 45.

Solen skinner, da den store Nevø ramt af den højt Fødte (Wilhelm den 2den) efter en vidunderlig Bedrift med stort Drab af Mennesker tages til Fange, den Hovmodige undgaar Døden i Slagtummelen. V. II, 92.

Ved en enkelt bleg Mands (Jules Favre) Fejl er de Overvundne ved at gaa over til det modstillede Parti (Republikanerne); han vil paalægge dem fra Lyon (den franske Østhær var undtagen fra Vaabenstilstanden), at de er tvungne Til at give tilbage til (vige for) den store Anfører Molite (Moltke). V. IX, 98.

Der kommer Ild i Kongeslottet (Tuilerierne), naar Krigen er ved at høre op, Krigen varer i syv Maaneder. V. IV, 100.

Naar de Kedler, hvori Vin, Honning, Olie er blevne forpestede (ved det franske Hofs nedbrydende Indvirkning paa Moral og Religion) og det, der er bygget paa Teglovnene, (Tuilerierne), er jevnet med Jorden, bliver de styrtede, der uden at have gjort Fortræd kaldes Ugerningsmænd (Monarkisterne), efter at Krigen er forbi. V. IX, 14.

Et Vers fortæller om Bazaine et andet om, at Nevøen, der blev slaaet i September, vandrer om med et tungt Slægtsregister i en øde Egn (under Eksilet i England), og sluttelig meddeles Kejserprinsens Død saaledes, som det er beskrevet i et tidligere forklaret Vers. Endvidere berettes, at en italiensk Fyrste (Amadæus 1870-1873) drager til Spanien, og at Spanien en kort Tid (1873-1874) bliver Republik efter fransk Mønster.

Det sidste Vers giver ,en mærkelig Karakteristik af den franske Republik.

*La dame Grecque de beauté laydique,
Heureuse faicte de procs innumérable,*

*Hors translatee au regne Hispanique,
Captive prime mourir mort miserable.*

V. IX, 78.

Den falske Dame, hvis Skønhed gør et hæsligt Indtryk, er gjort lykkelig med utallige Forlangender (fordringsfuld). Da hun bringes udenlands til den spanske Regering, bliver hun taget til Fange for at dø en ynkelig Død.

Italien og Pavedømmet.

Den store Nevø (Napoleon den 3dje) skal med Vaaben bevise, at Freden er skabt af et forsagt Hjerte. Kongen af Piemont (Victor Emanuel) skal da erfare, at der vil blive Pantomime mod Aften (naar Solen gaar ned). V. IV, 73.

Medens Kometen er synlig (Donatis Komet, Efteraaret 1858), bliver tre store Fyrster Fjender, Freden brydes, Himlens Jord (Pavestaten) skælver, der er Krig ved Po og Tiberen (den italienske Krig 1859-60). V. II, 43.

Landet bliver ikke frit, den stolte, onde og umedgørlige Sorte (Victor Emanuel) besætter det, idet Spørgsmaalet om den etruske Bro (Pavestaten) aabnes, fortrædiger man den venetianiske Republik. V. V, 29.

Naar Nevøen i London ødelægges som Følge af den hyklede Fred, bliver Pavemagten skismatisk i det store himmelske Tempels Land (Kirkestaten). Den hykleriske Frihed skal føre til Jubel og Graad. V. VI, 22.

I Milano indenfor Ticino meddeler han, at der er sluttet Fred i Versailles, og at der flyder Blod i Seinens Vand; Florens giver Ild, den Eneste (Paven) falder ned fra sin Højde og raaber om Hjælp, (ved Freden 1871 og Oprøret i Paris mister Paven sin verdslige Magt). V. VIII, 7.

Paven bliver afsat fra Ravenna, da Vingerne svigter for hans Fødder (da han mister Frankrigs Støtte). De to fra Brescia faar oprettet i Turin, hvad Franskændene ødelægger i Versailles (Kongedømmet oprettes i Italien, da Frankrig bliver Republik). V. 1, 6.

Under den uheldige Krig bliver den store Fiskers (Pavens) Rige (Kirkestaten) bragt i ødelæggende Forstyrrelse. Den unge Sorte (Victor Emanuel) og den Røde (Garibaldi) tager Magten, og Forræderne gaar en kampfyldt Dag imøde. V. VI, 25.

Den kongelige Fugl (den franske Ørn) over Solens By (Rom) giver syv Maaneder i Forvejen et natligt Varsel; den østlige Mur skal falde. I syv Dage er der Torden og Lyn ved Portene, da Fjenderne er ved Maalet. (Roms Indtagelse den 20. September 1870). V. V, 81.

I den nye By (Rom) henvender Rovfuglen (den tyske Kejser) sig til Himlen (Pavemagten), der tænker paa at fordømme den (lyse ham i Ban under Kulturkampen), for at tilbyde, at den efter Sejren vil tilgive de fangne (Paven), at Cremona og Mantua har maattet døde store Lidelser. V. 1, 24.

Men Himlen (Pavemagten) skal alt for meget begræde den frembragte Tve-kønnede (Rom som verdslig og gejstlig Hovedstad, Pavens Fangenskab), naar der udgydes Menneskeblod i Himlens Nærhed (Pavedømmet vil vedblivende stræbe efter verdslig Magt). Det store Folk (Italienerne) skal sent blive genfødt ved en alt for sen Død (den katolske Kirkes Skæbne under Adveniensen 3dje Periode med Pavemagtens Oplomstring og endelige Undergang), og snart kommer den ventede Hjælp.

V. II, 45.

De hohenzollerske Kejsere.

De efterfølgende seks Vers, der maa henføres til de prøjsiskske Herskere og deres Indgriben i Begivenhederne gengives udførligt paa Grund af deres mærkelige Indhold.

*L'oyseau de proye volant à la senestre,
Auant conflict faict aux François pareure:
L'vn bon prendra, i'vn ambigue sinistre,
La partie foible tiendra par bøn augure.*

V.I, 34.

Idet Rovfuglen flyver til venstre, forinden der skabes Ufred med de underlegne Franskmænd, vil den tage et Gode fra en og en skæbnesvanger Tvetydighed fra en anden, det svage Parti skal bevares ved Hjælp af de gode Varsler.

Forinden Prøjsen kom i Strid med Frankrig, berøvede det Danmark Sønderjylland og Østrig den tyske Kejsertitel. Det svage Parti vil blive bevaret, fordi det er Skæbnens Vilje det staar skrevet i Stjernerne.

*Vn peu deuant monarque trucidé ?
Castor Pollux en nef, astre crinite:
L'erain public par terre & mer vuide,
Pise, Ast, Ferrare, Turin terre interdite.*

V. II, 15.

Kort Tid forinden Kongen kvæles, naar der ses en Komet, skal de kobberfarvede Castor og Pollux ses offentlig over Land og Hav, Pisa, Asti, Ferrara, Turin er bandlyst Land.

Forud for Kejser Friedrichs Død, der blev foraarsaget ved en kvælende Halssygdom, foretog hans to Sønner, den senere Kejser Wilhelm den 2den og Prins Heinrich, i Aaret 1880 en opsigtsvækkende Jordomsejling. Italien var da lyst i Ban af Paven efter Begivenhederne i Aaret 1870.

*De nuict dans lict le supresme estranglé,
Pour trop auoir seiourné blond esleu.
Par trois l'Empire subrogé exancte,
A mort mettra carte & paquet ne leu.*

V. I, 39.

Den Højeste kvæles ved Nattetid i Sengen, fordi han har opholdt sig for meget hos den blonde Udvalgte. Efter at Riget under tre Herskere har trængt sig ind i andres Rettigheder og virket underkuende, vil det give Kort til Spil om Døden, og Pakken er ikke bleven læst.

Tyskland udfordrer først Skæbnen efter Kejser Friedrichs Død, naar der har Været tre Kejsere, men de er ikke klare over, hvad det drejer sig om, da de begynder Krigen. *Le paquet non lu* er en sproglig Vending, der nærmest udtrykker manglende Forberedelse.

*Puisnay Roy fait son pere mettra à mort,
Après conflict de mort tres-inhonneste:
Escrit trouue, soupçon donra remort,
Quand loup chassé pose sur la couchette.*

V. IX, 8.

Naar Kronprinsen er bleven Konge, vil han dømmes sin Fader til Døden, efter en meget beskæmmende Konflikt om Døden; efterat det Skrevne er opklaret, vil Tanken derom give Samvittighedsskrupler, naar den jagede Ulv ligger paa Lejet.

Dømme sin Fader til Døden maa forstaas som ikke at vogte over hans Eftermæle, at tilsidesætte ham.

*Vn fils du Roy tant de langues apprins,
A son aisé au regne different:
Son pere beau au plus grand fils comprins,
Fera perir principal adhérent.*

V. N, 87.

En Konges Søn har lært saa meget af Talerne, at han er forskellig fra sin Forænger i Regeringen, det skal hos den endnu større Søn bevirke, at tilligemed hans smukke Fader den fornemste Tilhænger gaar til Grunde.

Kejser Wilhelm den 2den yndede at fremtræde som Taler. Verset betoner, at det er denne Side af hans Karakter, der bevirker, at hans Fader, der som bekendt havde haft fremtrædende Andel i Begivenhederne under den fransk-tyske Krig i 1870, senere blev trængt saa stærkt i Baggrunden. Ligeledes var det hans Talen, der forarsagede Brudet med Bismark og dennes Tilsidesættelse.

*Le prochain fils de l'aisnier paruiendra
Tant esleué iusqu'au regne des fors:
Son aspre gloire vn chacun craindra,
Mais ses enfans du regne gettez kors.*

V. II, 11.

Den Kobberfarvedes Sønnesøn skal, naar han er blevet saa højt ophøjet, blive sat bort fra Regeringen, enhver skal frygte hans bitre Berømmelse, men hans Børn sættes udenfor Regeringen.

Sønnesønnen af Napoleon den 3djes Overvinder er Kejser Wilhelm den 2den. Den Kobberfarvede er Napoleon den 3djes Banemand fra Sedan, Wilhelm den 1ste, jevnfør det foran citerede Vers, V. V, 45.

I Brevets første Spaadom findes i Tilslutning til disse Vers Skildringen af Triplealliancen med dens Ligevægtspolitik, der fører til Dannelsen af Ententen som Modvægt mod Tyskerne.

De to andre Spaadomme i Brevet fortæller nærmere om, hvorledes Tyskernes Sammenspil med Tyrkerne indleder den store Omvæltning, der afslutter Adveniensenens anden Periode.

Tiden indtil Aar 1907 er meddelt i Sammenhæng for at fremhæve den i Forhold til den nuværende Verdenskatastrofe. I den almindelige Bevidsthed har den været opfattet som en bestandig fremadskridende Udvikling, der efter den store Frigørelse ved den franske Revolution havde ført Folkene ind paa den rette Vej til Frihed, Lykke og jordisk Velvære.

Profetierne viser os i de korte Skildringer, at det franske Folk efter Napoleons-tidens Overmod fik Fred og Ro saa længe det lystrede sine naturlige legitime Herskere. Da det selv vilde regere, opnaede det først en gerrig, magtlysten Konge, der maatte købe sig Fred ved Indrømmelser. Derefter fik det en Kejser efter eget frit Valg; han kom til Magten ved at narre Folket, hverken Kirken eller Folket kunde stole paa ham, han passede ikke sine Sager, men lod Preussen underkue sine Naboer og bragte tilsidst sig selv og Folket i Fordærv. Medens Tyskerne fik Lejlighed til at gennemgaa den samme Udvikling, blev det de Franskes Lod at se til i Afmagt. Tyskerne udformede deres Ideal i Kejser Wilhelm den 2dens beundrede Skikkelse. Ingensinde har nogen Fyrste staaet mægtigere og mere straalende end Kejser Wilhelm, da han i Aaret 1907 begyndte at ordne Verden efter det tyske Folks Begreber og indblandede sig i den tyrkiske Sultans Affærer. Aldrig har man i Historien set noget tilsvarende til det Sammenbrud, der blev Enden paa denne Herlighed saavel for Kejseren som for hans Folk. Nu faar det tyske Folk Lejlighed til at høste de samme bitre Erfaringer.

Den historiske Skildring fra Aar 1907 til vor Tid.

PROFETIEN ansætter Begyndelsen til **den store Omvæltning**, som vi nu gennemlever, til lidt mindre end elleve Aar forud for den fornemste, nordiske Konges Sammenbrud, B. 101. Ifølge Udtalelserne i Brevets, tredje Spaadom maa der hermed være tænkt paa Kejser Wilhelm den 2dens Fratræden i November 1918, Omvæltningen skulde derefter være begyndt allerede ved Juletid 1907.

Dette Tidspunkt var i Historien kendetegnet ved Tysklands og Østrigs Forhold til Tyrkiet i Forbindelse-med Uro allevegne i Europa. Her skal foreløbig nævnes: Revolutionen i Tyrkiet, Kirkekampen i Frankrig, Kongemordet i Portugal, Casa Blanca Affairen, Myrderier i Armenien, i Rusland begynder Reaktionen at blive aggressiv, England og Rusland enes om Deling af Persien, de forenede Stater i Amerika sender deres Flaade til Stillehavet, Kreta vilde forenes med Grækenland, derhos indledes Urolighederne paa Balkanhalvøen, idet Østrig-Ungarn indkorporerer Bosnien og Herzegowina, og Balkanstaterne kommer i Krig indbyrdes. Spændingen var saaledes paa det højeste, og overalt var man ængstelig for, hvad Tiden vilde bringe.

Da Afslutningen paa Omvæltningen endnu ligger ude i Fremtiden, er det selvfølgelig umuligt at angive Tidspunktet, da den vil ophøre. Naar det her og andetsteds i den foreliggende Redegørelse sættes til Juli 1925, er det ud fra den Forudsætning, at de 73 Aar og 7 Maaneder, der anføres i Brevets første Spaadom, B. 47, skal regnes fra Udløbet af de 36 Aar, B. 34, altsaa fra den 2. December 1851, hvilket kunde synes ret rimeligt. Der anføres imidlertid forskellige andre Begivenheder i

Forbindelse med Omvæltningens Ophør, der vil tjene til nærmere Bestemmelse af dette Tidspunkt. Den endelige Bekræftelse faar man dog først, naar disse Begivenheder er indtrufne, og antagelig vil man ligesom ved Begyndelsen glide jevnt over fra den foregaaende til den paafølgende Tid. Grænsen maa derfor indtil videre kun betragtes som en Tilkendegivelse af, at der ifølge Profetierne endnu er en Række Aar tilbage, forinden der atter kommer Ro i Forholdene.

Spaadommene i Brevet skildrer fortrinsvis de sociale og kirkelige Forholds Opløsning og Samfundets Ødelæggelse, Krigene berøres mere flygtigt. Det ses tydeligt, at Omvæltningen er Antikristens Kamp mod Jesu Christi Kirke. Den fører til Oprettelsen af Antikristens Rige, der betegnes som den anden Antikrist, idet der gøres opmærksom paa, at den første Antikrist var den gudsfornægtende Regering i Frankrig under den store franske Revolution.

Uagtet de tre Spaadomme skildrer Perioden og dens Begivenheder i god Samklang med, hvad der er foregaaet, er Fremstillingen dog for ufuldstændig og springende til at kunne give den rette Forestilling om Tildragelserne, forinden de yderligere belyses gennem de Beskrivelser, der gør Rede for Forløbet af selve Verdenskrigen med dens Indledning og Følger, som man Vil finde i Versene.

Der er i det foregaaende givet en udførlig Forklaring om Indholdet af nogle faa Vers fra denne Periode, ialt behandles den i c. 140 Vers, af hvilke omtrent Halvdelen vedrører Verdenskrigen. At give en fuldstændig Opklaring af samtlige disse Vers vilde kræve en historisk Gennemgang af de sidste Aars Begivenheder, der vilde blive alt for omfattende i denne Forbindelse, forsaavidt en saadan allerede nu maatte være mulig. Det følgende er derfor kun et kortfattet Uddrag af Versenes Indhold.

Omvæltningen indledes med en Kristenforfølgelse, der fremkaldes ved de nordiske Kongers Magt i Forening med Orientalerne, og fører til frygtelige Forbrydelser mod de Kristne og Kirken.

Indledningen til Verdenskrigen.

Der sker noget i Epirus, der ydes Hjælp i Retning af Antioehia (den anatolske Jernbane). Italien holder fast ved Kejser-

dømmet, og den tyske Kejser vil komme galt afsted. Der kommer en Krig, ved hvilken Gravene (Adrianopel) og Havnen (Konstantinopel) kommer fra hinanden, Kong Ferdinand gaar mod Grækerne i Stedet for at fortsætte i Macedonien; de tre Balkanstater slaas indbyrdes og frigøre sig fra Tyrkiet, hvorefter Østrig griber ind.

Som det vil ses, giver Nostradamus her en Skildring, der nøje svarer til, hvad der skete paa Balkanhalvøen, forinden Østrig begyndte at gaa aggressivt til Værks mod Serbien og fik Støtte fra Kejser Wilhelm den 2den, hvilket beskrives i de efterfølgende Vers.

En Leder af det store Germanien (Tyskland) yder skrømtet Bistand og opnaar til Gengæld, at Pannonien (Østrig-Ungarn) hjælper Kongen over (Kongerne (Wilhelm den 2den), saaledes at hans Omvæltning vil foraarsage stor Blodsudgydelse (Verdenskrigen 1914). Imod Nord (Tyskland) bestræber man sig for at aabne Døren ud imod Verdenshavet, hvilket bringer London til at skælve.

Verdenskrigen.

Et af Versene indleder med, at den store Hund er taget bort fra Byen, da han bliver vred over den forunderlige Alliance (mellem Frankrig og Rusland), og efter at han har jaget Hjorte i det frie (Norgesrejsen), udæsker Ulven og Bjørnen (Tyskland og Rusland) hinanden. Versene fortsætter med at fortælle, at Stillingen røbes for Fjenderne, og Tropperne fra Brabant sendes til Liege, medens man tror der er Ro, han trænger hæslig, ond og nederdrægtig ind og tyranniserer Landet mellem Floderne, og alle bliver Venner med Damen, der har begaaet Ægteskabsbrud (den franske Republik, der har brudt med Kirken), og Rædslen over den pludselige Begivenhed bliver saa stærk, at man ikke dømmes Om Damen, der er paa Gløderne (den franske Republik), og efterhaanden bliver de store vrede.

Efter den stinkende og modbydelige Skændselsdaad lykønskes den Store, der gør Undskyldning udelukkende for at hindre, at Neptun skal ophidses, men der bliver en saa skrækkelig Larm paa Øerne, at man slutter sig til det store Forbund, skøndt man kun har mangelfuldt Krigsberedskab. En stridbar

Parlamentariker bliver myrdet og begravet i Stilhed (Jaures). En Stjerne lyser i syv Dage, da Paven dør, medens den vanskabte Fyrste lader Blodet flyde ved Floden. Liege erobres, Bryssel besættes, ved Antwerpen slipper den store belgiske Konges Hær bort over en Pontonbro., hvorefter syv Bevæbnede (Ententens syv Magter) vil standse Fjenden.

Fjorten Vers, af hvilke de seks allerede er blevne nærmere forklarede i det foregaaende, beskriver i Hovedtrækkene Krigen i Frankrig. Tyskerne standses mod Øst, medens der kæmpes haardt imod Nord. Det nordligste Hjørne af Frankrig forsvares til Lands ved Arras, medens Tyskerne gaar mod Syd i Stedet for at søge ud mod Kanalen. Kongesønnen (den tyske Kronprins), der brænder efter at naa frem til Paris, bliver slaaet ved Marne. I Frankrig standses Branden ved Marne og Seine, i Italien ved Po. Længe vil Egnen ved Seine og Marne forblive ubeboet og blive hjemløst af Englændere og andre Krigere, fordi Vogterne blev skuffede, da de troede at kunne drive Fjenderne tilbage. Den franske Armés Fører slutter sig sammen med Folk af fremmed Afstamning. Belejringen varer i noget mindre end fire Aar. Ofret tager ved Sult Ulven (Tyskland) til Fange, og Angriberen kommer i bitter Nød. At Krigen drives til den yderste Fuldkommenhed bevirker, at Tyskerne trækker sig tilbage. Der kommer Meddelelser om store Tab, som faar Hæren til at fjerne sig, ophidsede Bander gør Modstand, og den store dobbelte Falanx giver op. De, der er rede til Kamp, svigter, den franske Fører faar Sejren, Arrieregarden gør Modstand, men de, der svigter, bringer Ulykker over det uberørte Land. Hæren, der er i Uorden og paa Flugt, bliver ikke forfulgt synderligt, men naar den er kommen i Ro og reduceret, drives den fuldstændigt ud af Gallerne. Den store flygtende Hær vil pludselig svigte Kongen, den Troskab, man har svoret ham, bliver brudt, og han ser sig forladt i ynkelig Forvirring. Og efter den straalende Bedrift, da den Gamle (Clemenceau) paany er kommet til Magten, bliver de (Ententen) de store, da han (Kejser Wilhelm) trods Hjælp fra sin Søster, maa flygte sønderknust til Krattet ved Ambellon (Amerongen).

Hertil slutter sig tre Vers om Krigen i Italien. I Nærheden af Alperne rettes der forgæves Angreb mod Ørnens (Østrigernes)

store Hær, men de kastes udmattede tilbage mod Po, de store Allobroger vil trænge ind i Italien, men standses før Brescia, idet over ti Tusinde (Hjælpetrop – per fra Frankrig) vender tilbage over Alperne, og Franskmændene rejser en Barriere tæt ved Ticino, da Angrebet mod Po er blevet forstærket, og Bølgen svømmer over.

Denne forholdsvis, kortfattede Fremstilling af Krigen, der vilde være tilstrækkelig til at forklare Tyskernes totale Sammenbrud, fuldstændiggøres med, en Mængde Detailler, der viser Alsidigheden af Profetiernes Opfattelse og tjener til at stille Begivenhederne i den rigtige Belysning.

De efterfølgende ni Vers følger Skildringen af Krigen. Ved Havene er Hærene delt i tre Grupper (den fransk-italienske, den tyrkiske og den russiske Front). De, der først træder i Brechen (Belgierne), idet de Rasende søger at naa til Paris, skal vinde Sejr. Han vil til Boulogne for at rette sin Fejl, men kan ikke; han farer frem mod den kristne Kirke værre end nogen tidligere. Der kommer blodige Kampe ved Reims, Kongerne, Fædre og Sønner, vover ikke at nærme sig. Han (Venizelos), der ikke kan klare sig overfor den haltende Konge i Sparta, faar Kongen til at gaa for vidt og opnaar derved at udføre sine Fremtidsplaner. Det uendelige Folk (Amerikanerne) hjælper og sender en kvart Million over Havet. Naar Lynstraalen har smeltet Guldets Og Sølvets Kasserne, vil af den mest udstrakte Bys (London) to Fanger (Tyskland og Østrig) den ene æde den anden (Tyskland tager Overherredømmet), medens Flaaden sejler under Vandet. I Abbediet i den camouflerede (*bourli*) Skov i Nærheden af St. Quentin ligger der Flamlændere i Løbegrave; de to Kronprinser er næsten bedøvede af Slagene og den paatrængende Forfølgelse, men har alt i Slagorden, han (Kejser Wilhelm) kan ikke faa fem Hære bort, og da Hjælpen (Amerikanerne) kommer, forlader Føreren Belejringen. Han flygter ved Midnatstid, efter at han pludseligt er falden sammen; syv Aar senere, da hans Rygte ikke bliver dadlet, vil ingen sige Ja til hans Tilbagevenden (syv Aar frem i Tiden fra November 1918, da Kejser Wilhelm søgte Tilflugt i Holland, fører til Aar 1925 og falder sammen med Omvæltningens formodede Afslutning i Juli dette Aar, B. 47.).

En Række Vers beretter om forskellige Episoder. Krigen naar ikke til Arles, men om Natten overraskes man ved at finde sorte og indiske Soldater, der er skjulte i Landet, og tror det er Forrædere. Der vil udgaa Stank fra Lausanne; for at man ikke skal faa Oprindelsen til det skete at vide, fremstilles det for Folk ude i Verden saaledes, at man har set Ild paa Himlen, og at Modstanderne har Skylden (Bureauet i Lausanne). En Hær fra Havet holder ud foran en By og drager bort uden at have gjort Fremgang, senere vender en Flaade tilbage for at tage den glat uden Modstand (Togtet til Dardanellerne). Naar den usædvanlige Fugl (Flyverne) høres over Skorstenspiberne, bliver en Skæppe Hvede saa dyr, at Menneskene æder hverandre.

Tysk Optræden karakteriseres saaledes. Brødre og Søstre, der er fangne paa forskellige Steder, føres forbi Monarken under Bevogtning. Det er sørgeligt at se Mærkerne paa deres Hager, Pander og Næser. Naar Belejringen er etableret foran Rouan og foran Italienerne, og Adgangen over Land og Vand er spærret, vil de Kobberfarvede (det tyske Fyrstehus) berøve Folkene fra Hainaut, Flandern, Gent og Liege (Belgierne) deres Opholdssteder ved Hjælp af Gaver. Den, der fik Æresbevisninger og blev smigret ved sin Ankomst til Belgien, skal nogen Tid efter om Sommeren begaa saa mange Raaheder og handle krigersk imod dem (Kejseren var Gæst i Belgien faa Aar forud for Verdenskrigen). Længe forinden Kongen kommer ind i det nye Land, medens hans Undersaatter hylder ham, skal hans Troløshed blive mødt saaledes, at Beboerne faar Anledning til Fest og Samling. I Sølvets Præg vil han angive, hvorhen de (Tropperne) skal føres og anbringes i fremmed Land, de umodne Frugter (Medaljer til Indtoget i Paris 1914) vil blive til stor Skandale; at den Store (Kejseren) bliver dadlet, er til stor Ros for En (Marskal Joffre).

Selve Kampmaaden og Kampmidlerne er Genstand for Omtale i Versene. Der bliver ikke givet Signal til at kæmpe, de tvinges til at gaa frem fra Opholdsstederne; fra Omegnen af Gent udstedes den Meddelelse, der bringer alle hans Folk i Døden. Man anbringer Sprængstof, skrækkelig rædselsfuld Død skjult indeni runde Legemer; om Natten slippes de løs fra en

Flaade, Byen sprænges til Pulver; at Byen brænder er gunstigt for Fjenden (opflammer Fjenden). Den nordlige (Tyskerne) bringer dem bort fra Belejringen, idet han ved Hjælp af Murene kaster Aske, Kalk og Støv for Vinden, ved Hjælp af Regn, der til Gavns sætter Fælde for dem (Spærreilden), gaar reserverne derefter mod deres Grænselinje. De kommer med Skrig, Graad, Taarer og Knive, idet de lader, som om de flygter, foretager de det sidste Angreb, omkring deres Opholdssteder anbringer de dybe Stillinger, de stødes hidsigt tilbage og dræbes straks.

Profetierne omtaler endnu nogle Begivenheder fra Søkrigen, af hvilke den første omhandler Englændernes Jagt paa de to tyske Krigsskibe, Goeben og Breslau, der flygtede til Konstantinopel ved Krigens Begyndelse.

*Par cité franche de la grand mer Seline,
Qui porte encores à l'estomach la pierre;
Angloise classe viendra sous la bruine
Vn rameau prendre, du grand ouuerte guerre.*

V. V, 55.

For ved Hjælp af den frie By ved det store tyrkiske Hav, som endnu bærer Stenen i sin Mave, at tage et Skib, kommerder en engelsk Flaade under Støvregnen fra den store paabegyndte Krig. (At Byen bærer Stenen i sin Mave vil sige, at den endnu ikke har erklæret Krigen. Tyrkiet var som bekendt ikke med i Krigen fra dens Begyndelse).

Han bliver overvundet i en Søkamp om Natten, Ild ødelægger Skibene i det vestlige; en ny Krigslist, det store Skib er malet, der er Vrede mod den Overvundne og Sejr i Støvregnen. Det største Skib, der er borte fra Havnen ved Zara, udfører sit Forehavende tæt ved Bysants, det bliver Tab for Fjenden, og han bliver ikke Ven; den tredje vil røve og tage Fanger fra de to. Et Skib fra Marseille sejler fra Venedigs Havn mod Pannonierne (Østrigerne), da der fra Dybet i den illyriske Havbugt rettes Ødelæggelse mod Forbundsføllen ved Skud fra Ligurenes (Italienernes) Kanoner.

En Episode fra Søslaget i Skagerak omtales i følgende Vers:

*Voille gallere voil de nef cachera,
La grande classe viendra sortir la moindre,
Dix naues proches le tourneront pousser,
Grande vaincue vnies à say soy ioindre.*

V. X, 2.

Galejer (smaa Skibe) skal skjule Skibene (Kampskibene); den store Flaade sejler frem for at faa den mindre til at løbe ud; ti Skibe, der er samlede i Nærheden for at slutte sig til, vender om og forjager den store, der besejres. (De smaa Skibe i Admiral Beattys Flaade aabnede Ilden mod Tyskerne, en Time forinden hans Dreadnoughter, af hvilke der var ti i hans Flaade, kunde gribe ind i Kampen).

Efter Kampen og Søslaget er den store Neptun (England) paa sit højeste Stade j den røde Modstander vil blive bleg af Angst, idet han sætter det store Ocean i Forfærdelse (Ubaadskrigen). Den store Neptun vil, naar der kommer troløse Folk fra Havets Dyb, og Øerne er i Blod blandet med gallisk Blod for at bringe den langsomme frem, skade ham mere end det forborgne, der er daarligt skjult.

Skildringen af selve Verdenskrigen er dermed til Ende. Ved Ordningen af Versene kunde 70 Vers henføres til de beskrevne Begivenheder, og deraf er 65 blevne citerede i foranstaaende Redegørelse. Derefter beskrives Bolchevismen i et særligt Afsnit.

Bolchevismen.

Imod Nord (i Rusland og Østrig) gør simple Mandfolk (*homasse*) sig store Anstrængelser for at hæрге Europa og den hele Verden; til at forstærke denne Jagt sættes de to Formørkede (Lenin og Trotzky) og overfor Pannonierne (Østrig-Ungarn) „Liv og Død“. For at røve deres Kræfter, efter at Flaaden er bleven spærret inde, giver Regeringen (i Tyskland) Passage for Spionen, og to, der hykler Venskab, forener sig om at opvække det Had, der har slumret i lang Tid. Aaret efter dukker de to udvalgte Førere frem af Syndfloden, den første vil ikke fly det Mørke, der beskytter den ene af dem, dette er et forvirret Forhold, der opretholder den første. Naar Regeringen er bleven overladt de to, holder de kun kort, i 3 Aar 7 Maaneder fører de Krigen; de to Republikker gør

Oprør mod Krigen, den næstældste bliver Sejrherr i armorisk Land. (Lenin og Trotzky kom til Magten i Efteraaret 1917, sluttede Freden i Brest-Litowsk i Marts 1918, 3 Aar 7 Maaneder efter Verdenskrigens Begyndelse, efter at de to russiske Republikker havde nedlagt Vaabnene).

Det barbariske Rige usurperes af Tredjestanden, de fleste af deres Landsmænd dræbes. En Fjerdedel slaar de med en tærende Død af Frygt for, at Adelen ikke skal være bleven dræbt ved Blodsudgydelsen. Den store Fjende af alt menneskeligt skal plettes af Mord og enorme Vildfarelser, hvilket bliver et umenneskeligt Helvede med Ild, Vand og Blod, værre end for vore Forfædre. To Byer plages af Sult og Pest. Hungersnøden og Pesten som Følge af den langvarige Krig foraarsager, at Samarobrin, Hundreder af Mile af den nordlige Halvkugle, skal leve uden Love og udenfor Politik (Rusland). Befolkede Stæder bliver ubeboelige, fordi Markerne bliver stærkt delte. Magten udleveres til kloge Udueligheder, naar de store Brødre (Fyrsterne) er døde. Fyrster og Adelsmænd hentæres i Fængslerne.

Efterfølgende Vers synes at gælde Mordet paa den russiske Kejserfamilie, men Rigtigheden kan selvfølgelig ikke paavises i Enkelthederne, da Sagen endnu ikke er tilstrækkelig oplyst.

*Dans la cité de Fertsod homicide,
Fait, & fait multe boeuf arant ne macter,
Retours encores aux honneurs d'Artemide
Et à Vulcan corps marts sepulturer.*

V. IX, 74.

I Byen Fertsod (*fert. sod. af fero eller fertus og Sodoma?*) er der sket Drab, og da Straffen er fuldbydet, man slagter ikke den arbejdende Okse, kommer de atter tilbage til Artemisias Æresbevisninger, og de brændte Legemer begraves. (Morderne unddrages Straf, fordi de har handlet i de herskendes Interesse; den Straf, der fuldbyrdes, betyder Straffen over Bolchevismen; Artemisias Æresbevisninger betyder at hædre de myrdedes Eftermæle).

Den barbariske Soldat dræber den store Konge. Moderen, der selv snart skal dø, bliver uretfærdigt Aarsag til det skete.

Faderen og Sønnen bliver myrdede sammen, medens Befalingsmanden er i sin Bolig. Moderen lider ved Sønnens Pinsler; de skjules under Grønsværet og flyvende Blade.

„Liv og Død" forandrer Regeringen i Ungarn; Loven bliver mere grusom end brugbar, deres store By (Budapest) lyder med Klager og Skrig, og Kastor og Pollux (Østrig og Ungarn) er Fjender indenfor Kamppladsen.

Endelig er Bolchevismen i München i April 1919 omtalt i følgende Ord: Syv Hundrede Fanger er bundne paa en raa Maade, og det er bestemt, at Halvdelen af dem skal dræbes; det nære Haab skal komme saa hurtigt, men dog ikke hurtigere, end at en Femtedel er døde. Nogle Vers, der slutter sig til disse Skildringer, ligger øjensynlig ude i Fremtiden.

Fredsslutningen.

Tildragelserne efter Vaabenstilstanden, den 11te November 1918, vil man finde omtalt i en Række Vers: Aaret efter den skrækkelige Krig, der er ved at slutte i Vesten, kommer der Pest saa skrækkelig, at Unge og Gamle, men ikke Dyr, faar Blodet i Brand (Feber). Lederen af Søkrigen har gjort de Røde tøjlesløse, den strænge og skrækkelige Grippe (Influenza) er sluppet løs af den Kobberfarvede under Bataillen, da den Store bliver til en Agrippasøn (Nero). Der kommer stor Forvirring, Tab af Folk og af utallige Værdier ud af Foretagendet: Du maa ikke spænde det yderligere, Frankrig, jeg siger Dig, Sørg for at være til at tale til Rette (*recordable*).

Naar det store Tæppe er rullet sammen, vil det kun til Hælvten vise det meste af Historien; naar han forlængst er jaget fra Regeringen, vil han staa i et saadant Lys, at alle vil anse ham for den frastødende i den krigerske Tildragelse. Der bliver Fred og Forbund og Forandring af Riger, de lave Bestillinger sættes højt, og de Højtstillede, der stilles meget lavt, indretter sig paa at rejse; Frugten af det første Uvejr, idet Krigen hører op, er Tiltagen af civile Debatter. Veltalenheden væver om Forbrydelsen, men falder tilsyneladende i Ro; man tillader den ikke. Naar de Store skal udleveres, bliver Fjenderne igen stillet op i rette Tid. Løftet, som Fjenderne har givet hinanden, bliver ikke overholdt, Fangerne I holdes tilbage. De, som var ved Magten for at forstaa sig

paa Tingene, bliver fattige ved Forandringen af Kongedømmet, søger i Landflygtighed uden Støtte. Alt, hvad der hører til den store ødelæggende Begivenhed, faar Navn af den syvende i femte (den 7de Maj 1919 blev Fredsbetingelserne efter Verdenskrigen endelig fastsatte); den mærkelige Mand, den største af Tredjestanden (Clemenceau), vil ikke opnaa at sikre Rheims, Paris og Aix (hvilket vil sige Frankrig). De lave Dele af Lothringen bliver forenede med Tyskland, men bliver genforenede ved Hjælp af dem fra Belejringen i Picardiet.

De to store Herrer bliver sendt bort, og deres store Magt vil vise sig at være forøget, den nye Jord kommer i højeste Fuldkommenhed, naar den Blodtørstige (Tyskland) faar Tallet at vide (Fredsbetingelserne). Forsamlingen forlader Castel Franco, Ambassadøren foraarsager den ubehagelige Udskillelse; de fra Ribiers skal være i Strid og vil nægte Adgangen til den store Havbugt (Italienerne mod Serberne ved det adriatiske Hav). Det hyklede Forbund vil blive kortvarigt, efter at være forandret af nogle, omdannes det meste, der er Folk paa Skibene, som har maattet lide, og da vil Rom faa en ny Leopard. Underskriverne af den uværdige Udlevering og Bødestraffen faar modsat Ordre, da der er Fare for et Regeringsskifte, og mødes i Fængslet.

De sidste Vers kan ikke helt forklares, fordi de er for nær ved Øjeblikkets Tildragelser, og deres Rækkefølge kan ikke fastslaas, men man vil have faaet en nogenlunde korrekt Opfattelse af Fredsarbejdet, saaledes som det har udviklet sig paa nuværende Tidspunkt.

Hermed afsluttes de Vers, som lader sig forklare ud fra **indtrufne** Begivenheder. Medens man hidtil har haft Historiens Beretninger at støtte sig til, bliver Profetiernes Udsagn om **Fremtiden** berøvet denne sikre Basis, men selv om Profetierne tilslører Detaillerne, saaledes at man ikke kan forudse Begivenhederne i deres Enkeltheder, fortæller de dog tilstrækkeligt til at aabne et Indblik i Fremtiden, der giver et Begreb om det videre Forløb af den store Verdenskrise, som vi oplever.

De kommende Tilskikkelser.

DEN historiske Fremstilling af Fortiden er holdt indenfor skarpt afskaarne Grænser, idet den fortæller om Udviklingen af den aandelige Krise. Den begyndte med at omtale de franske Konger og særlig deres Forhold til Troskampene ud fra et moralsk Grundsyn. Fortællingen blev fortsat med Udviklingen i Frankrig, der krævede Ludvig den 16de som Offer. Napoleon den 1te var Forkæmperen for det store Oprør mod Troen paa Kristus og hans Kirke, hans Værk fortsættes af de tyske Kejsere. Under Verdenskrigen holdes Skildringen fortrinsvis samlet om den fransk-italienske Del af Krigen. Skildringerne af Udviklingen paa Balkan og Bolchevismen, der viser, at det der nu foregaar, vil blive Indledningen til den store Konflikt med de ukristne Folkeslag, er knyttet til Fremstillingen som selvstændige Beretninger, der skiller sig ud fra den øvrige Beskrivelse.

Idet Fortællingen fra vore Dage gaar videre frem i Tiden, benytter den øjensynlig den samme Fremgangsmaade. Til en Begyndelse er det Forvirringen efter Verdenskrigen og Frankrigs Forhold til Begivenhederne, der omtales. Amerika vil ikke gaa med til den store Strængthed. Man vil faa Mad fra det Sted, hvorfra man ventede Hungersnød, Havets Øje vil ved Hjælp af den gerrige Hund for Olje fra den ene give Hvede til den anden. To af de Syv vil være fortvivlede. Man vil ikke holde Fred, alle, der skal modtage, vil gaa fra Freden og Vaabenstilstanden, fordi de narres. Naar Freden er lullet i Søvn, vækkes Krigen. De Belejrede vil undskylde deres Overenskomst,

gøre en grusom Afslutning derpaa, og Damen (den franske Republik), der havde affattet Freden overfor den Fangne, vil komme under Øksen.

Den store Terningspillerske (Frankrig) skal beklage og begræde at have valgt og blive narret i Tiden, den Stærke skal ikke blive hos dem, han bliver bedraget af sine egne (dette passer paa Clemenceau efter Præsidentvalget i Januar 1920). Den ulyksalige, elendige Republik bliver ødelagt af de nye Embedsmænd, deres store Ophoben af Folk fra den ødelæggende Landflygtighed faar Sveberne (Svaberne: Tyskerne) til at røve deres store Kontrakt. Krigen og Nøden bevirker, at Hanen (Orleans'erne) skal se Ørnen (det republikanske eller kejserlige Frankrig) bragt i Forlegenhed, fordi Pengene er bragt i slet Orden af Løven (England). Den gamle, der er skuffet i sit fornemste Haab, opnaar at blive Chef for sit Rige, i tyve Maaneder varetager han Regeringen med stor Kraft som grusom Tyran og overgiver den til en slettere. Efter en Olding som Chef kommer der en Dumriran, der udarter ved Viden og Vaabenmagt; naar Markerne er blevne delte, bliver Frankrigs Leder afhængig af Soldaterne. Der løber et falsk Budskab gennem Byen om, at Freden er bleven brudt, det fingerede Valg standser, en Stemme er købt, Kapellet farves af Blod, og Herredømmet paatvinges en anden. Det store Onde vil komme i lynsnart om Dagen og være forudsagt af en Overbringer af Kravet, ifølge Profetien skal Kampen ved Reims, der er ødelæggende for London og Etrurerne, komme om Natten.

Det sidste Vers kan gælde Krigens Udbrud i August 1914. Der er forskelligt, der kan tyde paa, at der vil opstaa en borgerlig Diktator i Frankrig (ev. Clemenceau), men hvad der iøvrigt kan læses ud af disse Vers maa tages med størst mulig Forbehold. Versene kan være misforstaaede eller gælde helt andre Tider. Men de giver et godt Begreb om, at Profetien varsler alt andet end rolige Tider i de nærmeste Aar.

Profetierne synes ikke at bifalde den afsluttede Fred. Frankrigs Fordringer er gaaede for vidt. Tyskerne vil eller kan ikke opfylde dem, og Følgen vil blive, at der igen kommer Krig mellem Tyskerne og Franskmændene, hvorved Forvirringen vil blive forøget. I Frankrig vil skiftende Magthavere blive Aarsag

til, at der igen kommer en Konge til Magten; det synes at skulle blive en orleansk Prins.

De fremdragne Vers og nogle flere af lignende Indhold, der fortrinsvis vedrører Forholdene i Frankrig og Tyskland, vil antagelig give Anledning til forskellige Udlægninger, der imidlertid ikke kan føre til sikre Resultater, forinden de bekræftes ved Begivenhedernes Indtræffen, og som derfor bør behandles med Forsigtighed. Selv om flere af de varslede Begivenheder maa antages at ligge indenfor de næste fem Aar i Tiden, er dette i sig selv et langt Tidsrum; fem Aar tilbage fører til Verdenskrigens Begyndelse; man vil uvilkaarligt være tilbøjelig til at vente dem før deres Tid, men man maa vogte sig for disse Forsøg, thi derved vil man kun opnaa at møde Begivenhederne ud fra falske Forudsætninger.

Det maa tillige erindres, at den Slags Undersøgelser i Virkeligheden er unødvendige til Profetiens Forstaaelse, og at der udtrykkelig er sagt, at Profetierne ikke vil fortælle om Landes og Personers Fremtidsskæbne, naar det kan undgaas.

Ved Omtalen af Versenes Indhold er der allerede gjort opmærksom paa, at der til Støtte for den historiske Fremstilling findes nogle Tidsangivelser, der nærmere tidsfæster de store Perioder i Udviklingen, saaledes som de allerede er udformede i Fortalen og Brevet.

Den i Brevets første Spaadom, B. 47, omtalte Tidsfrist af 73 Aar genfindes i følgende Vers:

*La dechassee au regne tournera,
Ses ennemis trouuez des coniurez:
Plus que iamais son temps triomphera,
Trois & septante à mort trap asseurez.*

V. VI, 74.

Den Bortjagede (en kvindelig Figur) skal vende tilbage til Magten, hendes Fjender rammes af de Sammensvorne, hendes Tid skal sejre mere end nogensinde, alt for sikker paa Døden om tre og halvfjerds.

En bortjaget Dame, der kommer til Magten, maa efter Profetiernes Billedsprog betegne en Republik; Republiken blev forjaget i Frankrig ved Napoleons Statskup den 2den December

1851, 73 Aar derefter er 1925. Verset, i Forbindelse med Tidsangivelsen i Brevets første Spaadom, fastslaar saaledes, at Omvæltningens Afslutning vil blive beseglet ved Republikens Afskaffelse i Frankrig.

Til Bestemmelse af Adveniensenens tredje Periode findes følgende to Vers med lignende Tidsangivelser.

*L'antechist trois bien tost annichilez,
Vingt & sept ans sang durera sa guerre:
Les heretiques morts, captifs exilez,
Sang corps humain eau rouge gresler terre.*

V. VIII, 77.

Den tredje Antikrist er meget snart tilintetgjort, dens Krig skal vare i syv og tyve Aar. Naar de Frafaldne er døde, Fangerne fordrevne, skal Vandet blive rødt og falder der Hagl paa Jorden af Menneskelegemer.

*De brique en marbre seront les murs reduits,
Sept & cinquante annees pacifiques:
Ioye aux humains, renoue l'aqueduc,
Santé, grands fruicts, ioye & temps mellifique.*

V. X, 89.

Murene bliver ændrede fra Teglsten til Marmor, der kommer syv og halvtreds fredelige Aar; Glæde blandt Menneskene, Skibsfarten knyttes atter, Sundhed, rig Afgrøde, Fryd og honningbringende Tider.

Det første af disse Vers omtaler tydeligt nok den tredje Omvæltning i Forbindelse med en kortvarig gudsfornægtende Regering i Lighed med Fornuftens Dyrkelse under den store franske Revolution og Bolchevismen i vore Dage. Antikristens tredje Rige er et Led i en lignende krigersk Periode, som den, der foregaar i de 18 Aar fra 1907 til 1925, men Kampperioden vil vare længere og omfatte 27 Aar. Disse Kampe omtales i Brevets første Spaadom, B 56-58.

Den lykkelige Tid, der skildres i det andet af disse Vers, maa være fredelige Aar som vil komme mellem den 2den og den 3dje Omvæltning. De kunde svare til en Fredsperiode som i Tiden 1870-1907, og man kunde fristes til at tro, at Tiden

mellem 2den og 3dje Omvæltning muligvis vilde vare betydelig længere, men dette modsiges paa anden Maade ved forskellige spredte Udtalelser i Profeti-erne.

Det store barbariske Angreb, der skal omstyrte den bestaaende Orden i Europa, ligger udenfor disse Perioder. Det synes at skulle blive en hjem søgelse i umiddelbar Fortsættelse af den tredje Antikrists Kampe. I Brevets tredje Spaadom, B. 109, findes endnu omtalt en Periode paa 25 Aar efter den tredje Omvæltning, i hvilken Helvedes Fyrste skal bringe alle Kristenhedens og de Vantros Riger til at skælve. Europa er paa det Tidspunkt svækket af indre Kampe og et let Bytte for Barbarerne, og først da bliver det muligt at gennemføre den store Fred og Forsoning, der omtales i det efterfølgende, B. 111. Den sidste Tredjedel af Brevets første Spaadom, B. 59-78, vil ses at omhandle denne sidste Periode.

De kommende Tider tegner sig altsaa i Rækkefølge i Henhold til Profeti-erne saaledes, at naar Europa i Løbet af c. 5 Aar kommer i Ro, vil der følge en længere Fredsperiode paa ca. 57 Aar, forinden Modsætningerne igen fører til Krig og Uro imellem Folkene i Europa i c. 27 Aar, og derefter vil der komme et 25-aarigt Opgør med Verdens øvrige Befolkning forud for den almindelige Fred. Dersom disse Perioder kan tænkes følgende umiddelbart efter hinanden, vil det tilsammen vare fra nu af til Aar 2034.

Paa Grundlag af Profetiernes forskellige Udtalelser er vi nu i Stand til at danne os en Forestilling om den Skæbne, der ifølge disse venter Europa i de næste hundrede Aar. For Tydeligheds Skyld skal den sidste af de nævnte Perioder omtales først.

Barbarernes Angreb paa Europa.

Til den udførlige Beskrivelse af de her henhørende Begivenheder i Brevets første Spaadom slutter sig c. 170 af Versene, der beretter Detailler om en Hjem søgelse, hvortil der ikke findes noget tilsvarende i Verdenshistorien.

Hvad denne Periode rummer af Rædsler, overgaar al Beskrivelse. Paa et tidspunkt, da Europa synes fuldstændig uforberedt, overfaldes det pludseligt af Arabere fra det lykkelige Arabien og Negre fra Fez, hertil kommer Angreb fra Folke-

slag, der hører hjemme i Egnene omkring det kaspiske Hav. Muhamedanerne i Forening med Mongoler og Negre fra Afrika overrumpler Rhodos, Malta, Cypern og Sicilien, de gør Landgang i Italien og Spanien og trænger al Modstand tilbage, saaledes at de først standses ved Ciaronne og Rhone. Spanien og Italien erobres fuldstændigt, der er Negerregeringer i Italien, Muhamedanerriger i Spanien. I Aquilegia regerer en Fyrste, der gør Torsdag til Helligdag. I Foix i Sydfrankrig synes der at være en muhamedansk Fyrste.

Over Konstantinopel trænger assyriske Fyrster frem mod Donau. Perserne plyndrer Medien og Cykladerne. En armenisk Anfører angriber Kølln og Vienna. Fra Hyrkanien, Egnene omkring den persiske Havbugt, strømmer Folkene frem mod Europa. En stor Fyrste, der betegnes som Kamelfyrsten og regerer over Negre, trænger frem til Rhinen.

Der skildres vældige Kampe langs Rhone og Garonne, Befolkningen i Marseille fordrives, Narbonne og Toulouse ødelægges, idet der fanges og dræbes næsten en Million Mennesker. De Vantro og Hedningerne huserer i de besatte Omraader, Rom ødelægges, og den katolske Kirke gaar til Grunde. Befolkningen i de erobrede Lande er udsatte for utrolige Lidelser.

Medens Barbarerne søger at trænge videre, bekæmpes de med alle Midler af Europæerne, der til Slut faar Magt over dem. Der udkæmpes i Jurabjergene og ved Durance Slag, der i Omfang og Vildskab overtræffer alt, hvad Verden tidligere har set. Efter et Slag ved Lyon dræbes den syvende Million Barbarer, de benævnes Delver og Brodder. Naar Kampene lykkes for Europæerne, synes det dog i høj Grad at skyldes Opløsning blandt Barbarerne. Disse hærges i deres Hjemstavn af Pest og indre Stridigheder, **og de fleste er efterhaanden blevne Tilhængere af den nye Trosretning, der breder sig blandt alle Folkeslag.** Europæerne gaar derefter angrebsvis til Værks og bekæmper Araberne i deres eget Land for at slaa den sidste Modstand til Jorden, som endnu stiller sig imod den endelige Fred.

Dog og Dohan, de store Førere, som fører an i Satans sidste Kamp mod Kristus og hans Kirke, synes at være de

to store Ledere af Angrebet, Fyrsten fra det lykkelige Arabien og en afrikansk Hersker. Iøvrigt henvises til Brevets første Spaadom, B. 59-71, og tredje Spaadom, B. 109, hvis Indhold det nu næppe vil volde Vanskeligheder at forstaa i Hovedtrækkene.

Saaledes beskriver Profetierne altsaa det store Ragnarok, som vil blive Følgen af de nuværende Tilstande og den kommende Udvikling, forinden der er forløbet endnu blot hundrede Aar. Naar Æren er gjort blind af Begærlighed, og naar det, vi kalder Kultur, breder sig ud til de fremmede Folkeslag, vil de laveste Instinkter rejse dem til Kamp mod vort Samfund og paaføre det Lidelser, mod hvilke de Lidelser, vi i vore Dage er Vidne til, vil være for intet at regne.

Udviklingen, der fører til dette frygtelige Resultat, fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Brevets Spaadomme og Versenes Indhold. Hvad der siges er imidlertid langt fra tilstrækkeligt til at give en ordnet Fremstilling af Begivenhederne. Man kan dannesig et Billede i store Træk af, hvad der vil komme, men først efterhaanden som Begivenhederne indtræffer, vil man faa Forklaring paa de nærmere Enkeltheder, som antydes i Profetien.

Den følgende Beskrivelse er derfor kun et Forsøg paa at belyse Tiden forud for Barbarernes Indfald og støtter sig væsentligst til, hvad der siges om nogle af de kommende Tidens Hovedpersoner.

Den tredje Omvæltning.

Naar Freden omsider er bragt i Orden i Europa, og den nuværende Omvæltning er ført til Ende i Aaret 1925, vil den katolske Kirke paany faa Magt over Sindene i de romanske Lande, og i Ly af den vil Samfundet naa frem til en Opblomstring i Handelssamkvem med Asien og Afrika. Kirken selv bukker imidlertid under for Fristelsen til at søge Magt og Rigdom og stivner i Formalisme. Den almindelige Velstand fører til Spænding mellem Magthavere med Indgriben fra Kirkens Side; der kommer Krige, nogle Fyrster bekæmper Kirken, og det ender med Oprør mod Kirke og Stat, der bringer Opløsning i Sydeuropa og gør det til et let Bytte for det røveriske Angreb.

Den nærmere Beskrivelse af **Adveniensen**s tredje Periode fra Aar 1925-2009 rummes i c. 180 Vers. Sandsynligheden taler for, at de fortrinsvis gælder Forholdene under den afsluttende urolige Periode, og at den rolige Tid forinden samme i Lighed med, hvad der var Tilfældet med Slutningen af det nittende Aarhundrede kun vil have givet Anledning til enkelte spredte Bemærkninger.

Om disse Vers gælder i allerhøjeste Grad, hvad der atter og atter er gentaget om Spaadommene i Almindelighed. De vil næppe give tilstrækkelige Oplysninger til, at man vil kunne forstaa dem forud for Begivenhederne, det meste af deres Indhold vil ikke kunne tydes, forinden disse indtræffer, og det, der kan siges, maa gives med størst muligt Forbehold.

Paa det Tidspunkt, da Barbarerne angriber Sicilien, kæmper Italienerne i det nordlige Italien mod Kelter. I Frankrig har der dannet sig et Kongerige, der kæmper mod Katholicismen og navnlig støtter sig til den keltiske Del af Nationen. Det angriber Spanien og Italien og slaas tilbage af den italienske Konge, der støttes af Paven.

Europa synes at være stærkt ændret i Løbet af Kampperioden. En fransk Konge, antagelig en orleansk Konge, har maattet forlægge sin Regering fra Blois, til Avignon. Samtidig Omtales en anden Konge, der benævnes den store Løve, og Kampe i Jurabjergene og mod Tyskerne.

Forud for disse Begivenheder har der været en Konge, som benævnes den Store *Selin*, der har stiftet Fred i Italien; han udstrækker sin Magt til Tyrkiet, hans Rige gaar over til Frankrig, der regeres af „le coq“, Hanen, hvilket vil sige Huset Orleans, og derefter fremstaar der en Konge, der benævnes den store *Chyren*, Navnet kan være en Omskrivning af *Henric*. Der maa saaledes under en Konge af fransk Afstamning være opstaaet et Rige, hvis Opløsning begynder i det nordlige og vestlige Frankrig. I et af Versene tales der nemlig om den selinske Chyren, hvis Rige synes at have Tyngdepunktet paa den tyrkiske Halvø. Denne Konge skildres som en mægtig Monark, der regerer over et udstrakt Rige, og det er antagelig ham, der menes i følgende Vers:

*Par lors qu'un Roy sera contra les siens,
Natif de Bloys subiugera Ligures,
Mammel, Cordube & les Dalmatiens,
Des sept puis l'ôbre à Roy estrênes & lemures.*

V. X, 44.

Naar en Konge er imod sine Egne, skal En, der er født i Blois, undertvinge Ligurer, Mammel, Cordoba og Dalmatierne. Derefter faar Kongen Mørke og Spøgelser som Gave fra de Syv.

Verset omhandler en Erobrer af fransk Afstamning, som undertvinger Italienerne, Mammel (?), Spanien og Dalmatien og bliver den katolske Kirkes Tjener, („de Syv“ betegner Rom), og Versets første Linie tyder paa, at han regerer i Strid med Frankrig.

Frankrig er et stærkt omstridt Land i denne Periode, og skifter mellem forskellige Herskere under de vekslende Krige.

*Tant d'ans en Gaule, les guerres dureront,
Outre la course du Castulon monarque:
Victoire incerte trois grands couronneront,
Aigle, Coq, Lune, Lyon, Soleil en marque.*

V. I, 31.

Krigen vil vare saa mange Aar i Gallien, bortset fra den castulonske Monarks Togt, at den usikre Sejr vil krone tre Store for Ørnen: Hanen, Maanen og Løven, i Solens Tegn.

Den kastilianske Konges Foretagende er et Overfald fra spansk Side mod Frankrig, der ligger langt forud i Tiden, og som senere, Pag. 130, omtales i Forbindelse med en spansk - italiensk Krig mod Frankrig umiddelbart efter den nuværende Omvæltnings Afslutning. I Solens Tegn betyder, at de tre Konger krones som kristne Konger. Medens Hanen betegner Huset Orleans, er det usikkert, hvem der skal forstaas ved Maanen og Løven, med mindre Maanen kan sættes i Forbindelse med den store Selin, og Løven kan tænkes at være en angelsaksisk Fyrste.

Pavemagten spiller en fremtrædende Rolle under Omvæltningen; mindst et halvt Hundrede Vers omhandler udelukkende Italien, der gennemgaar forskellige Kriser med et anarkistisk Oprør i Norditalien; og hertil slutter sig nogle enkelte

Vers om andre Lande, af hvilke **særlig Schweitz drages stærkt ind i de kommende Uroligheder.**

Forsøger man at samle Udsagnene om de Begivenheder, der gaar **forud** for Barbarernes Invasion, faar man Indtryk af, at det er det katolske Sydeuropa, der bringer Uro i Verden; der sker Statsdannelser og fremstaar Fyrster, som støttet af Pavemagten vil forsøge at realisere Tanken om at skabe et Verdensrige. Europa har haft en straalende Udviklingsperiode, der har bragt Velstand og timeligt Velvære, da hele Herligheden atter styrter sammen. Paa Grundlag heraf kan man nu danne sig et Billede af selve Sammenbrudet.

Forud for Omvæltningen findes der et mægtigt fransk Kongerige under orleaniske Herskere og et stærkt Italien, begge, under Indflydelse af Katolicismen og i Forstaaelse med Pavemagten. Der opstaar et Rige under den store Selin paa en Tid, da Italien bukker under for Oprørsbevægelser, hvorefter Italien erobres af ham. Den franske Konge overtager Selins Lande, og under den store Chyren skabes der et stort og mægtigt Rige. Derefter begynder der Kampe mod Katolicismen, under hvilke Chyrens Rige efterhaanden bukker under for Løvens og Kelternes Angreb. De to Sværd, som omtales i Brevet, B. 54, hvis Støtte undrages Kirken, maa være Chyrens Rige og Italien. I Italien synes et Vers at bebude en protestantisk Konge ved denne Tid.

*L'am mil neuf cens nonante neuf sept mois,
Du ciel viendra vn grand Roy d'effrayeur:
Resusciter le grand Roy d'Angelmois,
Auant apres Mars regner par bon-heur.*

V. X, 72.

I Juli 1999 skal der som Følge af Rædslen fra Himlen (Rom) komme en stor Konge for at genopvække den store Konge fra Angolmois. **Før og efter hersker Krigsguden med Held.**

Krigsperioden medfører en almindelig Afslappelse og skaber Modløshed, der opmuntrer de andre Verdensdeles Beboere til at gaa løs paa Europa. Nogle faa Vers Vil tjene til Skildring af Tilstanden i al dens Trøstesløshed **umiddelbart forud** for Barbarernes Angreb.

*Par la discorde Negligence Gauloise,
Sera passage à Mahomet ouuert:
De sang trempé la terre & mer Senoise,
Le port Phocen de voilles & nefs couuert.*

V. 1, 18.

Ved Uenigheden og gallisk Skødesløshed bliver der aabnet Adgang for Muhammed, det senoniske (toskanske) hav vædes med Blod, og den phoceniske Havn (Marseille) fyldes med Sejl og Skibe.

*France à cinq pars par neglect assaillie,
Tunis, Argel esmeauz par Persiens:
Leon, Seuille, Barcellonne faillie,
N'aura la classe par les Venetiens.*

V. 1, 73.

Paa Grund af Forsømmelighed angribes Frankrig paa fem Steder, Tunys, Argel er bragt i Oprør af Perserne. Leon, Sevilla, Barcelona, der er faldet, skal ikke faa Flaaden ved Venetianernes Bistand.

*le pleure Nisse, Mannego, Pize, Gennes,
Sauonne, Sienne, Capuë Modene, Malte:
Le dessus sang & glaiue par estrennes,
Feu trembler terre, eau. malheureuse nolte.*

V. X, 60.

Jeg begræder Nizza, Monaco, Pisa, Genova, Savona, Sienna, Capua, Modena, Malta, Blod og Sværd vil fare over dem som Følge af Gaver, Ild, Jordrystelse, Vand. Ulykkelige Fornægtere (*nolte* af *nolo*: jeg vil ikke).

Man vil ikke tro at de varslede Ulykker er mulige.

Tiden mellem anden og tredje Omvæltning.

Europas Historie fra den nu stedfindende Omvæltnings Ophør indtil de Begivenheder, der indleder den næste store Omvæltning, rummes i forholdsvis faa Vers, der fortrinsvis omhandler Spanien, England og Italien, samt **Danmark**.

Ifølge Profetiernes Udtalelser synes det at være fra Norden og specielt Danmark, den deri bebudede Tro skal tage sin Begyndelse.

Man vil i Profetierne finde følgende Udtalelser, der gælder Danmark og den danske Konge.

*Salon, Mansol, Tarascon de Sex, l'arc,
Où est debout encor la pyramide:
Viendront liurer le Prince Dannemarc,
Rachat honny au temple d'Artemide.*

V. IV, 27.

Salon, Mansol, Tarascon de Sex, Buen, hvori Pyramiden endnu staar oprejst, kommer til at løskøbe den danske Fyrste, som er bleven haanet i Artemidens Tempel.

Mansol betegner Nostradamus, han boede i Salon; Tarascon ved Rhone og Aix (de Sex betyder, som tidligere nævnt, Aquæsextiæ = Aix) er to Byer, der kun ligger henholdsvis 40 og 30 km fra Salon; de fire Ord betegner tilsammen Nostradamus. **Buen, hvori Pyramiden endnu staar oprejst, er Nildeltaet med Cheops-pyramiden. Artemisias Tempel, Mausoleet, Gravmælet over denne Dronnings Ægtefælle, var et, at Verdens syv Underværker. Versets Mening bliver saaledes, at Nostradamus og Pyramiden, Verdens to største Mysterier, vil give den danske Fyrste Oprensning for den Haan, man tilføjer hans Eftermæle.**

*Hercules Roy de Rome & d'Annemarc
De Gaule trois Guion surnommé,
Trembler l'Italie & l'vnde de saint Marc,
Premier sur tous monarque renommé.*

V. IX, 33.

Hercules, Kongen af Rom og Kongen af **Danmark** faar af Gallien Tilnavnet de tre Stærke, naar Italien og Havet ved St. Markus skælver, den første er frem for alle en berømt Fyrste.

St. Markus er Venedigs Skytspatron, og Havet ved St. Markus betegner Adriaterhavet. At Havet skælver betyder Krige mellem Folkene dersteds. Herkules er Symbolet for Herskermagten i Frankrig.

Til det, der siges i de to Vers, slutter sig den klare Udtalelse i Brevets tredje Spaadom, der i den franske Tekst er saalydende:

*Par lors tiers Roy Aquilonaire entendât la
plaincte du peuple de son principal tiltre, dressera
si grande armee, & passera par les destroits de
ses derniers auites & bisayeuls, qui remettra la
plus part en son estat,*

B. 106.

Da skal den tredje nordiske Konge høre Klagerne fra det Folk, der hører til hans fornemste Titel, rejse saa stor en Armé og passere gennem sine Bedsteforældres og Oldeforældres Egne, han bringer det meste i Orden.

Indholdet heraf, se foran Side 46, passer paa den danske Konge, der er den tredje Konge af Huset Glücksborg, og hvis fornemste Titel er Hertug af Slesvig. Gennem Forholdene i Sønderjylland vil Danmark saaledes blive draget ind i Begivenhederne, og vor Konge bliver den, hos hvem man søger Bistand ved Ordningen af det store Kaos. Han vil blive anset i Frankrig og haanet af Kato- likerne, men den nye Tro, der arbejder sig frem fra hans Lande, vil gennem Profetierne og de store Mysterier give ham Oprejsning og hædre hans Eftermæle.

Der findes endnu et Vers, der nævner Danmark i Forbindelse med Englæn- derne og Friserne. Dets Indhold synes at ligge ud i Fremtiden, og det kan forstaas paa flere Maader.

*Le second chef du regne d'Annemarc,
Par ceux de Frize & l'Isle Britannique,
Fera despendre plus de cent mille marc,
Vain exploicter voyage en Italique.*

V. VI, 41.

Den anden Chef for det danske Rige, ved dem fra de frisiske Egne og fra den britiske Ø, foranlediger, at der udgives mere end hundrede tusinde Mark, til forgæves at drage Nytte af en Rejse i det italienske.

Det kan ikke ses, hvem der skal udgive Pengene, og hvorledes dette staar i Forbindelse med en Rejse i Italien, eller hvem det er, der rejser i Italien.

Der varsles dernæst om Krig mellem Italien og Frankrig umiddelbart efter Republikens Ophør i Frankrig. I Brevets anden Spaadom, B. 96, Pag. 45, fortælles, at det franske Folk

paa det Tidspunkt vil drage med stor Hær ind i Italien. Dette Togt sættes i Forbindelse med ret omfattende Uroligheder.

Udtalelserne passer med Indholdet af de følgende Vers.

*Vn an deuant le conflict Italique,
Germains, Gaulois, Espaignols pour le fort:
Cherra l'escolle maison de republique,
Où, hors mis peu, seront suffoqué morts.*

V. 11,39.

Et Aar forud for den italienske Krig, Tyskere, Gallere, Spaniere er for den Stærke, falder Republikanernes Skole, i hvilken de, med faa Undtagelser, blev kvalt til Døde.

*La gent de Dace, d'Angleterre, Polonne
Et de Boësme feront nouvelle ligue.
Pour passer outre d'Hercules la colonne,
Barcins, Tyrrens dresser cruelle brigue.*

V. V, 51.

Folkene fra Dacien (Rumænien), England, Polen og Bøhmen danner et nyt Forbund. For at komme igennem Herkules Støtter (Gibraltar), opretter Barceloner (Spaniere), Tyrhener (Italienere) en grusom Sammenslutning.

*La grand Bretagne comprinse l'Angleterre,
Viendra par eaux si haut à inonder
La Ligue neuue d'ausonne fera guerre,
Que contre eux ils se viendront bander.*

V. III, 70.

Storbritanien indbefattet England, bliver saa overmægtigt ved Krigene (*par eanx*), at de angriber det nye ausoniske (italienske) Forbund, fordi dette har forenet sig mod det.

Gaar man ud fra, at det her nævnte Forbund er det samme, som nævnes i det foregaaende Vers, fører det efterfølgende Vers ind paa et samtidigt Overfald paa Frankrig fra spansk Side.

*Dedans Hongrie par Boheme, Nauarre,
Et var banniere fainctes seditions:*

*Par fleurs de lys pays portant la barre,
Contre Orleans fera esmotions.*

V. V, 89.

I Ungarn ved Hjælp af Bøhmerne, i Navarra og ved Fanerne er der tilsyneladende Frafald; da rejser det Land, der bærer Bjælken ved Hjælp af Liljerne, Oprørsbevægelser mod Orleans.

Spanien er det eneste Land, der endnu regeres af Bourboner (de franske Liljer). Orleans'ernes Overtagelse af Magten i Frankrig sker ikke uden Modstand, og denne synes at finde Støtte i Spanien og Italien.

I nogle andre Vers omtales det samme spanske Felttog mod det sydlige Frankrig; det krones forøvrigt ikke med Held og fører til et lidet ærefuldt Tilbage tog for den Spanske Konge, som er betegnet med Tilnavnet „*de chausses perhume*” og selv skal være posthum, født efter Faderens Død. Det er antagelig dette Felttog, der foran ved Omtalen af de fremtidige Felttog paa fransk Grund blev betegnet som den castulonske Konges Togt og opfattedes som en Undtagelse. Til denne Serie henhører følgende Vers.

*Le procee naturel dogmion,
De sept à neuf du chemin destoner:
A Roy de longue & amy au my hom
Doit á Nauarre fort de PAV prostener.*

V. VIII, 44.

Ogmions (Frankrigs) naturlige Ætlinge kommer paa Afveje fra syv til ni (i to Hundrede Aar fra 1789-1989?). Kongen af den gamle Æt og den jevne Mands Ven skylder Navarra at ydmyge den stærke fra Po.

Navarra maa have lidt Overlast af Spanierne, og det maa have været Italienerne, der har forledt dem til dette Overfald paa Frankrig. Den gamle Kongeslæggt er igen kommet til Magten i Frankrig; Kongen er Rigets naturlige Vogter og maa forsvare det mod det uberettigede Overfald. Den opstaaede Konflikt tilskrives helt og holdent Italien.

Katolicismen faar Magt i Frankrig, naar Orleanserne er kommet paa Tronen.

*Dedans Monech le Coq sera receu,
Le Cardinal de France apparoistra
Par Logation Romain sera deceu,
Foiblesse à l'Aigle, & force au Coq naistra.*

V. VIII, 4.

I Monarchiet bliver Hanen (Orleans) modtaget, og den franske Førsteprælat træder frem, det skuffes ved romersk Talen, Ørnen svækkes, og Orleans faar Magt.

Senere fortælles, at Kongerne nærer Interesse for den nordiske Tro, men Præsterne holder dem tilbage, og Frankrig bliver Katolicismen tro, indtil Omvæltningen begynder.

Den franske Konge er allerede tidligere, V. IX, 33, betegnet som den berømteste af de tre stærke Konger i Europa. Han omtales i flere af Versene. Det er imidlertid ikke let at adskille de enkelte Konger i Frankrig fra hinanden, idet der synes at skulle følge et Dynasti med en Række Konger af samme Navn. Det er en af disse, der ved at overtage Selins Rige lægger Grunden til den store Chyren's (Henric) Rige, og det er det samme Dynasti, der ved dette Riges Sammenbrud bliver fortrængt til Avignon, naar den nye Tro vinder Fremgang i Frankrig. Naar det endelig lykkes Frankrig at slippe af med den uvirksomme og samfundsødelæggende Republik, lover Profetierne det en dygtig Herskerslægt, der vil hæve det til at blive den førende Magt i Europa, og naar det desuagtet gaar en Opløsning i Møde, er det fortrinsvis den katolske Kirke, der har Skylden.

Det slaviske Folk kommer til Vejrs ved krigersk Held og skifter Fyrste; naar det da er paa det højeste, fremstaar der en national Fører, som drager med en Hær over Havet mod de høje Bjerge, men denne Episode ses ikke at være sat i Forbindelse med de øvrige Begivenheder.

Skildringerne i det foregaaende behandler i Hovedtrækkene alt, hvad Versene omtaler fra Tiden efter Opklaringen indtil Fredsperiodens Slutning med Undtagelse af en Række Vers om England, der stiller dette Land i en ret ejendommelig Stilling i Forhold til Bevægelserne i det øvrige Europa.

Profetierne fortæller først i al Almindelighed om Englands Verdensherredømme.

*Le grand empire sera par Angleterre,
Le pempotam des ans plus de trois cens:
Grandes copies passer par mer & terra,
Les Lusitains n'en seront pas contens.*

V. X, 100.

Det store Herredømme bliver Englands, der er altformaaende i mere end 300 Aar. Store Hære skal drage over Hav og Land, men Lusitanierne bliver ikke tilfredse derved.

Lusitanien betegner Portugal, og det passer godt nok, at "Portugiserne har maattet bøje sig for Englænderne, men naar Profetierne netop har fremdraget Portugiserens Utilfredshed, kan det lige saa godt være for at hentyde til den frygtelige Skræbne; der ramte Verdens største Oceandamper, Lusitania, som blev torpederet af Tyskerne under Verdenskrigen paa en saa grufuld Maade, at med nogle enkelte Undtagelser alle de ombordværende Mennesker gik til runde.

*Sept fois changer verrez gent Britanique,
Taints en sang en deux cens nonante an
France non point par appuy Germanique
Aries doubtte son, pole Bastarnan.*

V. III, 57.

Syv Gange vil det britiske Folk ses skifte, farvet i Blod gennem to Hundrede og halvfemsindstyve Aar. Frit men aldeles ikke ved germansk Hjælp, Vædderen vil frygte sin bastarniske Pol.

Pole Bastarnan Byen i Bastarnien, der svarer til det gamle Polen kan betegne Berlin. Vædderen betegner Østrig. Eng Land "skifter" til Stuarterne i 1605, fra disse til Republik 1649, Stuart 1660, Oranien 1688, Stuart 1702, Hannover 1714. Kampene, begyndte under Karl den 1ste, Aar 1626.

Løven, der omtales i de store Kampe forud for det barbariske overfald paa Europa, kan være England, men iøvrigt synes det ikke at gribe stærkere ind i Europas Anliggender. Versene harfølgende Udtalelser, der kan hentyde til Englands Forhold:

*Après le Roy du soucq guerres parlant,
L'Isle Harmotique le tiendra à mepris:
Quelques ans bons rongeant vn & pillant,
Par tyrannie à l'isle changean pris*

v. x, 36,

Idet Kongen derefter taler om Krige fra samme Rod (*du soucq*), vil den Harmotiske Ø foragte ham. I nogle gode Aar er der En, der gnaver og røver, idet han ved Tyranni ændrer Værdien af Øen, (harmotisk betyder, at Øen egner sig til at forenes med Landet).

Kongen over Øerne bliver forjaget med Magt, fordi han ikke har villet gaa med til Adskillelsen, som senere erkendes at være uværdig, og i hans Sted sættes En, der ikke fører Kongetitel. V. X, 22.

Fyrsten i London beroliger, med den amerikanske Regerings Hjælp, den skotske Ø ved Kulde. Kongen og Oprørerne faar en saa falsk Antikrist (anarkisk Rejsning), at det bringer alle ind i Striden. V. X, 66. A

*Soubs le terroir du rond globe lunaire,
Lors que sera dominateur Mercure:
L'isle d'Escosse fera vn luminaire,
Qui les Anglois mettra á deconfiture.*

V.V. 93

I den runde Maaneklodes Land, naar Handelens Gud er den, der regerer, vil den skotske Ø lade det lyse frem, som vil ødelægge Englænderne.

Maanens Land betyder Maanens Klimat, der omfatter Belgien og Nordfrankrig.

Forud for det barbariske Angreb bebuder Versene, at England vil faa Bryderier med Ægypten, Malta og Rhodos. Disse meget forunderlige Udtalelser er saalydende.

*La trombe fausse dissimulant folie,
Fem Bisance vn changement de loix,
Histra d'Egypte qui veut que l'on delie
Edict changecmt monnoyes & alois. .*

V .I 40

Idet den falske Skypumpe dølger Daarskaben, foraarsager Bysants (Konstantinopel) en Forandring af Lovene. Der udgaar En fra Ægypten, der forlanger, at man skal ophæve det Paabud, der forandrer Møntsystemet og Mønternes Beskaffenlied.

Den falske Skypumpe er antagelig det italiensk-spanske Overfald paa Frankrig, der fører England ind i Krigen.

*Les conseillers du premier monopole.
Les conquerants seduits your la Melite,
Rode, Bisançe pour leurs exposant pole.
Terre faudra les poursuiuans de fuite.*
V. II, 49.

Bestyrelsen for det første Monopol har forledt Eroberne til at udstede en Rettighed til dem vedrørende Malta, Rhodos og Bysants. De, der udfører den, vil komme til at mangle Plads til Flugt.

Barbarernes Angreb, der begynder med Overrumpling af Rhodos, Malta, Cypern, kommer saa uventet, at Englænderne ikke faar Tid til at flygte bort.

Der vil i det hele taget komme vanskelige Tider overfor Muhammedanerne, idet de ikke godvilligt vil finde sig i de europæiske Magters Indgreb, men Versene udtaler ikke noget bestemt i saa Henseende.

Paa samme Maade som ved Verdenskrigens Afslutning retter Nostradamus en direkte Advarsel til Frankrig.

*Si France passes outre mer lygustique,
Tu te verras en isles & mers enclos.
Mahomet contraire, plus mer Hadriatique
Cheuaux & d'Asnes tu rangeras les os.*

V. III, 23.

Dersom Du gaar udenfor det liguriske Hav, Frankrig, vil Du se Dig indelukket mellem Øer og Have, Muhamed er modvillig, endnu mere det adriatiske Hav. Du vil komme til at gnave Knoglerne af Heste og Æsler,

Idet der hermed er gjort Rede for de Vers, der hører til den Tid, **der følger efter den nuværende Omvæltnings Afslutning**, er der tilstræbt ikke at sige andet og mere, end hvad Versene tydeligt udtaler. Og atter maa der gøres opmærksom paa, at man aldrig kan være sikker paa at have forstaaet Profetiernes Udsagn rigtigt, forinden de bekræftes ved Begivenhederne.

Men uagtet det saaledes er nødvendigt at gentage den sædvanlige Advarsel mod mulige Misforstaaelser, sker det denne Gang tillige for at betone, at selv om der skulde findes mis-

visende Udlægninger og Forklaringer, vil saadanne Fejl ikke kunne rokke det samlede Resultat af Oversættelsen.

Undersøgelsen af de Vers, der indeholder den egentlige historiske Skildring, er nemlig nu afsluttet. Man vil have set, hvorledes Versene Stykke for Stykke har føjet sig sammen til et Hele, der er saa fast sammentømret, at en ændret Oversættelse af et Vers ikke vil kunne rokke Helhedsbilledet.

Profetierne har givet en fyldig og sammenhængende Fremstilling af Begivenhederne, der overalt, hvor det har været murligt at kontrollere deres Udsagn, ikke paa noget Punkt afviger fra, hvad der er sket. De har ikke givet en eneste urigtig Oplysning, og dersom et Udsagn endnu synes uklart eller usikkert, beror det kun paa, at der mangler Forudsætninger for at kunne fortolke det. Der er i det foregaaende, gjort Rede for saa mange af Versene, at de faa, der er tilbage, nødvendigvis maa indordne sig mellem de øvrige Vers og kun vil tjene til yderligere at udforme den givne Forklaring.

Nostradamus Skildring er en Aabenbaring, der giver en fuldstændig rigtig Fremstilling af Begivenhederne 500 Aar frem i Tiden fra den Dag, da han udgav sin Bog i Trykken. Nostradamus har udtalt, at vi gennem hans Profetier skal erfare, at de fremtidige Begivenheder kunne forudses, F. 58. Gennem Opklaringen gives der os et Bevis herfor, der maa udelukke enhver Tvivl. Han erkender selv, at hans Viden hidrører fra en guddommelig Aabenbaring og forklarer, hvorledes han har modtaget den, men selv uden hans eget Udsagn, maa det staa klart, at hans menneskelige Evner ikke vilde være i Stand til at skabe et saadant Værk. Profetiernes Indhold er derfor Bevis for., at de maa hidrøre fra en Viden, der er saa ophøjet over al jordisk Forstand, at de kun kan forklares som en Tilkendegivelse fra en alvidende Cud.

Den almindelige Beskrivelse af Udviklingen.

NOSTRADAMUS levede samtidigt med de store Reformatorer. Hans profetier bereter om det fuldstændige Forløb af den da indlede Reformationensbevægelse. I de Afsnit af Fortalen, som ikke blev gengivne i den foranstaaende Oversættelse, støtter han sig stærkt til Savonarolas Skrifter, ligesom han omtaler Giordano Brunos Martyrium. Gennem Profetiernes Beretning om den guddommelige Aabenbaring, tegner Reformationen sig som Begyndelsen til den store. Kamp for den rigtige Forstaaelse af Biblen og de store; kristne Grundsætninger, og det ses, at Reformationen først vil blive endelig afsluttet med Adveniensen Ophør.

Det er Kampene om politisk og økonomisk Magt, der stadig behersker Menneskene. Aabenbaringen viser os, hvorledes Folkenes Skæbne maa svinge mellem Despotisme og rødt Anarki, saa længe de ikke vil høre efter og lystre de store Bud. I den historiske Fremstilling belyser Profetierne uden Skaansel de store Begivenheder ud fra det kristelig moralske, Grundsyn og giver os en Forestilling om de kommende Rædsler, der vil blive Følgen af vor Handlemaade. Alt dette bliver sagt os med tydelige Ord og hele den Vægt, som Beretningens Form maa give disse Udsagn, og dog er det endnu ikke tilstrækkeligt til at advare Menneskene; de vil kun bøje sig for den haarde Virkelighed og maa derfor lide den Skæbne, de selv bereder sig.

Ved Siden af den gengivne Skildring af de historiske Begivenheder beskriver Profetierne, hvorledes de aandelige og sociale

Faktorer gør sig gældende, og indvirker paa Udviklingen. Der findes en lang Række Vers, som uden Vanskelighed lader sig udskille fra de Vers, der omhandler Historiens Personer og Begivenheder. De giver en almindelig Skildring af Samfundsf forholdene og den Tilværelse, der beredes Folkene, idet de belyser denne paa en lige saa kraftig og tydelig Maade, som den, Profetierne bragte i Anvendelse overfor de historiske Begivenheder.

Nogen egentlig Ordning af disse Vers skal ikke forsøges, mange af dem kunde med lige Ret henføres til de historiske Skildringer, men da de udtaler sig i Almindelighed, foretrækkes det at holde dem samlede for sig selv.

Der skal først fremdrages en Række Vers, der synes at skildre Samfundet i fremadskridende Opløsning.

Samfundets Nedbrydning.

Aanden udskrives som Regeringens Værn, Folkene ophidses mod deres Konge, Fred, nye Tildragelser, de hellige Love fordærves. Paris har aldrig før været saa haardt oppe at køre. V. VI, 23.

Hvad Sværd og Ild ikke har formaaet at fuldbyrde, vil det blide Sprog i Raadet komme til at udrette, gennem Hvilen skal Drømmen forespejle Kongen, at Fjenden ikke mere vil komme med Ild og Blodsudgydelse. V. 1, 97.

Kongen bringer den anden og tredje (Stand), der fører an i Musiken, til Ære og Værdighed gennem Velvære, og den magre (fjerde Stand), der er næsten halvvejs svindsottig, trykkes ned ved det eftergjorte Hedenskab. V. X, 28.

Overalt og i Tidens Løb vil Kødets give efter for Giften, der handles imod den fælles Lov; det gamle vil staa stærkt, derefter blive sat til Side, og Fællesskab om Goderne skydes stærkt tilbage. V. W, 32.

*Esleu sera Renard ne sonnante mot,
Faisant le saint public vivant pain d'orge,
Tyranniser apres tant à vn cop,
Mettant à pied des plus grands sur la gorge.*

V. VIII, 41.

Ræven bliver den udvalgte uden at sige noget, ved at bilde det hellige Folk ind, at han lever af Bygbrød, for senere at tyrannisere det saa meget, idet den med et Bid i Struben tvinger de Største til Jorden.

Uklare og under Paaskud af at frigøre for Trældom tager Folk og By sig selv til Rette; værre gaar det, ved at Ungdommen bedrages, idet den forladt paa Marken læser den falske Forskrift. V. V, 40.

Det kongelige Blod bliver stærkt blandet, det gallske holdes nede i det Vestlige, man venter, at dets Tid er omme, og at Erindringen om dets Røst er uddød. V. V, 40.

Den store Kredit, Overflod af Guld og Sølv vil gøre Æren blind af Begærlighed, det skal blive erkendt som Forbrydelsen i det Ægteskabsbrud, der til sin store Skændsel skal fuldbyrdes (Ægteskabsbrudet er Betegnelsen for den franske Republiks Brud med Kirken). V. VIII, 14, se Side 75.

De, der nedstammer fra den tapre Mand, har Æresposter, Rigdomme fra den ulyksalige Fader, faar af det laveste Frankrig Arbejde i deres Alderdom for at have stolet paa den tarvelige Mands Raad. V. III, 14.

I Nærheden af den store Strømning skaffes den gode Olding bort ved falsk Mistanke; den Nye adles, som gammel, paa Grund af Rigdom, han har paa Vejen taget alt Guldet fra Løsepengene (som den gode, gamle maatte betale). V. III, 72.

*La splendeur claire à pucelle ioyeuse,
Ne luyra plus, long temps sera sans sel:
Auec marchans, ruffiens, loups odieuse,
Tous pesle mesle monstre vniuersel.*

V. X, 98.

Den klare Glans, saaledes som den omstraaler den lykkelige unge Pige, lyser ikke mere, en lang Tid vil blive uden Salt, (Vid), hæslig med Handlende, Velleverne, Begærlige, Ulve, alt imellem hverandre som den almindelige Rædsel.

Til Slut vil Ulven, Løven, Oksen, Æslet, den frygtsomme Hjort være hos Hundene, den søde Manna fald er ikke længere paa dem; der maa mere Vagtsomhed og Opsyn overfor Hundene. V. X, 99.

Der er adskilligt, der kunde tyde paa, at disse og de følgende Vers burde føjes som en Kritik til de fremdragne historiske Beretninger i Profetien. Nogle af dem synes knyttede til Frankrigs Historie, specielt til den store franske Revolution, medens andre lader sig sætte i Forbindelse med Forholdene under Verdenskrigen og i de Lande, der plages af den røde Terror, men tilsammen giver de et godt og tydeligt Billede af den sociale Udvikling, der har fundet Sted i de moderne Statssamfund.

De efterfølgende Vers kredser nærmere om de Kampe, der følger med Udviklingen; og som bliver Følgen af den stærke Modsætning mellem de forskellige Samfundsklasser.

Klassekampen.

Naar Hvirvelvinden har væltet Bærebøren, og Ansigterne skjules med deres Masker, naar Republiken plages af nye Folk, da vil Hvide og Røde dømme modsat. (Naar det Bestaaende er bragt i Uorden, og Folk har lært at forstille sig). V. I, 3.

Hvilket mægtigt Tab vil Videnskaberne ikke lide, forinden Maanens Cyklus er fuldført (omtrent Aar 1887). Der bliver Ild og Overfald ved ukyndige Konger i et saadant Omfang, at det ikke vil kunne genoprettes i et langt Aarhundrede. V. I, 62.

Mars truer os med sin Krigsmagt, halvfjerdsindstyve Gange bringer han Blodet til at flyde; Tilvækst og Ødelæggelse for Gejstligheden, og mere for den, der ikke vil høre noget om denne. V. I; 15.

Den, der faar til Opgave at ødelægge Kirker og Trossamfund, der er blevne ændrede efter Forgodtbefindende, vil skade Klipperne (de døde Ting) mere end de Levende, hvis Øren mættes ved pyntet Tale, V. I, 96.

Naar der bliver Mangel paa Kristendom, vil Uhyret blive set i den klare Dag, man vil fortolke det helt anderledes, Dyrtiden har ikke Skylden, der er ingen, der vil raade Bod paa den. V. III, 34.

Blandt Fredsforstyrrelserne er der en vred Konge, efter at det er bleven forbudt at holde Krigsrustning; Giften er gjort bleg

ved at strø Sukker paa Bærrene (man tror ikke paa Faren), de, der overfaldes, dør, idet de siger: Bind Rovfuglens Klør. V. VI, 94.

De Nyankomne besætter det Sted, der er bygget uden Værn, for at tage Fanger, Huse, Marker og Byer efter Behag; Stedet bliver da ubeboeligt, Sult, Pest, Krig og Marken længe upløjet. V. II, 19.

For Menneskene vil det faa Udseende af, at det er Guderne, der er Aarsag til det store Sammenstød, set overfor Himlen er Kaarde og Landse straalende, uagtet de til den anden Side bliver til den største Lidelse. V. 1, 91. ,

Guds Kirke bliver forfulgt og de hellige Templer udplyndrede, Barnet plyndrer Moderen indtil Skjorten; Araberne sluttet sammen med Polakker. V. V, 73.

I skal tidligt og sent se, at der sker stor Forandring, vidtgaaende Rædsler og Rethaveri, som om Maanen (Muhamedanismen) ledet af sin Engel skulde nærme sig Solen (Kristendommen) i Tilbøjeligheder. (Det er de kristne Samfund, der volder Ulykkerne, og Muhamedanerne gaar i deres Fodspor). V. I, 56.

De Forviste forvises alle fra Genf. Saturn (Antikristen) forandrer sig fra Guld til Jern. De, der er imod Kongerne, ødelægger alle. Forinden dette sker, vil Himlen gøre Tegn. V. IX, 44.

Den frie By, der er gjort til Slave af Friheden, er bleven Tilflugtssted for Fordrevne og Drømmere; efter at Kongen er skiftet, og den ikke er saa voldsom imod dem, er de fra Hundrede blevne til flere end Tusinde. V. IV, 16.

En kort Tid vil Templerne (Kirkerne) være en Blanding af de Hvides og Sortes Farver. Røde og Gule vil røve dem til deres Folk, naar Jorden er bleven gjort tosset ved Blod, Pest, Sult og Ild som Følge af de fjendtlige Indfald. V. VI, 10.

Der skal komme en Slagsbroder med uvederhæftig Tale (*bragamas avec la langue torte*) og aabne Døren til Gudernes Allerhelligste for de Frafaldne, idet han opvækker den kæmpende Kirke. V. VIII, 78.

Den store gamle Bekymring (Frygten for Krig) dør af Gift, naar Kongerne i stor Udstrækning er blevne underkuede.

Fjenden lader det regne med Sten, medens han skjuler sig i Lammeskindet (han kommer som en Ulvi Faareklæder), som Følge af Drabene paaberaaber man sig til ingen Nytte Overenskomsterne. V. II, 47.

Naar Pigerne er slagtede, lades intet i Live ved den skaanselsløse Myrden, hvor der findes Koner, druknes de Gamle i Sumpene, og Konen dræbes ved giftig Drik. (Skildrer Krigen mellem Folkene). V. IV, 71.

Den store Hungersnød, som jeg føler vil nærme sig, hyppigt vende tilbage og derefter blive almindelig, bliver saa stor og langvarig, at man skal rive Roden fra Træet og Barnet fra Moderbrystet. V. I, 67.

Fordi man har været for villig til at udgyde Taarer, er de højtstillede sat lavt, ved at de lavtstillede er komne i de højeste Stillinger. Det er al for stor Tillid; ved Spillet er Livet gaaet tabt, man dør af Tørst ved Mangel paa det, hvoraf der er Overflod (f. Eks. Kul og Levnedsmidler). V. VIII, 100.

Det sidste Vers er en direkte Fordømmelse af den almindelige Øllebrødsbarmhjertighed. Det peger ogsaa hen paa den Arbejdsuvillighed, der er bleven Følgen af de forbedrede Livsvilkaar for Underklasserne. Versene advarer mod Afvæbning, fordi man ikke kan sikre sig mod forbryderiske Overfald. Det er den falske Tale, der præger Tilstanden, og som bringer Utrygheden til at tage Overhaand indenfor Samfundene.

Forklaringer til disse Vers er unødvendige. De er i al deres Kortfattethed en sikkert rammende Kritik af vor Kulturs Forvildelser, der uden Omsvøb stiller os Sandhederne for Øje, saaledes som Profetierne ønsker, at de skal opfattes.

Betegnelsen Hvide, Røde, Sorte og Gule kommer igen paa mange forskellige Steder i Profetierne. Dersom man forsøger at knytte disse Betegnelser til den kendte, samfundsmæssige Gruppering af Menneskene i Over- og Underklasser, politiske Partier, Kristelige, Antikristelige, Hedninger eller lignende, viser det sig, at Profetiernes Udsagn bliver vaklende. Forklaringen maa snarere søges ved Hjælp af Johannes Aabenbaring Kapitel 6., hvor de samme fire Farver bærer fire Kategorier af menneskelige Syndere frem. Profetierne dømmes ikke Menneskene efter Partier men efter deres Tankegang, og der vil

være god Overensstemmelse i Brugen af Benævnelserne, dersom man vil opfatte de Hvide som de uretfærdige Herrer, de Røde som de utro og oprørske Tjenere, de Sorte som de, der handler egenkærligt, materialistisk og ublu, og de Gule som de hadefulde, misundelige og aandeligt Døde. Billedet kan da overføres paa Partierne, dersom de i særlig Grad præges af disse Egenskaber. De Grønne betegner Ungdom, og de Enøjede, V. IX, 1, maa være dem, der mangler Evne til at se normalt paa Tingene. Ud fra disse Synspunkter vil man kunne forklare Udtrykkene, hvor de forefindes, og Noten til Brevets første Spaadom, B. 60, Pag. 35, maa da ændres til „de uretfærdige Herskere og ulydige Folk“.

Handel og Industri.

De næste fire Vers viser hen til det kommende store, barbariske Angreb paa Europa og synes at ville forklare nogle af Aarsagerne til, at det maa komme. De omhandler Handelens og Industriens Fremvækst og de Ulykker, der vil følge deraf, og skal for Tydelighedens Skyld gengives fuldstændigt.

*Las! qu'on verra grand peuple tourmenté,
Et la loy sainte en totale ruine,
Par autres loix toute la Chrestienté,
Quand d'or d'argent trouue nouvelle mine.*

V. I, 53.

Ak, hvor vil man ikke se en Mængde Mennesker paa Pinebænken og den hellige Lov totalt ødelagt, hele Kristenheden ledet af andre Love, naar man finder den nye Mine med Guld og Sølv.

Verset fortæller, at det er de nye Rigdomskilder, der fører til Fordærv. Hermed maa vel forstaas de talrige Kreditmidler, der har skabt let Adgang til Rigdom gennem ringe Arbejde ved Spekulation i Værdipapirer, Aktiemanøvrer, Inflation ved Udstedelse af Papirpenge og lignende værdiløse Repræsentativer.

*Le Sol cach é eclipse par Mercure,
Ne sera mis que pour le ciel second:
De Vulcan Hermes sera faicte pasture
Sol sera veu vuar, rutiland & blond. ,*

V. IV, 29.

At Solen (Guldet) er skjult, formørket af Merkur (Handelen) bliver kun gjort nyttig for Himlen (den romerske Kirke), af Vulkan (Industrien) skabes der Græsgange (Næring) for Hermes (Handelen). Solen (Guldet) vil blive set rent, straalende og guldgult.

Verset lyder saa indviklet paa Grund af de mange Omskrivninger, men det er kun tilsyneladende. Det er Handelen, der for Tiden har bragt Guldet til at forsvinde, og de deraf følgende ulykkelige Forhold vil komme Kirken til Gode; dette er i Overensstemmelse med den øvrige Spaadom, der spaaer Kirken Fremgang. Nu tilføjes der, at det bliver Industrien, der vil skaffe Handelen noget at bestille, og saa vil Guldet igen komme frem.

*Mars & Mercure, & l'argent ioint ensemble,
Vers le midy extreme siccité:
Au fond d'Asie on dira terre tremble,
Corinthe, Ephese lors en perplexite.*

V. III, 3.

Mars (Krig) og Merkur (Handel) og Penge er forenede, yderliggaaende Tørke (Hungersnød, Elendighed) imod Syd, man vil fortælle om Jordskælv (Uroligheder) i det indre Asien, Korinth og Efesus skal da blive overraskede.

Krig, Handel og Penge skaber Nød og Uro, forinden Barbarerne gaar løs mod Sydeuropa og Syrien.

*Lors que Venus du Sol sera couuert,
Soubs l'esplenduer sera forme occulte:
Mercure au feu les aura descouuert,
Par bruit bellique sera mis d l'insulte.*

V. IV, 58.

Naar Venus (de Vantro, Hedningerne) bliver dækket af Solen (de Kristne) er der skjulte Forhold under Glansen. Mercur (Handelen) vil i sin Iver faa dem aabenbarede, og de vil gennem Krigslarm blive gjort krænkende.

Idet de Kristne faar Overtaget over Hedningerne og driver Handel med dem, misbruger de deres Stilling, og da de vantro ikke godvillig vil finde sig deri, krænker man dem yderligere ved at paaføre dem Krig.

Faren ligger ikke i den jordiske Velstand, men i Maaden hvorpaa den erhverves, og hvorledes man gør Brug af den derved opnaaede Magt. Europa vil gaa en glimrende Tid i Møde, men meget tyder paa, at det vil ske paa de andre Samfunds Bekostning, og det synes som om, det er dette Forhold, der vil tænde Brand i de to Verdensdele og til Slut reformere det hele Verdenssamfund.

Solen, Maanen og Planeternes Navne er omfattende Betegnelser. De bruges i Profetierne i mange forskellige Betydninger som Symboler for de gamle Guders Attributter, betegner bl. a. Dage, Lande, Trossamfund, Virksomheder, Metaller, og hvor de, som i de anførte Vers, findes i større Udstrækning, faar Oversættelsen let en ligesaa vilkaarlig Karakter som Oversættelsen af Brevets første Spaadom. Den mangetydige Brug af Billederne udelukker imidlertid ikke, at de i hvert enkelt Tilfælde vil findes anvendt med den sædvanlige Nøjagtighed, og der er den største Sandsynlighed for, at den i Oversættelsen givne Forklaring vil være den rigtige.

Genrejsningen.

Profetierne bekæmper det forløjede og uvederhæftige i Tanke, Tale og Handling. Vi har set, hvorledes de beklager Afsavnet af den sunde, naturlige, harmløse Livsglæde. Naar Verden kommer ud af det Uføre, hvori den er sunket ned, vil der falde Ro over Sindene. Folk vil blive naturlige og leve fredeligt med hverandre, idet de tager bestemt Afstand fra alt, hvad der er det mindste urigtigt. Det fremgaar af den følgende Række Vers, der viser Vej til Samfundets Forbedring, at der vil danne sig en hæderlig Befolkning, der højmodigt men bestemt ordner sig saaledes, at Synden ikke faar Plads til at røre sig, idet Folks Samvittighed vil komme til at gøre sig stærkere gældende. Man vil lægge en sundere og friskere og navnlig mere naturlig Betragtningssmaade til Grund for Opfattelsen af, hvad der sker, og dermed komme bort fra en Mængde af de mærkelige Teorier, som man nu plages med.

*Après victoire de rabieuse langue,
L'esprit tenté en tranquil & repos:*

*Victeur sanguin par conflict fait harangue,
Roustir la langue & la chair & les os.*

V. IV, 56.

Efter Sejren kommer den ved sindssvag Tale hjem søgte Aand i Ro og Hvile. Blodig fra Slagsmaalet taler den Sejrende højtideligt, Talen gør baade Kød og Ben (Menneskene) naturlige.

Naar Folk kommer til Besindelse, vil de slet og ret ikke høre paa den vildførende Tale.

*Après les limes bruslez les asiniers,
Contrains seront changer d'habits divers:
Les Saturnins bruslez par les meusniers,
Hors la pluspart qui ne sera couuers.*

V. VI, 17.

Efter at Skrankerne er blevne brændte, bliver Æseldriverne nødsagede til at ændre forskellige Sædvaner; Saturninerne (de Antikristelige) er blevne brændte i Møllerne, undtagen de fleste, som ikke har været med deri.

Møllerne er de anarkistiske Stater, og den Mishandling, Befolkningen i disse Stater har været udsat for, vil aabne Øjnene paa Folk ogsaa udenfor de Lande, der har været hærgede af Anarki.

*Lune obscurcie aux profondes tenebres,
Son frere passe de couleur ferrugine:
Le grand caché long temps sous les tenebres,
Tiedera fer dans la playe sanguine.*

V. 1, 84.

Naar Maanen (Muhamedanerne) er i det dybe Mørke, og dens Broder (Solen, de Kristne) opgiver den rustne Farve (det Røde) vil den Store, der længe har været skjult i Mørket, (Nostradamus) afsvale Jernet i det blodige Saar.

Profetierne skal fremkomme i rette Tid og komme til at virke beroligende under Striden.

Inden længe skal det hele blive ordnet, vi haaber et Aarhundrede, der er godt til venstre (folkeligt). Maskerne (de Unaturlige) og Munkenes Stilling bliver stærkt ændret, og der vil findes faa, der bliver i deres Rækker. V. II, 10.

Forandringen vil blive meget besværlig, By, Provins vil faa Fordel ved Byttet. Højmodigt og efter at have vundet Erfaring vil Hav, Land og Folk ændre sin Tilstand, naar han (Antikristen) behændigt er fordrevet. V. IV, 21.

Den store Skueplads kommer atter i Orden, Terningerne er kastede, og Garnene spændt ud. Den, der staar forrest i Kulden, vil komme til at trætte alt for meget med nedstyrtede Buer, der allerede forlængst er blevne kløvede. V. III, 40.

Slutningen hentyder til Aabenbaringen om den kommende Tro, og den forreste i Kulden betyder de ivrigste Modstandere af denne. Forandringen sker gradvis. Efter den nuværende Omvæltning er det Folket, der begynder at forandre sig, men der er en lang Vej tilbage, før Forandringen bliver altomfattende.

Parabler og Fortællinger.

De følgende Vers har gennemgaaende en mere selvstændig Karakter. I Fortalen og Brevet vil man have set, hvorledes Nostradamus benytter Sidebemærkninger og Anekdoter til at belyse og forklare Sammenhængen mellem Begivenhederne. Noget lignende er ogsaa Tilfældet i Versene. Men idet disse Udtalelser er revne ud af deres Forbindelse som Følge af Versenes Sammenblanding, maa de nødvendigvis faa Karakter af belærende Fortællinger og Domme, der belyser Profetiernes Synsmaade i al Almindelighed, eller forme sig som Forbilleder, der kan anvendes under forskellige Forhold, hvor de maatte skønnes at passe ind i den samlede Beskrivelse.

*vn dubieux ne viendra loing du regne,
La plus grand part le voudra soustenir.
vn Capitole ne voudra point qu'il regne,
Sa grande charge ne pourra maintenir.*

V.VI,13.

Den, der er i Tvivl, vil ikke komme langt bort fra Regeringen (passer paa den), de fleste vil støtte den, En, der hører til Capitolium (en Republikaner), vil aldeles ikke have, at den skal regere, fordi han ikke vil kunne bevare sin ophøjede Værdighed. Den umenneskelige Tyran vil dø hundrede Gange; dersom

der i hans Sted kommer en Vis og God, og det er saaledes, at hele Senatet (Rigsdagen) skal ledes af ham, vil han blive gjort rasende af den dumdristige Onde. V. X, 90.

Naar den Halte (den Usikre) kommer til Magten, vil han faa Bastarden (det Uægte) til nær Medbejler. Han og hans Regering bliver saa ussel, at det vil blive meget sent, forinden hans Gerning bliver helbredet. V. III, 73.

Naar der sker vældige og krigerske Begivenheder, og de af Bagtalerne falskeligt tilskrives den Næstældste, bliver det ringere Parti tvivlende overfor den Ældste, og snart vil der skabes Partistrid indenfor Regeringen. V. VI, 45.

Det kongelige Scepter bliver tvunget til at tage, hvad dets Forgængere havde indladt sig paa, fordi man vil lade Kredsen høre ilde for det, naar man kommer for at plyndre Paladset. V. III, 23. V

Verset er sandsynligvis en Hentydning til den Mishandling, som Ludvig den 16de var udsat for, idet man gjorde ham ansvarlig for sine Forgængeres Fejl. Det bekræfter iøvrigt den Sætning, at Kongemagten maa have Ansvaret, og at den ikke kan frigøres derfor ved menneskelig Lovgivning.

Profetierne tager i disse Vers Grunden bort fra en Mængde af de Doktriner, Som i lange Tider har hypnotiseret Menneskene i Fornuftens og den paastaaede Frihed, Lighed og Broderskabs Navn, i Ly af hvilke de Principer har vokset sig stærke, som giver det Onde Magten 'og fører Samfundene og Magthaverne i Fordærv.

I de følgende Vers er det vore personlige Egenskaber, der gøres til Genstand for Kritik.

*De soeur le frere par simulte faintise
Viendra mesler rosee en myneral:
Sur la placente donne à vielle tardive,
Meurt le goustant sera simple & rural.*

V. V, 36.

Søsterens Broder føjer i et samtidigt Lune en Dugaf Mineral (en Pengegave) til Kagen, der gives til den gamle, langsomme Kone; den nydende dør, hun skal være jevn og landlig.

Det er slet anvendt og misforstaaet Godgørenhed.

De mange Penge med Gudebilleder af Diana og Merkur bliver fundne ved Søen; idet Pottemageren søger nyt Ler, skal han og hans Familie blive mættet af Guld. V. IX, 12.

Pottemageren faar Penge, dersom han passer sit Arbejde; han skal ikke lede efter dem.

Den gerrige Præst er bleven narret i sin Ærgerrighed, det fører kun til, at han kommer til at spekulere for meget. Alt det gode, han har opnaaet, er, at hans Sendebud og han selv ser modsat paa den, der fælder Træet. V. VI, 93.

Han vil ærgre sig ihjel, og dersom han ikke ligger under Jorden, har han hængt sig i Træet.

Naar Hjertet af Elskeren bliver aabnet for stjaalen Kærlighed, bevirker det, at Damen rives bort i Strømmen. Den Utugtige vil efterligne halvdelen af det Onde. Faderen vil lade dem begge miste deres Sjæl. V. VIII, 25.

Til disse belærende og dømmende Vers skal føjes et Vers, der kan opfattes som en Lignelse, der skildrer Troens trøstesløse Tilstand som Helhed.

*Profonde argille blanche nourrit rocher,
Qui d'vn abysme istra lacticineuse,
En vain troublez ne l'oseront toucher,
Ignorant estre au fond terra argilleuse.*

V. I, 21.

Det dybe hvide Ler stammer fra Klippen, som rager frem af et mælkeagtigt Dyb. De, der uden Grund er bekymrede, vover sig ikke hen til den, fordi de er uvidende om, at der er Kridt i Bunden.

Dersom Klippen betyder Troen, er det et Billede paa, hvorledes man ikke tør nærme sig til den af Frygt for det tilsyneladende bundløse Ælte, hvormed den i Tidens Løb er bleven omgivet, ved at løsrevne Dele af Klippen er rørt ud i Vand. Men vi skal ikke ængstes; der er er god fast Bund under Pløret.

Sluttelig giver Profetierne en myndig Opfordring til at tage fast og beslutsomt paa et af Tidens' største Onder.

*Vrnel Vaucile sans conseil de soy-mesme,
Hardi, timide, par crainte prins vaincu,*

Accompagne de plusieurs putains blesmes.

A Barcellona aux Chartreux conuaincu.

V. X, 14.

Den vagabonderende „Urpel“ kan ikke tage Vare paa sig selv, den forhærdede er frygtsom, naar han fanges, overvældet af Skræk, ledsaget af flere blege Skøger. I Fængslet i Barcelona overbevises han.

Urnel vaucile er et af de mest nedsættende Udtryk, hvor med den vagabonderende Døgenigt, Menneskedyret, kan betegnes. Det romanske Ord *Urnel* afledes af det romanske Ord *ureniller* paa Fransk *uriner* og *vaucile* af *vaucrer*, *vagabonder*. *Chartreux*, de Fængslede, af *chartre*, et Fængsel.

I Tilslutning til de foregaaende skal endnu refereres en Række Vers, der egentlig hører hjemme blandt de endnu ubestemte.

Deres Indhold danner nogle ejendommelige, selvstændige Beretninger, som belyser de samme Emner.

Til hvilken skrækkelig og sørgelig Pinsel udleverer man ikke tre Uskyldige, der er mistænkt for Giftmord, efter at de under Bevogtningen er sat i Skræk ved slet Behandling af berusede Bøddler. V. I, 68.

En Kvinde, der er fanget som gidsel, skuffer om Natten Vogterne. Feltherren, der er skuffet af hendes Sprog, overlader hende til Folket, det er en Ynk at se. V. IX, 41.

Da Folket er samlet for at se det nye Skuespil, ved hvilket flere Fyrster og Konger medvirker, svigter Pillerne under Murene, men som ved et Mirakel frelses Kongen og tredive af de tilstedeværende. V. VI, 51.

To Nyankomne er grebne i den store Fyrstes Køkken i Færd med at skænke Gift. De bliver begge opdagede ved deres Forehavende af Køkkenkarlen og efter at være fangne, straffer den formentlig Dræbte den Ældste. V. VII, 42.

Fyrsten straffer dem, der har planlagt Mordet. Den Ældste er næppe nogen af Morderne.

Skattene er blevne anbragte i Kirken, Indbyggere fra det Vestlige har gemt sig paa et hemmeligt Sted. Da man aabner Kirken, er de det skrækkelige Bytte for Hungerens Kvaler midt imellem det Tilbagetagne, som var røvet. V. X, 81.

Under falsk Paastand fra syv kortklippede Hoveder bliver

der sendt forskellige Undersøgere afsted; Damme og Kilder er blevne forgiftede i de menneskeædende Folkeslags Tilholdssteder. V. IV, 66.

Benene af Fødder og Hænder er blevne begravede, og Huset har længe været ubeboet paa Grund af Uro; idet man graver i Henhold til Drømme, bliver de udgravede, Huset er blevet sundt og beboeligt uden Uro. V. VII, 41.

Heraf synes det at fremgaa, at man ikke skal lade haant om Varsler. Der findes endnu to mærkelige Vers, af hvilke det første navnlig har været Genstand for meget indgaaende Udforskning. De omhandler begge Brugen af Ild og Sprængstoffer.

*Quand l'animal á l'homme domestique,
Après grands peines & sauts viendra parler,
Le foudre à vierge sera si malefique,
De terre prinse & suspendue en-l'air.*

V. III, 44.

Naar Menneskets Husdyr efter store Vanskeligheder og mange Spring kommer til at tale med, bliver den jomfruelige Lynstraale stærkt ødelæggende, idet den tages bort fra Jorden og slynges op i Luften.

Paa Nostradamus Tid havde man endnu ikke indført Flintbøsser i Hærene. Hanen paa Geværerne kaldes paa Fransk *le chien*, Hunden. Den jomfruelige Lynstraale kan betegne Sprængstof, der endnu ikke er eksploderet. Verset tydes naturligst saaledes: Naar Skydevaabnene kommer i Orden, vil man til stor Ødelæggelse sende Sprængstof op i Luften. Verset er i saa Fald en Forudsigelse om Opfindelsen af Sprængprojektiler.

*De feu volant la machination,
Viendra troubler au grand chef assiegez:
Dedans sera telle sedition,
Qu'en desespoir seront les profligez.*

V. VI, 34.

Opfindelsen med den flyvende Ild bringer de Belejrede i Forstyrrelse for den store Anfører. Indenfor bliver der et saadant Frafald, at de Ødelagte bringes til Fortvivlelse.

En saa virkningsfuld Opfindelse skulde synes endnu at ligge

ude i Fremtiden, men det er meget muligt, at der ved Verset kan være tænkt paa Ildvirkningen, der bragte Tyskerne til Fortvivelse under den store Belejring i Frankrig.

Hertil hører det Vers, V. V, 8., om Flyverbomber, der er omtalt under Verdenskrigen, i hvilket der fortælles om, hvorledes man anbringer Sprængstof, *feu vij*, i runde Legemer og sprænger Byen i Luften ved om Natten at slippe dem løs fra Flaader.

Undersøgelsen af Profetiernes historiske Udsagn fortsættes med Opklaringen af Profetiernes egentlige Indhold, den skjulte Forudsigelse, der i Virkeligheden er den Kerne, om hvilken alle de forskellige hidtil gengivne Udtalelser danner Rammen.

Det Arbejde, der er udført i den foreliggende Redegørelse har indskrænket sig til en skønsmæssig Tilrettelægning af det Materiale, der har været gemt i Profetierne. **Det er Indledningen til den fuldstændige Opklaring**, men der forestaar endnu et langt og vanskeligt Arbejde, thi hver enkelt Del maa undersøges og prøves, forinden man fastslaar dens endelige Plads i det samlede Værk. De enkelte Led maa ordnes og omordnes saalænge, indtil de passer fuldstændigt sammen, og først naar de efter nøje Undersøgelse er bragt ind i deres rette Forbindelse, kan den endelige Opklaring siges at være fuldført. Men allerede nu vil man have set tilstrækkeligt til at kunne forstaa Profetiernes Mening, og have faaet det fornødne Grundlag til Forstaaelse af det vidunderlige og betydningsfulde Budskab, der taler til os **gennem de følgende Udsagn om den skjulte Forudsigelse.**

Forudsigelsen om den kommende Tro

VED Opklaringen af Profetierne i Aaret 1920 skal vort Slægtled modtage Forudsigelsen om den kommende Tro og den yderst alvorlige og betydningsfulde Spaadom om de kommende Begivenheder i de paafølgende hundrede Aar, saaledes som det er blevet aabenbaret for Nostradamus. For at disse Forudsigelser skal kunne fremtræde i en tilstrækkelig overbevisende Form, er Profetierne blevne bevarede i deres tilslørede Skikkelse fra Reformationstiden til vore Dage. Idet vi ved Opklaringen erfarer, at Aabenbaringen tillige har omfattet Begivenhederne i det forudgaaende Tidsrum, skal vi ikke alene overbevises om, at Aabenbaringen har forudsagt disse Begivenheder i nøje Overensstemmelse med, hvad der senere er sket, men Beretningen skal tillige indeholde en Redegørelse og vise os, at den nuværende Tilstand i Verden er bleven den nødvendige Følge af Menneskenes Handlemaade.

Nostradamus bekræfter for os, at Gud kender de fremtidige Begivenheder indtil de mindste Enkeltheder, og at en Viden, som vi Mennesker ikke vilde være i Stand til at udgranske med vor jordbundne Forstand, kan gøres tilgængelig for os gennem Aabenbaringen. **Men samtidig er Profetierne et Vidnesbyrd om, at Forsynet iagttager vore Handlinger og dømmer os efter vore Hensigter.**

Naar de gamle Profeter berettede om de modtagne Aabenbaringer, fremtraadte deres Udsagn med den Vægt, som deres egen Person kunde give dem. Nostradamus Profetier er lagt til Rette paa en fuldstændig objektiv Maade med Anvendelse af

den fuldkomne Teknik, som vi har vænnet os til at betragte som et Resultat af vor fremskredne Kultur saaledes, at enhver Protest mod dem maa falde til Jorden. Det er, som om Bogtrykkerkunsten kunde være opfundet alene for at muliggøre deres vidunderlige Opbevaring gennem Tiderne.

Ingen af Biblens gamle Aabenbaringer har været forkyndt i en saa naturlig og letforstaaelig Form som denne, men de har heller ikke skullet tale til en Verden, der var saa fyldt med Selvklogskab og Selvoervurdering som vore moderne Samfund. Aabenbaringen er gaaet saa stærkt i Detailler, at enhver maa kunne forstaa den, og ingen behøver Fortolkning for at opfatte dens Mening. Den taler ud fra vor fælles Viden om Personer og Forhold, betegner Lande, Folk, Begivenheder og Ting, saaledes som vi kender dem, og er derved gjort tilgængelig for hver enkelt af os.

Den Viden, som aabenbares, maa nødvendigvis virke bestemmende saavel paa vor Tro paa Gud som paa vort Forhold til Næsten, og nødsager os til at lægge en anden Maalestok til Grund for vor Bedømmelse af, hvad der sker. Profetiernes forudsiger da ogsaa, at Samfundet vil blive bygget op paa et helt nyt Grundlag.

Der skal komme en ny Lov, hvorved forstaas en ny Tro, som vil stille os i et naturligere og mere personligt Forhold overfor Gud og simplificere Gudsdyrkelsen. Forandringen bevirkes ved Profetiernes Opklaring og skal blive bekræftet, dels gennem den fortsatte Indtræffen af de forudsagte Begivenheder; dels ved en yderligere Opklaring af visse Mysterier. Bebudelsen herom begynder med følgende Vers:

*Quand l'écriture D. M. trouuee,
Et caue antique à lampe descouuerte,
Lay, Roy, & Prince Vlpian esprouuee,
Pauillon Roy & Duc sous la couuerte.*

V. VIII, 66.

Naar den Afdødes Skrift er bleven fundet, naar den gamle *Gave à lampe*, er bleven befriet for sit Dække, naar Loven er bleven prøvet af Kongen og den ulpianske Fyrste, kommer Kongehuset og Føreren under Glasuren.

D. M., en Forkortelse af *diis manibus*, den almindelige Indledning til Indskrifterne paa de romerske Gravsten, betyder helliget de Afdødes Sjæle og betegner her den Afdøde.

Skriften, der tilhører den Afdøde, er Profetierne. *Cave à lampe*, maa betegne et Tilbehør til en Lampe, Lampeskaal, Opbevaringssted for Lampen, i Lighed med at *verre à lampe* betyder Lampeglas og *mèche a lampe* Lampevæge. *La lampe* kan betegne Lysets Kilde, men det vil ses af det følgende, at man rimeligvis skal betragte Lampens Flamme som Symbol for Arnens Ild. Dette Mysterium forklares nærmere i Versene. Ulpian var en af de berømte, store romerske Jurister, og blev myrdet Aar 228 e. Chr.. *La couverte* betyder Glasuren paa Fajance og Porcelain, Herskeren skal høre til Kærnen i Troen.

Til dette Vers slutter sig Profetiernes Udtalelser om Loven, der er ualmin-
delig klare og tydelige. Der findes fem Vers, der uden Omskrivninger eller Anvendelse af
Billeder beskriver Loven som en Forkyndelse af Guds Ord paa Grundlag af de
guddommelige Aabenbaringer og støttende sig til Profetierne.

*La loy du Sol & Venus contendus
Appropriant l'esprit de prophetie:
Ne l'vn ne l'autre ne seront entendus,
Par sol tiendra la loy du grand Messie.*

V. V, 53

*Le diuin Verbe donra à la substance,
Côpris ciel, terre, or occult au laict mystique:
Corps, ame esprit ayant toute puissance,
Tant sous ses pieds comme au siege Celique.*

V. III, 2.

*Le diuin verbe sera du ciel frappé,
Qui ne pourra proceder plus auant:
Du reserant le secret esloupé,
Qu'on marchera par dessus & deurant.*

V. 11,27;

*Le corps sans ame plus n'estre en sacrifice,
lour de la mort mis en natiuité:
L'esprit diuin fera l'ame felice,
Voiant le verbe en son eternité.*

V.II, 13

*La naturelle à si hault hault non bas,
Le tard retour fera marris contens
Le Reclouing ne sera sans debats,
En employant & perdant tout son temps.*

V. X, 84.

Loven, som vil blive ivrigt begæret af Kristne og Vantro, idet den tilrette-lægger Profetiens Aand, følger hverken den ene eller den anden af disse, men bevarer gennem Kristendommen den store Messias Bud.

Den meddeler Guds Ord til alt, hvad der er til, saavel i Himlen som paa Jorden eller skjult i det taaget uklare, idet Aanden faar hele Magten over Legeme og Sjæl saavel paa Jorden som i Himlens Bolig.g

Guds Ord bliver præget af Himlen, som ikke kan gaa længere frem; Hemmeligheden ved det Aabenbarede er tillukket, for at man skal kunne handle derefter og komme det imøde.

Ofret vil ikke længere være det sjælløse Legeme. Dødens Dag ændres til en Fødsel, Guds Aand vil gøre Sjælen lykkelig, der ser Ordet i dets Evighed.

Idet det naturlige stilles meget højt, det ophøjede ikke nedsættes, vil den sene Tilbagevenden gøre den Bekymrede tilfreds. Aabenbaringen bliver ikke uden Debat, men man bruger og spilder al sin Tid derved.

Loven er efter dette Forkyndelsen af en Tro, der ved en dogmefri Opfattelse af Guds Ord som Grundlaget for hele Tilværelsen, lærer os, at alt styres og ledes af Guds Aand. Som Ordet har lydt fra Profeterne, og som det mer eller mindre udpræget er blevet forklaret af de store Religionsstiftere, taler det igennem de opklarede Profetier om de store, evige Love, som Vi Kristne kender fra Biblen og Kristi Forkyndelse af de store Bud, der paabyder Kærlighed til Gud og Næsten, og indprenter os Troen paa Gud og et Liv efter Døden.

I Profetierne er alt belyst og bedømt ud fra et ubønhørligt Krav om Ærlighed og Retskaffenhed. Uret fordømmes, og Løgn er Løgn, hvem der end fremsætter den, og kan ikke bortfortolkes.

Det enkelte Menneske staar direkte og frit overfor sine Pligter mod Gud og Næsten og vil blive dømt efter sine Gernin-

ger, naar Sjælen efter Døden stedes for Guds Dom. Dersom vi i Tillid til vor jordiske Fornuft tiltror os at kunne fornægte eller forvanske de guddommelige Love, fører det ubønhørligt til vor Fordærv. Overfor disse velkendte, store Sandheder er Teorier og Forklaringer overflødige. Aabenbaringen er endnu tillukket. De store Mysterier opklares først senere.

Om Troen lærer Profetierne saaledes i Overensstemmelse med Biblen, at Verden styres og ledes af en almægtig og alvidende Gud, at Kristus er den store Messias, og at den hellige Aand behersker alt, Legeme og Sjæl. Det er Troen paa Gud, som den læres i Mose Bud og forkyndes af Kristus.,

Men Troen forkyndes, idet Profetierne bekræfter Biblens Udsagn, hvorefter Menneskeslægten har sin Oprindelse i Tiden. Vi erfarer, at den fra sin fjerne Begyndelse har gennemgaaet en Udvikling, har bredt sig over Jorden og fortsætter Tilværelsen, for at gaa sin Skæbne imøde efter en bestemt Plan. Vi lærer at opfatte Historiens Begivenheder og vor egen Tids Oplevelser som Led i en saadan planmæssig Udvikling, og vi erfarer, at Vi nu gennemgaa den store Krise, der omtales i Biblen.

Naar Profetierne tvinger os til at se Udviklingen ud fra disse i Forudsætninger, bliver vi nødsagede til at forsone os med den Tanke, at Menneskeheden som Helhed er stillet ganske paa samme Maade som Individerne og alt andet levende paa Jorden, der fødes, lever og dør efter store ukendte Love med en , bestemt Udvikling for Øje. Det er en fuldstændig Kuldkastning i af de fleste af vore tilvante Begreber. I Forhold til det enkelte Menneske er et Aartusinde et langt Tidsrum. Tusind Aar tilbage i Tiden fører til Oldtiden, og vor Historie kan ikke spores ret mange Aartusinder tilbage i Tiden, men alligevel maa det virke overvældende, naar Profetierne tidsbegrænser Udviklingen og stiller os Menneskeslægtens Fuldendelse og Ophør i Udsigt i Løbet af nogle faa Åartusinder.

Vi har rig Lejlighed til at gøre lagttagelser, der Viser, at Livet omkring os udvikler sig efter en bestemt Plan, og at Udviklingen er tidsbegrænset. Vi behøver blot at følge en Bøgekernes Udvikling. Fra Frøplante bliver den til en Busk, som med Tab af Grene og Kviste udvikler en Stamme og vokser til et vældigt Træ, der hvert Aar sætter Knopper og udfolder sin Rig-

dom af Blade, alle af samme Type og bestemte til at visne, naar de har udført deres Hverv. Træet gennemlever sin Tid, udvikler Frugter, antager en bestemt Form, dets Vækst er begrænset, og vi ved, at det gaar en Alderdom og Død imøde. Et Væld af Kræfter arbejder sammen for at fuldbringe dette Resultat, uden at vi er i Stand til at forklare Aarsagen. Resultatet er planlagt fra Begyndelsen og bliver et andet, hvis Udgangspunktet er et Agern eller et Granfrø. Mennesket har ingen Andel deri, men det betragter en saadan Udvikling som ganske normal, fordi vi ser Træer paa alle Udviklingstrin og kan anstille Sammenligninger. Men naar Træet har opnaaet en vis Alder, frembringer Knopperne Blomster, de Kræfter, der hidtil blev forbrugt til dets egen Vækst, tjener nu til at skabe Frugter, der spredes bort fra Træet. Udviklingen er ingenlunde en ensformig Trædemølle, men en Fortsættelse igennem en Række forskellige Stadier.

Vi har ingen Grund til at tro, at Menneskeslægtens Udvikling ikke skulde foregaa efter en lignende Plan, at den er skabt og lever for at udføre sin Gerning paa Jorden, og at den alvidende Visdom, der leder og styrer alt i Verden, ogsaa kender den Udvikling, der bliver Resultatet af Menneskenes Vilien og Stræben, saa nøje, at den forudser, hvorledes alt vil forme sig. Medens vi selv er afskaarne fra at kunne danne os nogen sikker Mening herom, maa vi lade os overbevise om, at vi ikke vil kunne drage Slutninger fra Fortiden om, hvad Fremtiden vil bringe os. Dette stemmer med Aabenbaringen, og naar den har kunnet fortælle os, at der vilde komme en Napoleon, en Wilhelm og to Muhammedanere, som styrter Menneskene i Fordærv, fordi de fornægter Gud og sætter deres Fornuft over de evige Love, og vi allerede har oplevet de to første af disse Ulykker, har vi al Grund til at stole paa dens Troværdighed, idet den forkynder, at Verden ved den almægtige Guds Vilje styres mod et bestemt Maal.

At Menneskeslægtens Skæbne er forudbestemt betyder ikke, at Mennesket er bundet til et fatalistisk forudbestemt Viljesliv. Profetierne viser tvertimod, at Udviklingen foregaaer under den Forudsætning, at Mennesket med alle dets Dyder og Fejl i Kraft af sine aandelige Egenskaber skal gøre den friest mulige

Brug af sine Evner og handle efter sin frie Vilje. Naar Udviklingen desuagtet tager sin bestemte Retning, sker det ved Guds Styrelse i Kraft af de uendelige Love, de samme usynlige Kræfter, som ordner alt i Himmelummet og paa Jorden.

Fra Naturens Haand er vi Mennesker vidunderligt udrustede, vi sidder i aandelig Henseende inde med rige Udviklingsmuligheder, vi kan frit udforske alt, hvad der omgiver os, og vor Forstand gør det muligt for os at erkende vor egen Begrænsning. Vi er allerede forlængst naaede saa vidt, at vi kan indse det umulige i at trodse de Love, der saaledes som Naturlovene styrer den materielle Verden. Paa mange Omraader har vi efterhaanden gjort vore ofte dyrekøbte Erfaringer og lært de Farer at kende, der er forbundne med at overskride vor Begrænsning. Men endnu synes vi ikke at ville erkende, at der ogsaa paa det aandelige Omraade eksisterer evige Love, som virker med samme Ubønhørighed og Logik, som Naturlovene, og ligesom disse begrænser vor Viljes Frihed. Nu indskærper Profetierne, at vi overvurderer den menneskelige Fornuft, der som vi tror, at den alene kan raade os, og at vi frit kan handle efter dens Indskydelser, medens vi mer eller mindre bevidst tilsidesætter de evige Love. Det er i Virkeligheden lige saa uklogt, som da man i gamle Dage troede at kunne beherske Elementerne ved et Magtbud.

Historiens fortsatte Vidnesbyrd burde have overbevist os om det urigtige i vor Fremfærd. Den har vist os de Ulykker, som vore ufuldkomne Love og uklare Teorier har formaaet at forvolde indenfor de forholdsvis smaa Samfundsforhold. Men hvor langt tydeligere indskærper nu ikke Profetierne os de evige Love, idet de historisk dokumenterer for os, hvorledes Følgerne af vor Selvoovervurdering i det voksende Samfund vil antage de frygteligste Former og føre til uanede Katastrofer, fordi vi vedbliver med at underkende deres Betydning.

Der forlanges, at vi frivilligt skal erkende disse Love, og at vi skal lyde dem i Kraft af vor Fornuft. Om Lovenes Indhold lærer Profetierne os, at det er de store evige Sandheder om Ærlighed og Retskaffenhed og om vore Pligter mod Gud og vor Næste. De har vaeret forkyndt for Menneskene fra Tidernes Begyndelse og danner Grundlaget for alle Trossamfund,

men uagtet Menneskene er naaede saa vidt, at de i vor Tid kan færdes overalt paa Jorden, i Luften og under Vandet, at vor Viden og Kunnen aldrig har været saa fuldkommen, medens vi roser os af vor Kultur, vil man se de samme Love overtraadt og aabent forkættrede i det private som i det offentlige Liv og mellem Statsamfundene indbyrdes.

Profetiernes klare Paavisning af de evige Loves Betydning henvender sig ikke til vor Følelse men til vor Forstand, idet de ved en Analyse af selve Begivenhederne viser, hvorledes Vantro og Ubillighed er Aarsagen til de beskrevne Ulykker. Bevisførelsen er saa klar og logisk, at enhver maa kunne forstaa, som blot vil forstaa. Det er et Vidnesbyrd om vor Viljes Frihed, men det taler ikke til Fordel for vor Fornuft, at Profetierne samtidig kan aabenbare, at Menneskene vil stille sig afvisende overfor denne Bevisførelse, indtil Begivenhederne banker den ind i deres Hjerner med slaaende Argumenter. Menneskene er saa selvtilidsfulde og har levet sig saa stærkt ind i Troen paa deres egne Teorier, at ingen Advarsel, selv om den er nok saa alvorlig, kan hindre de kommende Ulykker. Den .katolske Kirke vil stille sig afvisende, „den Enøjede, den Røde, den Hvide, den Gulfarvede", V. IX, 1, vil holde deres Kurs. Men ingen menneskelig Magt vil kunne standse de aabenbarede Sandheder, og Opklaringen vil indlede den religiøse Omvæltning.

Vi skal søge Vidnesbyrdene om Guds Ord hos de store Forkyndere uden at fortabe os i jordiske Dogmer, vi skal forstaa deres Udsagn paa en ærlig og naturlig Maade, og der er givet os et Forbillede for, hvorledes de skal forstaaes i den Maade, hvorpaa Profetierne bedømmer Historiens Tildragelser.

I Modsætning til Udtalelserne om Loven, udtrykker de Vers, der omtaler Lampen, sig helt igennem i Billeder, der maa sætte Fantasien i Bevægelse. Der findes Udtryk, der viser heñ til nogle senere Udtalelser om Troens Udbredelse i Europa. Versene vil i det efterfølgende blive forklarede ud fra den Forudsætning, at de omhandler Familien og Hjemmet, og at Flammen betegner Arnens Ild. Denne Udtydning synes at stemme med de øvrige Udtalelser og den Maade, hvorpaa de samme Billeder findes anvendt andetsteds i Profetierne.

Disse Vers er at opfatte som Led i Troen, og adskiller sig tydeligt freren efterfølgende Række Vers, der skal henlede Opmærksomheden paa nogle Mysterier, som skal bekræfte Profetiernes Udsagn, og som vil blive opklarede **inden** Adveniesens Ophør.

*Sous les antiques edifices vestaux,
Non esloignez d'aqueduct ruyne.
De Sol & lune sont les luisans metaux,
Ardente lampe, Traian d'or burine.*

V. V, 66.

Under de gamle Vestatempler, ikke langt fra den ødelagte Vandledning findes Solens og Maanens lysende Metaller, **den brændende Lampe**, Trajans Guld begravede.

En naturlig Forklaring vil være, at vi skal søge og finde Solens og Maanens Metaller, Guld og Sølv, det vil sige Rigdom, Lyset ,og Trajans Guld, hvorved tænkes paa de vel anvendte Penge, under Vestatemplet, Hjemmets Helligdom. Den ødelagte Vandledning ,kan tydes som Resterne af den gamle romerske Tro, idet Vand og Vandledning opfattes som Troen og dens Udbredelse, paa samme Maade som disse Billeder vil findes anvendt i de følgende Vers.

Lampens Plads er altsaa Hjemmet med Arnens hellige Ild, som vi skal dyrke med samme Omhu, som det skete ved Romernes Vestadyrkelse. Dér skal vi finde Rigdommen og den rette Anvendelse for Frugterne af vort Arbejde.

*Le camp du temple de la vierge vestale,
Non esloigné d'Ethne & monts Pyrenees:
Le grand conduit est caché dans la male,
North gettez fleuves & vignes mastinees.*

V,II, 17

Vestatemplets Plads er ikke langt fra Ætna og Alperne. Den store Tilledning er skjult i det Onde. Norden udsender Floder, og Vinbjerger hærges.

*Sardon Nemaus si haut deborderont,
Qu'on cuidera Deucalion renaistre.
Dans le collosse la plus part fuyront,
Vesta sepulchre feu esteinf a apparostre.*

V. X, 6.

De vil oversvømme Sardinien og Nimes saa stærkt, at man vil tro, at Deukalion genfødes (som en Syndflod). De fleste skal flygte ind i Kolossen (Romerkirken?). Hvor man har begravet Vesta (i Italien), vil Ilden synes udslukt.

Skønt Vestadyrkelsen har hjemme i Italien, vil Strømmen komme fra Norden, medens Vinbjergene hærges; naar Bevægelsen er stærkest, synes Vestas Ild slukt i Italien. I de Lande, hvor det Onde har Magten, vil Strømmen være skjult, den tør ikke vise sig.

Quand lampe ardente de feu inextinguible,

Sera trouué au temple des Vestales.

Enfant trouuéé feu, eau passant par crible:

Perir eau Nymes, Tholose cheoir les halles.

V. IX, 9.

Naar **Lampen**, der brænder med den uudslukkelige Ild, findes ved Vestas Tempel, Ilden og Barnet finder hinanden, idet Vandet passerer gennem Sigten, forsvinder Vandet i Nimes og styrter Hallerne i Toulouse.

Man vil heraf kunne uddrage den Lære, at naar Hjemmet igen bliver Grundlaget for Samfundet, vil Barnet finde tilbage til Hjemmet. Det vil blive Resultatet, idet man undersøger Troen i dens Enkeltheder (Vandet passerer Sigten), men i Syden søger man ind under den katolske Kirkes Beskyttelse, og Strømmen (Troen) viger tilbage i Sydfrankrig.

Billedet med Strømmen, der breder sig, genfindes senere ved Omtalen af den nye Tros Udbredelse. Det tyder paa, at Troen vil lægge Hovedvægten paa Hjemmet som Grundlaget for Samfundet og vil komme til at lægge en Dæmper paa den moderne Samfundsbevægelse, der fører til den stærke Sammenpakning af Mennesker i Byerne og virker opløsende paa Sammenholdet indenfor Familierne. Den fremsatte Fortolkning vil sikkert bekræftes ved nøjere Undersøgelse, og indtil videre tør man i hvert Fald gaa ud fra, at Lyset gælder Hjemmet og Arnen. Forstaaelsen af, hvad der siges om Nimes, vil først blive mulig en Gang i Fremtiden under Begivenhedernes videre Forløb.

I Tilslutning til, hvad der allerede er sagt om Grundlaget for det kommende Samfund, bebuder Profetierne en indgribende Ændring af Kirken og Gudsdyrkelsen.

*Temples sacrez prime façon Romaine,
Reietteront les gofres fondements,
Prenant leurs loix premieres & humaines
Chassant non tout des saints les cultements.*

V. II, 8.

Kirkerne, helligede paa den første romerske Maade, bortkagster de fol-dede (uklare, indviklede) Grundsætninger, idet de antager deres første, naturlige Love, uden helt at forjage Dyrkelsen af de Hellige.

Samtidig med Bortkastelsen af Dogmerne skal man altsaa søge tilbage til den oprindelige kristne Gudsdyrkelse, som Forbillede for Kirketjenesten.

Der findes to Vers, der omtaler religiøse Skikke, men de giver ingen direkte Anvisning paa Ændringer eller Forskrifter for deres kommende Form. De synes i det Væsentlige kun at være Udtryk for den samme Kritik, som Profetierne stadig anvender overfor de menneskelige Paafund, der er dikterede af vore timelige Bekymringer. De bærer Præg af at være fremsatte for at fremhæve den Ængstelse og Utryghedsfølelse, der har grebet saa stærkt om sig under Adveniensen.

*A son haut pris plus la lerne sabee,
D'humaine chair par mort en cendre mettre,
A l'isle Pharos par Croissars Perturbee,
Alors qu'a Rodes paroistra dur espectre.*

V. V, 16.

Naar den er paa sit højeste, ophører den sabæiske Lerme (Besynderlighed) at brænde de døde Menneskelegemer til Aske, den bliver forstyrret af Korsfarerne paa Øen Pharos, naar det skrækkelige Syn viser sig paa Rhodos.

Korsfarerne er Frivillige, der bekæmper Barbarerne under deres store Angreb paa Europa, og Barbarernes Tilsynekomst er antagelig Anledningen til den antydede Rædsel paa Rhodos.

Naar **Ligbrændingen** omtales ved denne Lejlighed, maa det være for at betegne den som en **meningsløs Skik**, der efterhaanden maa være kulmineret og er bleven afskaffet andre Steder, forinden den omsider udryddes her. *Lerme* skal kunne afledes af *lerema*, som paa Græsk betyder Taabelighed.

*Entre deux cymbes pieds & main estachez,
De miel face oingt, & de laict substanté,
Guespes & mouches, fitine amour fachez
Pocillateur faucer, Cyphe tenté.*

V. VI, 89.

Den Salvede, der staar mellem to Forhøjninger og med Haanden afvisker Hvepse og Fluor, som af Kærlighed til Ynglen er ivrige efter **Honning** og Mælkesubstans (søger Føde), vil som Iskænker helde udenfor det fremrakte Bæger.

Cyphe er det latinske *scyphus* og betegner et Bæger. En Præst som skænker Vin i det fremrakte Bæger, findes i vore Kirker, efter at der er indført Særkalke. *L'oint*, den Salvede, kan ikke bestemt bruges til at betegne en protestantisk Præst, det er derfor maaske nok for dristigt at sætte Verset i Forbindelse med den nye Nadverskik med Særkalke, der i de senere Aar har vundet Indpas i de protestantiske Kirker af Frygt for Smittefare ved Brugen af Fælleskalcken.

Om Nadverens Sakramente udtales der Slutningen af Brevets første Spaadom B. 70, at ved den nye Tros Udbredelse overalt skal den hellige og ubesmittede Hosties Offer blive bevaret. Dette behøver næppe Forklaring, eftersom Loven bygger paa Kristus som den store Messias, der ved sin Lidelse og Død har aabenbaret Synden for Menneskene. Efter den Udtalelse, der findes i Verset om Loven V. II, 13, og som forkynder, at Ofret ikke vil forblive det sjælløse Legeme, idet Dødens Dag bliver til en Fødsel, tør man sikkert gaa ud fra, at Beretningen i Evangelierne om Nadverens Indstiftelse vil finde en ændret Forstaaelse, der udelukker al Strid om dens rette Betydning, og det er ikke utænkeligt, at man deri snarere vil finde et Udtryk for, at vi til Kristi Ihukommelse skal bekende os rede til at ofre os selv for vor Næste, og at vi skal erkende, at vor medfødte Trang til at hjælpe andre i Virkeligheden kun er vor Pligt.

Profetiernes Trosopfattelse lægger hele Vægten paa, den rette Erkendelse af vort Forhold til Gud og Næsten. De formelle Spørgsmaal om Kirken og Gudsyrelsen er det mindre væsentlige og berøres saa lidt som mulig i Profetiernes Fremstilling af vort Trosforhold.

Vi stiles overfor en Trosopfattelse, som vi skal forklare forstandsmæssigt for os selv og prøve i Forhold til vore tilvante Begreber. Dermed er vor Stilling til Profetiernes Forkyndelse paa Forhaand fastslaaet. Den Enkelte kan ikke, saaledes som Profetierne, bebuder, at det vil ske i den katolske Kirke, rent ud fornægte den erfaringsmæssig konstaterede Aabenbaring eller afvise den som Mystik men maa underkaste den en nøje Granskning; for at komme til Forstaaelse af dens Indflydelse paa hans egen Opfattelse af Tilværelsen. -

Videnskaberne, der bygger paa en gennem Erfaringerne bestyrket Tro paa en evig Logik og en derpaa støttet Aarsagssammenhæng, har erfaret, at det logiske Grundlag hører op overalt, hvor Mennesket i Kraft af sin ufuldkomne Fornuft gør sin frie Vilje gældende. Aabenbaringen rokker ikke ved Logiken, fordi den lærer os, at en almægtig Vilje styrer og leder Verden. Det er uberettiget at drage den Slutning heraf, at Tilværelsen skulde være afhængig af vilkaarlige Tilfældigheder. Den rokker heller ikke ved vor personlige Frihed, idet den viser os, at vi aandeligt er underkastet store, evige Love. Den viser os kun vore egne ufuldkomne Handlinger og deres Følger i rette Aarsagssammenhæng. At tillægge Gud menneskelige Ufuldkommenheder, saasom Vilkaarlighed, Grusomhed, Svig, Uærlighed, er at tage hans nvan forfængeligt. Aabenbaringen er tvertimod et uomstødeligt Vidnesbyrd om, at den evige, retfærdige Gud styrer vort aandelige Liv efter samme ophøjede Logik, som den vi kender fra den materielle Verden. Guds Styrelse er vor eneste Sikkerhed, at bygge paa den menneskelige Fornuft vil derimod være, at bygge paa Tilfældigheder.

Den umiddelbare Erkendelse af, at Gud aabenbarer sig for os gennem alt, hvad der foregaar i Verden, maa udelukke alle mystiske Forklaringer. Man vil se Profetierne advare indtrængende mod at inklade sig paa Aandemaneri.

*Le dix Calendes d'Auril de fait Gotique,
Resuscité encor par gens malins: '
Le feu estainct, assemblée diabolique,
Cherchant les os du d'Amant & Pselin.*

V. I, 42.

Tiendedagen før den første April vil endnu en Gang blive kaldt i Live af onde Folk af god, gothisk Opdragelse, idet den djævelske Forsamling, naar Lyset er slukket, søger efter de Rester, der stammer fra Kære og Afdøde.

De sidste to Linjer af Verset handler tydeligt nok om Aande-materialisationer, *faict* kommer af *faictis*, et romansk Ord, der betyder at være vel uddannet, godt opdraget. *Du* er Participium af *devoir*, Udtrykket *d'amant & pselin* har givet Anledning til forskellige Udtydninger, *Pselin* kan læses som *selin*, *psellos* betyder at tale utydeligt, læspende, *selina* Maanen, men der er ingen Grund til at fordybe sig i disse Udtryk.

Det er heller ikke oplyst hvilke Skikke, der omtales som hørende til den 10de Calendas i April, der betegner 10 Dage forud for den 1ste April; antagelig er det en hentydning til nogle romerske Mysterier, der var henlagt til Slutningen af Marts. Af det samlede Indhold vil man imidlertid kunne forstaa, at Verset er en Advarsel mod Aandemaneri, der rettes til de højere Samfundsklasser blandt Gotherne.

Profetierne ændrer vor Opfattelse af Begrebet Mystik. Dersom alt, hvad der er skjult for den menneskelige Forstand, skulde betegnes som Mystik, maatte hele Tilværelsen kaldes Mystik. Ordets Betydning er derfor i Virkeligheden indskrænket til de Erfaringer, der strider mod de anerkendte videnskabelige Grundsætninger. Det maa da erindres, at det som Regel beror paa et Skøn, hvad man videnskabeligt vil anerkende som Erfaringer, og at meget af det, der betegnes som Mystik, ogsaa kan skyldes Erfaringer, som man ikke ønsker at anerkende eller rent ud fornægter.

Man har Erfaringer nok om Fremsynethed, men Aabenbaringer betegnes som Mystik. Idet Profetierne stiller os overfor en dokumenteret Forudsigelse om Begivenheder femhundrede Aar frem i Tiden, bliver man nødsaget til at erkende, at de eksisterer ligesaa naturligt, som alt andet omkring os, og at de maa undersøges som Realiteter. Vi kan da gøre den Erfaring, at Aabenbaringer ikke har til Formaal at indskrænke vor personlige handlefrihed.

Der foreligger i Profetierne en Forudsigelse om Udviklingen i de næste hundrede Aar, der fortæller os om Moralens Udvik-

ling, om Romerkirkens Stivsind, om de kommende gode Aar og de Ulykker, der vil følge efter, men den røber intet om vore personlige Bekymringer. Vi **Danske** vil ikke blive forbavsede, dersom vi drages ind i Begivenhederne, men Oplysningen kan ikke bruges i vor timelige Interesse. **Begivenhederne vil indtræffe, som det er forudsagt, men vi kan være sikre paa, at det vil gaa som med Hertugen af Berrys Mord, der indtraf nøjagtig midt imellem de Tidspunkter, der skulde synes bestemte i Forudsigelse. Den samme Egenskab vil man finde hos Biblens Profetier.**

Der er intet mystisk ved vor Samvittighed, den er et naturligt Tilbehør til hvert enkelt Menneske, som man ikke kan bortforklare. Efterhaanden som Tiden skrider frem, og de varslede Begivenheder melder sig, vil selv den bedst tilkæmpede Overbevisning, der ikke føler sig i Overensstemmelse med Samvittigheden, blive rokket. Der er Ting, som det ikke er behageligt at høre, naar de fremsættes paa den Maade, som det sker i Profetierne, og naar man lærer Samvittigheden at kende, vil man næppe føle sig tryk i Troen paa, at den ikke skulde kunne, behandles erfaringsmæssigt.

Videnskaben vil heller ikke føle sig sikker paa Rigtigheden af de forskellige Læresætninger, hvorefter man mener at raade over ubegrænsede Tidsrum. De otte Tusinde Aar, som Profetierne regner med fra Skabelsen til Mars Cyklus Tilbagekomst, er adskillige Gange mere end et Menneskes Levetid men alligevel et begrænset Tidsrum, der vil kunne forklare meget, som hidtil har været Mystik. Verdenshistoriens sagnagtige Begyndelse, Samfundenes gradvise Udvikling, den Mærkelighed, at Menneskene i Løbet af et Aarhundrede pludselig ompænder Kloden med Jernbaner og Telegrafer, alle disse Ting passer langt bedre med en Organisme i Udvikling end med Tanken om en Fortsættelse fra Evighed til; Evighed. Og det er ikke urimeligt at tænke sig, at vi netop nu, da Menneskene er naaede til at leve ret ensartet overalt paa Jorden, kunde være naaede til et af de afgørende Punkter i Menneskeslægtens Udvikling.

Vore Begreber om Mystik maa derfor ændres, thi hvor noget faar Præg af Mystik, vil det sandsynligvis kun være Tegn paa, at vi er gaaede ud fra gale Begreber, medmindre det, som i

foranstaaende Vers om Aandemaneri, kan tilskrives onde Menneskers Bestræbelser.

Der er Udtalelser i Profetierne, der tyder paa, at vi staar foran overraskende Opdagelser, der vil føre til yderligere Erkendelse af Tilværelsens Gaader. **I et af Versene, Side 128, knyttes Nostradamus, Nildeltaet med Pyramiden og Kongen af Danmark sammen, som om Pyramiden og Profetierne skal supplere hinanden. Dette kan kun forstaas saaledes, at der vil komme en lignende Opklaring angaaende Pyramidens Mysterium, som den, i der nu er bleven mulig med profetierne.** Det turde være tvivlsomt, om Nostradamus selv har kendt Pyramiden, og Profetiernes Omtale af den indskrænker sig til de anførte Ord i de senere Tider har Interessen for den været stærkt tiltagende, og der er meget, der kunde tyde paa, at den rummer Hemmeligheder. Naar Profetierne sætter saa korte Tidsgrænser for vor Slægts Levetid paa Jorden, kan Pyramiden ikke høre til dennes Historie, men maa da blive et bindeled med forudgaaende Eksistenser, som vi endnu savner Kendskab til.

Andre Opklaringer vil fremkomme ved forskellige Fund. Det er umuligt paa Forhaand at afgøre, hvorvidt Udtalelserne gælder et enkelt eller flere Fund, eller hvori selve Fundene bestaar. **Der vil blive fundet nogle uendeligt ophøjede Legemer,** og forskelligt kan tyde paa, at det er de gamle Lovens Tavler, som **Moses** modtog paa **Sinai**, der atter vil komme tilstede. I det følgende gengives de herhen hørende Vers i tre Grupper.

Der skal findes et Gravsted med Resterne af en romersk Stormand, der benævnes Triumvir.

*Au fondement de la nouvelle secte,
Seront les os du grand Romain trouuez.
Sepulchre en marbre apparoistra couuerte,
Terre trembler en Auril, mal enfoüetz.*

V. VI, 66.

*Du Triumvir seront trouuez les os,
Cherchant profond thresor ænigmatique.
Ceux d'alentour ne seront en repos
Ce concauer marbre & plomb metalique.*

V.V,7

*Quand le sepulchre du grand Romain trouué,
Le iour apres sera esleu Pontife:
Du Senat gueres il ne sera prouué,
Empoisonné son sang au sacré scyphe.*

V. III, 65.

Ved Grundlæggelsen af den nye Sekt bliver den store Romers Ben fundne. Et med Marmor tildækket Gravsted kommer til Syne, ved et Jordskælv i April bliver det daarligt tildækket. Triumvirens Ben bliver fundne, idet man søger efter den dybe, gaadefulde Skat. De omstaaende vil ikke være i Ro for at udgrave dette Marmor og Blymetal.

Dagen efter at den store Romers Grav er fundet, bliver der valgt en Pontifex (Biskop eller Pave), og han skal næppe være bleven godkendt af Senatet, da forgiftes hans Blod ved den hellige Kalk.

De følgende Vers omtaler et lignende Fund i Forbindelse med Jordskælv, der flytter og kløver en Porfyrøje og aabenbarer nogle Inskriptioner, idet der samtidig fortælles om en røvet Skat.

*Auant qu'aduienne le changement d'Empire,
Il aduiendra vn cas bien merueilleux:
Le champ mué, le pillier de porphire,
Mis, translaté sus le rocher noilleux.*

V. I, 43.

*Au quart pillier Ion sacre à Saturne,
Par tremblant terre & deluge fendu
Soubs l'edifice Saturnin trouuae vrne,
D'or Capion rauy & puis rendu.*

V. VIII, 29.

*De fin porphire profond collon trouuee
Dessouz la lauze escript capitolin:
Os poil retors Romain force prouuee,
Classe agiter au port de Methelin.*

V. IX, 32.

*Les simulachres d'or & d'argent enflez,
Qu'apres le rapt au feu furent iettez,
Au descouuert estaincts tous & troublez,
Au marbre escripts, prescripts intergetez.* V. VIII, 28.

Forud for Forandringen af Herredømmet hænder der noget meget vidunderligt; ved et Jordskælv flyttes Pillen, der er opført af Porfyr, hen over den knudrede Klippe.

Pillen, der forlængst var helliget til Saturn, er til Fjerdedelen kløvet ved Jordskælv og Oversvømmelse, under den saturninske Bygning har man fundet Urnen med Capions Guld, der var røvet og derefter givet tilbage.

Til Slut findes dybt under Porfyrøjlens den flade Sten med kapitolinsk Indskrift, der viser en romersk Styrke med snoet Overskæg, der fører en Flaade til Havnen ved Mitylene.

Da Gudebillederne, der var fyldte med Guld og Sølv, som efter Rovet blev kastede i Ilden, er tilintetgjorte og ryddede til Side, er der **Inskriptioner paa Marmoret**, da man opdager dem, udstedes der Forbud.

Forandringen af Herredømmet svarer til det i Brevets første Spaadom, B. 58, anvendte Udtryk, hvilket kan tyde paa, at **Begivenheden først kan ventes under den tredje Omvæltning**. Det er ikke oplyst, hvad der skal forstaas ved Capions Guld; ifølge le Pelletier røvede en romersk Konsul, *Cepion*, i Aaret 106 f. Chr. uhyre Tempelskatte, som han paa Flugten maatte kaste i Sumpene ved Toulouse.

Der berettes derefter udførligt om et Fund, hvorved de uendelig ophøjede Legemer vil komme til Syne, der kun maa blive set af nogle faa indviede, og som derefter uopholdelig skal skjules for Menneskene. Hensigten er tydelig nok at forberede dette Mysteriums Opklaring saaledes, at man ikke handler ubetænk-somt eller skødesløst med det genfundne, naar Opdagelsen sker.

*Qui ouurira le monument trouué,
Et ne viendra le serrer prompiement,
Mal luy viendra & ne pourra prouué,
Si mieux doit estre Roy Breton ou Normand.*

V. IX, 7.

*Corps sublimes sans fin à l'oeil visibles,
Obnubiler viendront par ces raisons:
Corps, front comprins, sens chief & invisibles,
Diminuant les sacrees oraisons,*

V. IV, 25.

*L'oeil par object fera tel excroissance,
Tant & ardante que tombera la neige:
Champ arrousé viendra en décroissance,
Que le primat succombera à Rege.*

V. X, 70.

*L'Arc du tresor par Achilles deceu,
Aux procrees sceu la quadrângulaire:
Au faict Royal le cômêt sera sceu
Corps veu pêdu au veu du populaire.*

V. VII, 1.

Det skal gaa den ilde, der aabner det fundne Monument og ikke uopholdelig lukker til for det, og han skal ikke kunne afgøre, om det helst skal være en bretonsk eller en normannisk Konge.

De uendelig ophøjede Legemer skal, naar de bliver synlige, tilhylles, fordi Legemerne ved overfladisk Opfattelse vil formindske den fornemste og usynlige Mening ved de hellige Udsagn.

Ved Synet af Genstanden vil øjnene blive i den Grad aabnede, saa stærkt og brændende, at Sneen vil falde og de forbrændte Agre svinder ind, saaledes at Primas bukker under for Kongen.

Naar Skattens Skrin er blevet skjult paa højtidelig Maade, efter at Menneskene har erkendt det firkantede, naar Omstændighederne ved den kongelige Handling bliver kendt, forkyndes det for Almenheden, at Legemerne er blevne sete.

Af Verset, V. X, 70, fremgaar det, at Kongen skal være den aandelige Leder. *Par Achilles* betegner den højtidelige og pompøse Maade, hvorpaa Akillevs Bedrifter besynges i den græske Heltedigtning.

Der gives ingen yderligere Forklaring angaaende Fundene, men da alene Bevidstheden om de ophøjede Legemers Eksistens skal være tilstrækkelig til at overbevise hele Menneskeheden om Troens Sandhed, kan de umulig give Anledning til Opstilling af Theorier og Dogmer eller have Karakter af gaadefuld og dunkel Mystik. Fundene vil næppe fremkomme ved Eftersøgning, og at anstille Betragtninger over deres mulige Indhold og Beskaffenhed er sikkert ikke til nogen Nytte. De vil fremkomme

som et Led i Udviklingen, naar Tiden er inde, og som det vil ses, findes der ingen Angivelse af Findestederne. I andre Vers forekommer der Udtalelser om skjulte Skatte, der skal findes forskellige Steder, men det er altid i Forbindelser, der nærmest tyder paa, at de har skullet tjene til at aflede Opmærksomheden fra de her fremdragne Vers. Det maa sluttelig ikke glemmes, at de fremdragne Vers er sammenstillede vilkaarligt, og at man ikke maa tillægge den Orden, hvori de meddeles, for stor Betydning ved Bedømmelsen af deres Indhold.

Ingen menneskelig Magt kan paatvinge os en Trosopfattelse, der er i Strid med vor Overbevisning. Historien lærer, at alle Forsøg herpaa fører til Ufred, Nød og Elendighed, thi Troen er et rent personligt Anliggende. Profetierne former ikke den kommende Tro men fordrer, at vi skal tro i Overensstemmelse med vor Erkendelse af Tilværelsen. Troen kan derfor først udformes, naar vi er komne til Klarhed over vor Begrænsning. Der er i det foregaaende gjort nogle Forsøg paa at vise, hvorledes den modtagne Aabenbaring nødvendigvis flytter Grænserne for vor Viden.

Profetierne aabenbarer os en Forudviden, der ligger saa langt over vor menneskelige Forstand, at dens Indhold og Troen, der forkyndes, kun kan hidrøre fra den almægtige og alvidende Gud og er et positivt Vidnesbyrd om, at Gud leder og styrer Verden og dømmer vore Gerninger.

Profetierne rokker ikke ved den videnskabelige Tro paa, at Verden styres med en ubøjelig Logik, tvertimod viser de os, at ogsaa vor frie Vilje er undergivet tilsvarende Love, og at hele Udviklingen ikke blot er logisk men ogsaa retfærdig.

Men det er en Misforstaaelse ud fra vore Erfaringer at drage den Slutning, at Udviklingen varer evigt og bestemmes ved vor Vilje. Vi lærer tvertimod, at Tiden er begrænset, og at Verden styres med et bestemt Formaal. Vi er ikke holdt uvidende om dette Forhold, Bevidstheden herom ligger latent i vor Samvit-tighed, og vore Pligter er ustandselig blevne foreholdt os, men vi har været saa optagne af os selv, at vi ikke har lagt tilbørlig Vægt derpaa. Vi har i Troen paa vor egen Fuldkommenhed tiltroet os selv paa egen Haand at kunne ordne, ikke alene vore egne, men hele Verdens Anliggender. Den historiske Skildring

forklarer os Følgerne af vor Selvoervurdering og viser os Straffen som det logiske Resultat af vore Handlinger.

Hvad der er fortalt om Troen gør os opmærksom paa, at vi selv her paa Jorden er i Stand til at finde al den Vejledning, der er fornøden, for paa rette Maade at kunne erkende vor Stilling i Forholdet til Gud og vor Næste. Profetiernes viser os bestandigt Menneskene som Mennesker, vi bliver overladt til os selv med vor Forstand, vor Tro og vor Samvittighed og skal selv klare vore Sager paa Jorden, saa lange vi lever, og vi bliver ikke stillet overfor Vilkaar, der kunne forhindre os i at handle frit efter vor Overbevisning.

Herved stilles vi først overfor det trosmæssige og det, der maa blive det centrale i den kommende Tro, nemlig Troen paa Sjælens Udødelighed. Vi maa tro paa, at vi lever vort Liv paa Jorden med Ansvar overfor Gud, for at bevare og udvikle vor Sjæl og med Muligheden af Sjælens Fortabelse. At vort jordiske Liv skal leves i Overensstemmelse med Mose Bud og Kristi Forkyndelse, derom behøver vi ikke at tvivle, thi det kan vi erfare af Historiens og Profetiernes Dom over, hvad der er sket.

Gennem hele denne Orientering staar vi imidlertid først ved Begyndelsen af Profetiernes Virksomhed. Der er gjort Rede for Udgangspunktet for den kommende Bevægelse, skabt et Grundlag for vor Bedømmelse af, hvad der foregaar, men den fulde Klarhed over Profetiernes Indhold faar vi først efterhaanden, som Udviklingen skrider fremad.

Virkningerne af Profetiernes Opklaring.

I Tilslutning til det, der er meddelt i det foregaaende afsnit, indeholder Profetierne endnu en afdeling Vers, der fortæller, hvorledes Opklaringen vil blive modtaget, **og hvorledes den nye Trosopfattelse vil kæmpe sig frem i Løbet af de kommende Tider.** Men forud for disse Vers bliver det nødvendigt at se lidt nærmere paa det Resultat, hvortil vi er komne igennem de foregaaende Undersøgelser.

Nostradamus Profetier har uimodsigeligt vist sig at være en Forklaring til Biblens Udsagn om de Prøvelser, Menneskene vil blive underkastede forud for Kristi Genkomst, og skildrer vor Tid som Guds Vredes store Dag, da Kristus skal tilkæmpe sig den endelige Sejr over Menneskets arvefjende, Synden.

Skønt Biblen overalt omtaler disse Hjemsøgelser som nær forestaaende, har vi vænnet os til at betragte dens Spaadomme som liggende saa langt fremme i Tiden, at de varslede Begivenheder ikke vilde gribe ind i vort daglige Liv, og man har næret en ubegrundet Tro paa, at de ikke vilde være forenelige med den regelmæssige Tingenes Tilstand, som vi lever i. Ved Profetierne modtager vi imidlertid en utvetydig Tilkendegivelse om, at vi befinder os midt inde i dette store Opgør. Nostradamus har i en Aabenbaring modtaget sin Viden og gengivet den i en saadan Form, at den nu, i aaret 1920, kan blive forstaaet af os. Det er Hensigten med Aabenbaringen at vise os Tingenes rette Sammenhæng, for at vi ikke blindt skal gaa de kommende Ulykker imøde. Den kommer som en advarsel paa et Tidspunkt, da Sindene burde være stemt til

Alvor, og da Europa ligger i Kaos efter de tyske Rigers Sammenbrud.

Det første Spørgsmaal, der rejser sig, bliver om Profetierne virkelig kan siges at være i Overensstemmelse med Biblens Udsagn. En saadan Undersøgelse kan ikke foretages paa Grundlag af de hidtidige Fortolkninger af Biblen fordi disse Fortolkninger mere eller mindre bevidst nødvendigvis maa være prægede af de dogmatiske Opfattelser, der ligger til Grund for de forskellige Trossamfund. Biblen, og navnlig Johannes Aabenbaring, bruger overalt Billeder, Aab. 1,₁. Der forlanges udtrykkeligt, at de skal opfattes som Billeder, det er atter en Indrømmelse til vor Frihed, at vi kan lægge vor egen Mening i disse Billeder, men vi vil blive dømt efter den Maade, hvorpaa vi fortolker dem og den Tro, vi lægger til Grund for vor Forstaaelse af dem. I det følgende skal der derfor gøres et Forsøg paa at vise, hvorledes Billedsproget i Johannes Aabenbaring kan forklares ud fra Udsagnene i Nostradamus Profetier.

Johannes Aabenbaring gør Kristus identisk med Guds Ord. Idet han overtager Riget, Aab. 19,₁₁, kaldes han trofast og sanddru, han dømmes og kæmper med Retfærdighed, han er Kongernes Konge, Aab. 19,₁₂, og hans Navn kaldes Guds Ord, Aab. 19,₁₃. For Guds Trone synges en ny Sang, Aab. 5,₉, 14,₃, Mose og Lammets Sang, Aab. 15,₃. Det er en Tro, der bygger paa de ti Bud og de store Kærlighedsbud, der er forkyndt af Kristus, og Kristus taler Guds Ord og skal styre og lede os, Aab. 19,₁₆. Vi genfinder her det samme Krav om en dogmefri Opfattelse af Kristi Forkyndelse, som det, der fremsættes, ved den umiddelbare Tro paa Gud, som forkyndes i Profetierne.

Biblen retter sit Krav til det enkelte Menneske og gaar ud fra, at Mennesket med dets frie Vilje og store aandelige Evner skal adlyde frivilligt og handle efter sin personlige Overbevisning. Vi har Evne til at skelne mellem Godt og Ondt og skal afholde os fra det Onde, men ikke ved Tvang fra Gud. Derfor forkynder Biblen ogsaa, at vi skal skue ind i Frihedens fuldkomne Lov, Jac. 1,₂₅, og dømmes efter Frihedens Lov, Jac. 2,₁₂. Vi er altsaa frit stillede i vore Handlinger, men vi skal vide, at det Onde fører til Fortabelse.

Kristus har gennem sin Lidelse og Død lært os at erkende

Synden. Det forklares nærmere for os, Aab. 6,1-16, idet han for Guds Trone aabner de syv Segl. Det første viser, at vi vil misbruge Magten til Tyranni, det andet, at Rigdom vil gøre de Tjenende ulydige og frembringe Oprør, det tredje lærer, at Visdom og Styrke fører Menneskene til Egenkærlighed og Materialisme og til at søge ublu Fordel, medens det fjerde aabenbarer, hvorledes det, som burde være Ære, Pris og Velsignelse afføder Misundelse, Tvivl, Død og Fortabelse. Alt, fordi vi handler mod de store guddommelige Love og er uretfærdige mod vore Medmennesker. Det femte Segl aabenbarer nemlig, at Menneskene har Krav paa Retfærdighed. Da Kristus aabner det sjette Segl, lærer vi, at vore Synder røver fred og Lykke paa Jorden og gør Verden utryg for alle saaledes, at Vredens store Dag maa komme. Kraften, Rigdom, Visdom og Styrke, Ære og Pris og Velsignelse tilkommer Kristus, Aab. 5,12, de skal bruges efter Kristi Forskrift.

Denne Del af Kristi Lære er bleven forkyndt for os af Kristus selv og har været kendt fra Kristi Dage. Vi har forlængst lært, hvad dens Misbrug fører til, ligeledes er de Retskafne bleve beseglede saaledes, at vi alle maa erkende Retskaffenhed som en Dyd hos vore Medborgere, hvor vi møder den, men det har ikke ført Menneskeheden som Helhed til den rette Erkendelse.

Da brydes det syvende Segl, og Ilden fra Gud sætter de jordiske Kræfter i Bevægelse. Da den første Engel basuner, vækkes Ødelæggelseslysten paa Jorden, da den anden basuner, bliver Havet utrygt, ved den tredje forbitres Menneskenes Sind, og den fjerde basunende Engel aabenbarer, hvorledes Troens Lys formørkes, forinden de tre sidste Engle skal bringe deres Budskab.

Hvad disse Engle meddeler, svarer nøjagtigt til Profetiernes Spaadomme om den store Adveniens og de Begivenheder, som der berettes i forbindelse med de tre Omvæltninger.

Det første af de tre Veer, Aab. 9,1-12, skildrer Hærskarers Færden. De skader ikke Græsset og mere piner end dræber Menneskene; dette stemmer med Karakteren af Napoleonskrigene. At Græshopperne har en Konge af ringe Herkomst ved Navn Apollyon passer med Napoleons Herkomst og nævner ham endogsaa ved hans virkelige Navn.

Det andet Ve, Aab. 9,12-21, da den sjette Engel basuner, beskriver, hvorledes der aabnes for Muhamedanerne, der indleder Krigene. Nu er der ikke Tale om Skaansel hverken for Mennesker eller døde Ting. Hærene dræber Mennesker i Massevis, og Menneskene handler ugudeligt og egenkærligt. Der er syv Tordner, der taler; det ligger nær at tænke paa de syv Riger, der tilintetgjorde Urostifterne, men vi faar ingen Vejledning til at forstaa deres Tale. Der gives os en Bog, der skal lære os at profetere om Fremtiden, Aab. 10,8, og vi skal tage Maal af et Tempel for Gud, Aab. 11,1-2. Vilde det være urimeligt heri at se et Varsel om Profetiernes Opklaring og om en gennemgribende Ændring af Troen? Alt dette passer med den anden Omvæltning indtil det nuværende Tidspunkt. Naar der fortælles, at vi skal lære af to Vidner, der profeterer og slaar Jorden med alskens Plage, indtil de overvindes af Dyret fra Afgrunden, kan det passe med Bolchevismens to frygtelige Forkyndere. At deres Lære vil overleve deres personlige Nederlag, og at der venter Verden Overraskelser fra deres Tilhængere, forinden Omvæltningen er forbi, stemmer med Profetiernes Udsagn om, at der endnu forestaar alvorlige Kampe og borgerlige Uroligheder i de af Krigene opløste Samfund.

Da den syvende Engel basuner, **har den nye Tro sejret**, og Gud tager Magten. Folkeslagene vredes, og de, der ødelægger Jorden, dømmes. **Pagtens Ark vil da komme til Syne. De to Tavler, som Moses bragte Jøderne ved Sinai, forsvandt fra Jerusalem, da Templet brændte i Aaret 70. Profetierne bebuder et Fund i en romersk Triumvirs Grav; der er intet unaturligt i at forestille sig, at Tavlerne med de ti Bud kunde være bevarede paa en saadan Maade, at de vilde komme til Syne igen til den bebudede Tid, som Vidnesbyrd om Guds alvidende Magt.**

Med Aabenbaringens tolvte Kapitel begynder en ny Fremstilling af den samme Udvikling men i andre Billeder.

Først, efter at Kristus har vidnet for Menneskene, styrtes Satan og hans Engle ned paa Jorden. Der gives Kvinden den store Ørns to Vinger, Ære og Pris og Velsignelse, medens hun drager til Ørkenen; de fire Væsner foran Guds Trone, Løven, Oksen, Mennesket og Ørnen, Aab. 4,6, kan opfattes som

Symboler for henholdsvis Kraften, Rigdom, Visdom og Styrke, Ære og Pris og Velsignelse, Aab. 5,12. Men Satan, Synden, gaar bort fra hende og kæmper mod dem, der holder Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd, Aab. 12,17. Der gøres her en Sondring mellem den Del af Menneskene, der er i Stand til at erkende Synden, og de øvrige, der maa antages at være under Kvindens (Dogmetroens) Beskyttelse og lever under mere eller mindre ufuldkomne Begreber om Gud og hans Magt. Kravet om at bekæmpe Synden stilles kun til dem, der er i Stand til at erkende Synden, men Kravet paahviler Menneskene enkeltvis, og hver især bliver ansvarlig for sine Handlinger.

Ud fra Kristi Kirkes Krav til det enkelte Menneske er det ved Profetiernes Hjælp muligt at naa til Forstaaelse af de to Begreber, der i Dyrets og den store Skøges Billeder gennem Johannes Aabenbaring fremstilles som Kristi Kirkes to store Fjender. Det personlige Ansvar overfor Gud og vore Medmennesker har indenfor det kristne Samfund i Virkeligheden kun to alvorlige Fjender, nemlig den upersonlige Folkevilje og den syndsforladende Dogmekirke, der begge tjener til at aflaste os for Ansvarsfølelsen.

Dyret kan opfattes som vor Tilbøjelighed til at skyde os ind under andres Ansvar, den mærkelige Tro, at en Handling, som den enkelte ikke vilde erkende for rigtig, ændres til at blive forsvarlig, dersom to eller flere enes om at begaa den. Dette ulykkelige Dogme, der er Grundtanken i alt Mytteri, naar sin højeste Udvikling i Troen paa, at Folkeviljen, det hellige Folk, Folkets Røst, som et højeste Princip virkelig skulde være i Stand til at give gyldigt Udtryk for det Rigtige gennem Flertalsbeslutninger.

Skøgen maa være den Tro, der bygger paa, at en jordisk Institution, et Kirkesamfund, skal kunne skaffe os en Syndsforladelse, som ene Gud kan give.

Dyret fra Havet er da den form for Dyrkelse af Folkeviljen, som vi kender fra England, og ved hvilken blandt andre Cromwell kom til Magten. Lederen føler sig som Tolk for og handler efter Folkeviljens Ønsker og frigør sig derved for sit personlige Ansvar. Folkeviljen synes at være fri og enebestemmende. Dette Fænomen kan lignedes ved en Panter, thi det

savner aaben Fremtræden, dets Fødder er som Bjørnens, det træder alt ned, dets Mund er som en Løves, det er glubsk og graadigt, og det har stor Magt, Aab. 13,2. Det bespotter Gud og fører Krig mod Kirken og bliver tilbedt.

Sin Modstander møder det i et andet Dyr, en Folkevilje, der har to Konger. I dette Tilfælde bliver det de fødte Herskere, der lader Folkeviljen tage Ansvaret for deres Handlinger. Dette Dyr ligner en lovlydig men taler som Synden og udøver hele den frie Folkeviljes Magt. Det forfører Menneskene til at gøre et Billede af Dyret, altsaa en Folkerepræsentation, der endog faar Aand og Magt. Efter den tyske autokratisk regerede Folkeviljes kamp mod de øvrige af den frie Folkevilje regerede Stater, blev Parlamentarismen gennemført overalt; Parlamentet maa saaledes være at opfatte som Dyrets Billede.

Senere, Aab. 17,8, forklares Dyret nærmere. Syv Konger sætter Folkeviljen i Bevægelse, fem er faldne, disse kan være Napoleon, Attila, Cæsar, Darius, Ramses, en lever, (Kejser Wilhelm), og en skal komme, (den store Chyren), men Folkeviljen er selv en ottende, (Bolchevismen), den var og er ikke, thi Folket som saadant har ingen Vilje. Konger vil give Dyret deres Magt og føre Krig mod Kristus. Dyret vil hade Skøgen og ødelægge hende. Alt passer paa den moderne Talmajestæt, der regner Menneskene efter Tal og ikke efter Værdi, og som mener at kunne afgøre Kirkens Anliggender efter Flertalsbeslutninger.

Profetierne giver Udtryk for den samme Opfattelse af Folkenes upersonlige Viljestilkendegivelser. Det hellige Folk er nævnt i det citerede Vers om Ræven, V. VIII, 41, Pag. 138. Republikken skildres som den golde Dame, hvis Beslutninger bestemmes ved Tilfældigheder, og som ender i Ugudelighed. De dadler overalt Opgivelsen af det personlige Ansvar, og Beskrivelsen af Adveniensens Begivenheder er i Virkeligheden en fortsat Skildring af Folkeviljens Forvildelser. Og saaledes ser man da ogsaa, at Bevægelsen bort fra det venstre Parti for at vende tilbage til det højre, B. 51, af Profetierne fremhæves som Vejen til den endelige Forbedring af Tilstanden.

Aabenbaringens og Profetiernes Beskrivelse af Dogmekirkens og særlig den katolske Kirkes Optræden og Skæbne er saa sammenfaldende i alle Punkter, at en nærmere Paavisning deraf vil være unødvendig.

Samtidig med Omtalen af Dyret og Skogen forkynder Johannes Aabenbaring et evigt Evangelium, Aab. 14,6-12. Omkring Kristus samler sig de beseglede, som ikke har besmittet sig med Kvinder, og de synger en ny Sang. Dette vil sige dem, der tror paa Mose Bud og Kristi Ord, og ikke har ladet sig daare af Vantro eller dogmatiske Forklaringer af nogen Art under Forsøg paa at unddrage sig deres Ansvar. De frygter Gud og giver ham Ære. Da falder det store Babylon, Symbolet paa den Folkeforførelse, der sker ved Hjælp af jordiske Goder, og Forbandelsen ved Dyret bliver aabenbar. Først da er Jorden moden til den store Straf mod de Ulydige, Aab. 14,15. De, der erkender Guds Almagt, synger Mose og Kristi Sang, Aab. 15,3. Vidnesbyrdets Tabernakel i Himlen aabnes, og Guds Harmes syv Skaaler udgydes over Jorden.

Det maskuline og det feminine synes saavel i Aabenbaringen som i Profetierne at symbolisere Ansvarsfordelingen. En mandlig Trosbekendelse hviler paa Menneskets personlige Ansvar overfor Gud. Kvindeligt kaldes det at lægge Ansvaret over paa andre Mennesker. At befatte sig med Kvinder er at skyde Ansvaret fra sig. Skøgen er den, der forleder andre til at lægge Ansvaret fra sig, som er Skyld i, at Mennesket ikke faar Lejlighed til at danne sig en Overbevisning, eller forfører ham til at bekende en bestemt Tro paa Trods af hans egen Overbevisning.

Naar Profetierne sondrer mellem mandlige og kvindelige Regeringer, betyder en mandlig Regering en Regering, ved hvilken det virkelige Ansvar for Statens Styrelse kommer til at hvile paa en bestemt Person. Republikken kaldes kvindelig, fordi Ansvaret for Staten i Virkeligheden ikke kan heftes til nogen af de Styrende, eftersom de Borgere, der kommer til Magten, ikke effektivt kan drages personligt til Ansvar, hvis det gaar galt, idet de altid vil kunne skyde sig ind under, at Ansvaret paahviler en upersonlig Institution, en Forsamling, eller er Følgen af en Afstemning, og falde tilbage paa deres Plads i det borgerlige Samfund. En konstitutionel Konge bærer Ansvaret, selv om man formelt fritager Kongen for Ansvar, simpelthen fordi der ikke er andre til at tage det, og han ikke vil kunne unddrage sig det.

Derefter skildres Kampen paa Guds Vredes store Dag paany, Aab. 16,14, som et mægtigt Opgør mellem Folkeslagene. Menneskene slaas med Sygdom, Aab. 16,2, Havet, Vandkilderne bliver til Blod, Menneskene brændes i stor Hede, Dyrets Trone formørkes, og sluttelig beredes Vejen for Kongerne af Østen, Aab. 16,12.

Skildringen af Lammets Bryllup er Menneskehedens Tilslutning til Troen paa Jesu Vidnesbyrd om Gud, Aab. 19,10. Kristus er Forkynderen af Guds Ord. Han vil lede Menneskene med Streghed, Ordet fra hans Mund, Forkyndelsen, er som et skarpt Sværd, der ihjelslaar de ulydige, Aab. 19,21, og derved bindes Synden i tusinde Aar.

De senere Udtalelser i Aabenbaringen om den nye Himmel og den nye Jord skal opfyldes efter Tusindaarsrigets Ophør og gælder Tider, der ligger udenfor Adveniensen. De kan ikke sammenstilles med Profetiernes Udsagn. Hvad der siges i Aabenbaringen om Tiden indtil Syndens varige Bekæmpelse, da Satan bindes, vil ses at passe nøjagtigt, ikke alene med den historiske Udvikling i Profetierne, men ogsaa med den Tro, der forkyndes. Dersom man gaar videre i Undersøgelserne, vil man se, hvorledes den samme Forklaring kaster Lys over de mange tilsvarende Billeder saavel i det gamle som i det nye Testaments øvrige Skrifter og finde disse i Samklang med den givne Fremstilling.

Det, der vil undre de fleste, vil sikkert nok være Tanken om, at Guds Vredes Dag ikke sættes i forbindelse med en Naturkatastrofe, men at det skal være et Opgør mellem Menneskene indbyrdes med Krige og Pinsler, som vi selv skaber dem. Mange vil maaske fristes til at betragte det med en vis Sindsro, dersom det ikke gaar ud over dem selv; men man bør ikke glemme Aabenbaringens Ord om, at Bogen, der giver os Kundskab herom, „vil volde Smerte i Din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning“, Aab. 10,9. Det er Menneskenes Sind, der skal forandres, og Bekymringerne vil blive store, indtil de faar føjet sig ind under de nye Forhold. Det er i god Samklang med vor Opfattelse af den guddommelige Retfærdighed, at vi skal straffes ved dem, der kommer til at lide ved vore Synder, og vi vil se, at det Helvede, som efter

Virkningerne af Profetiernes Opklaring

Profetiernes Udsagn vil komme paa Jorden under det store Folkesammenstød, i Virkeligheden vil blive langt frygteligere end nogen Naturkatastrofe, fordi det vil pine Verden gennem det meste af en Menneskealder under saadanne Vilkaar for Menneskene, at vi er ude af Stand til at forestille os deres Grufuldhed.

Indholdet af Profetierne vil sætte et stærkt Præg paa de kommende Tiders Begivenheder. Naar Opklaringen har fundet Sted, vil den nemlig give Menneskene Stof til Eftertanke og sætte Skel imellem de forskellige Anskuelser.

D'humain troupeau neuf seront mis à part,

De iugement & conseil separez:

Leur sort sera diuisé en depart,

Kappa, Thita, Lambda mors bannis esgarez.

V. I, 81.

En ny Menighed bliver udsondret af Menneskeheden, den adskiller sig ved sin Maade at dømme og raade paa. Deres Skæbne bliver delt mellem Kappa, Theta og Lambda, naar de gaar bort, og de, der er paa Afveje, bliver fjernede, naar de dør.

Kappa, Theta, Lambda er Benævnelse for de tre græske Bogstaver K, Th og L; der gives ingen nærmere Forklaring om deres Betydning. Verset er ikke udtrykkelig knyttet til Profetiernes Opklaring, men Virkningen bliver en Følge af, at man kommer til Erkendelse af Profetiernes Sandhed.

Perdu trouué caché de si long siecle,

Sera pasteur demy Dieu honnore:

Ains que la Lune acheue son grand siecle,

Par autres vents sera deshonoré.

V. I, 25.

Naar det Tabte, der har været skjult i saa lang Tid, bliver fundet, vil Sjælesørgeren blive æret som en Halvgud; men medens Maanen fuldender sin store Cyclus, skal han blive beskammet ved andre Vinde.

D'habits nouveaux apres faite la treuue - Malice tramme & machination: - Premier mourra qui en fera la preuue, - Couleur venise insidiation. - V. IV, 6.

Der er kommet nye Skikke, efterat Opklaringen har fundet Sted, Ondskab og Anslag væver. Den første skal dø, der giver Bevis herpaa, ved et lumsk Angreb af venetiansk Farve (af rød Natur).

*Le temps present avecques le passé,
Sera iugé par grand louialiste:
Le monde tard luy sera lassé,
Et desloyal par le clergé iuriste.*

V. X, 73.

Nutiden tilligemed Fortiden vil blive bedømt i den store Italiener (Jupiters Folk er Italienerne), Verder vil sent blive træt af ham, og uærligt af det retskyndige Præsteskab.

*Des plus lettrez dessus les faits celestes,
Seront par princes ignorans reprouuez:
Punis d'Edit, chassez, comme scelestes,
Et mis à mort là où seront trouuez.*

V. IV, 18.

Folk med den største Lærdom angaaende de himmelske Ting vil af uvidende Fyrster blive fordømte, straffede med Forbud, forjagede som Forbrydere og dødsdømte, hvor man finder dem.

Den aandelige Omvæltning vil avle Modstand, og skønt vor Tid kalder sig Frihedens og Tolerancens Tidsalder, vil der blive Krig med de bestaaende Trossamfund, der vil føle sig angrebne af de nye Anskuelse. Profetiernes Indhold bliver bedømt uærligt af Præster.

Der kommer nye Skikke under Kamp mod Ondskab og Anslag, men de ivrigste Modstandere synes at komme i Strid indbyrdes.

Den nye Tro vil derefter reformere Gudstjenesten og opstille nye Morallove gennem Forkyndelsen af Guds Ord. Den vil begynde i Norden og derfra brede sig til Muhamedanerne for at ende som den eneste, den ottende Seraf. Om denne Udbredelse af Troen fortælles der i de efterfølgende Vers.

La sacree pompe viendra baisser les aisles, - Par la venue du grand legislateur: - Humble haussera, vexera les rebelles, - Naistra sur terre aucun emulateur. V.V, 79.

De hellige Ceremonier skal sænke Vingerne, naar den store Lovgiver kommer, han vil ophøje den ydmyge og straffe Oprørerne, og der skal ikke opstaa nogen Medbejler paa Jorden.

*Apres du ieune le vieux ange baisser,
Et le viendra surmonter à la fin:
Dix ans esgoux aux plus vieux rabaïsser,
De trois deux, l'un huictiesme seraphin.*

V. VIII, 69.

Den gamle Engel skal sænke sig ved siden af den unge og faar den sluttelig til at overvinde alle Vanskeligheder. Efter i ti Aar at have været ligestillet med de ældste, skal den sænke to af de tre, og den Ene bliver den ottende Seraf.

*La loy Moricque on verra deffailir,
Après une autre beaucoup plus seductive:
Boristhenes premier viendra faillir,
Par dons & langue vne plus attractiue.*

V. III, 95.

Man vil se den moriske Lov gaa til Grunde bag efter en anden langt mere forførende. Den Nordiske skal først give efter som følge af Gaverne og et mere tiltrækkende Sprog.

Troen vil finde sin Støtte i de protestantiske Trossamfund, der først vil give efter for den. Efter at den i ti Aar har staaet lige med de ældste Religioner, vil den faa Forrangen for de indre. Profetierne og det jevne Sprog, hvori dens Lære fremtræder, bringer den Fremgang i Norden, og senere vinder den frem blandt Muhamedanerne. Man vil se, at Opklaringen af Profetierne udtrykkelig betegnes som en Gave til det evangelisk-lutherske Trossamfund.

Jøderne nævnes i tre af Profetiernes Vers, der stiller dem i forbindelse med Begivenhederne, uden at de som Samfund bliver indblandede i Trosudviklingen.

Par les Phisiques le grand Roy delaissé - Par sort non art de l'Ebrieu est en vie, - Luy & son genre au regne haut poussé, - Grace donnée à gent qui Christ enuie. -V. VI, 18.

Naar den store Konge mister Kræfterne, er den Hebræiske i Live, som følge af Skæbnen, ikke ved Kunst, den og dens Race er bragt højt i Regeringen, det er en Naade, der skænkes et Folk, som Kristus længes efter.

Da det er en kendsgerning, at Jøderne for Tiden er stærkt fremme i indflydelsesrige Stillinger indenfor Regeringerne, ligger det nær, at den store Konge maa være Kejser Wilhelm den 2den. Udsagnet maa i saa Fald gælde Tiden, som vi nu oplever.

*Religion du nom des mers vaincra,
Contre la secte fils Adaluncatif,
Secte obstinee deploree craindra
Des deux blessez par Aleph & Aleph.*

V. X,96.

Den Religion, der bærer Havenes Navn, skal sejre. Imod den Sekt, der er knyttet til Sønnen, skal den stædige Sekt, idet den beklages, frygte for de to, der er velsignede af Aleph og Aleph.

Flertalsformen af det latinske mare, Hav, er maria. Der siges, at Jomfru Marias Kirke, Katolicismen vil sejre. Den Sekt, der er knyttet til Sønnen, er den protestantiske Religion. Aleph er den hebræiske Betegnelse for Bogstavet A. Den stædige Sekt maa derfor betegne Jøderne, der indblandes sig i de kristne Samfunds Anliggender. Maaden, hvorpaa dette sker, berøres nærmere i det efterfølgende Vers.

*La synagogue sterile sans nul fruit
Sera receue entre les infideles,
De Babylon la fille du porsuit:
Misere & triste luy trenchera les aisles.*

V. VIII, 96.

Den golde Synagode bliver uden at give nogen Frugt modtaget mellem de Vantro, Babylons Datter fra Forfølgelsen; da hun bliver elendig og sørgelig, skærer den Vingerne af hende.

De Vantro omfatter ikke alene Fritænkerne, den hedenske Sekt, der overtog Regeringen i Frankrig, B. 39, men ogsaa Antikristen, som nu er ved Magten i Rusland.

Naar man erindrer, at Johannes Aabenbaring, Aab. 13,18, angiver Dyrets Tal til tre Gange seks, 666, er det paafaldende at se, at Nostradamus har indflettet disse tre Vers i Profetierne ved Hjælp af Tallene 6,18 8,96 10,96 hvor $8+10=18$, saaledes at Tallene 6 og 18 kommer til at spille en fremtrædende Rolle ved deres Placering indenfor Centurierne.

Sin egentlige Fjende skal den nye Tro finde i den katolske Kirke og det katolske Hierarki. Profetierne har ved mange Lejligheder i det foregaaende udtalt sig ret skarpt om Katolicismen, blandt andet ved Omtalen af Henrik den 2den og hans Efterkommeres Stilling til Huguenotterne. De følgende Vers er de Udtalelser i Profetierne, der, uden at staa i nærmere Forbindelse med historiske Begivenheder, omhandler selve den katolske Kirke og dens Stilling til den nye Tro, og i store Træk viser Romerkirkens krigerske Stilling til den nye Bevægelse.

*Combien de fois prinse cité solaire
Seras, changeant les loix barbares & vaines:
on mal s'approche. Plus sera tributaire,
La grande Hadrie recourira tes veines.*

V. I, 8.

Hvor mange Gange skal Du, Solens By, blive grebet i Færd med at ændre de barbariske og tomme Love. Din Ulykke nærmer sig. Han bliver ikke mere skatskyldig, det store Adria skal igen faa dine Aarer til at flyde.

*Tous les degrez d'honneur Ecclesiastique
Seront changez en dial quirinal:
En Martial quirinal flaminique,
Puis un Roy de France le rendra vulcanal.*V. V, 77.

Alle Grader af kirkelig Æresbevisning bliver ændret til præstelig Gudsdyrkelse, og hvad der vedrører Præsterne til krigersk Gudsdyrkelse. Derefter skal en fransk Konge gøre det vulkansk.

Quirinalia var Festerne for den romerske Gud *Quirinus*, flamen kaldtes de hedenske, romerske Præster. Verset stiller den katolske Guds dyrkelse i Klasse med den gammelromerske.

*Ouy soubz terre sainte Dame voix fainte,
Humaine flamme pour diuine voir luire:
Fera des seuls de leur sang terre tainte,
Et les saints temples pour les impurs destruire.*

V. IV, 24.

Den hellige Dame har hørt den svage Stemme under Jorden, ser den menneskelige Ild lyse for det Guddommelige. Den foraarsager, at Munke farver Jorden og de hellige Templer med deres Blod for at ødelægge de Urene (dem, der ikke vil følge den ortodokse Tro).

*Sur le milieu du grand monde la rose,
Pour nouveaux faicts sang public expandu:
A dire vray on aura bouche close,
Lors au besoing viendra tard attendu.*

V. V, 96.

Midt i det Hele vil den store Verdens Rose (et Navn for Pavemagten) udgyde Blod offentlig paa Grund af de nye Begivenheder. Sandt at sige, man faar Munden lukket, naar den sent Ventedede kommer i Arbejde.

Seront ouye au ciel les armes battre, - Celuy au mesme les diuins ennemis: - Voudront loix saintes iniustement debatre: - Par foudre & guerre bien croyans à mort mis.

V. IV, 43.

Vaabenbrag vil blive hørt til Himlen. Han vil være som Guds Fjender. De vil uretfærdigt bestride de hellige Love. Med Lyn og Krig dræbes de Retroende.

O vaste Rome ta ruyne s'approche, - Non de tes murs, de ton sang & substance: - L'aspre par lettres fera si horrible coche, - Fer pointu mis à tous iusques au manche.

V. X, 65.

O vidtstrakte Rom, Din Ødelæggelse nærmer sig, ikke til Dine Mure, til Dit Blod og Dit Indhold. Den Barske vil ved Hjælp af Profetierne skabe saa skrækkelig Travlhed, at man vil bruge de spidse Vaaben mod alle indtil Grebet.

Verset har været sat i Forbindelse med Garibaldi (aspromonte) og Pavestatens Erobring, da Kong Victor Emanuel samlede Italien, men passer aldeles ikke til disse Begivenheder, der allerede findes omtalt i de tidligere anførte Vers. Om Roms Ødelæggelse senere i Tiden findes der en tydelig Bebudelse i andre Dele af Profetierne.

*Tous les amis qu'auront tenu party,
Pour rude en lettres mis mort & saccagé.
Biens publiez par fixe grand neanty,
Onc Romain peuple ne fut tant outragé.*

V. X, 20.

Alle Venner, der har holdt sammen med dem, der er uvidende om Profetierne, bliver dræbte og væltede omkring. Det romerske Folk har ingensinde været saa stærkt krænket, som naar den Store er tilintetgjort, efterat de gode Ting er blevne bekendtgjorte i fast Form.

*Prelat royal son baissant trop tiré,
Grand fleux de sang sortira par sa bouche,
Le regne Angelicque par regne respiré,
Long temps mort vifs en Tunis côme souche.*

V. X, 56.

Naar den kongelige Prælat har forhalet sin Tilbagetræden for meget, skal der udgaa en stor Blodstrøm fra hans Mund. Det aandelige Overherredømme, som attraas af Regeringen, skal, efter at være død, leve længe i Tunis som en Afstamning.

Selv om nogle af disse Vers maaske bør henføres til andre Perioder, giver de et godt Billede af den katolske Kirkes Stridbarhed og Ufordragelighed. Det er Kirkens højeste Myndigheder, der rejser Kampen, og de verdslige Myndigheder synes til Slut at ville støtte den nye Tro, **men den katolske Kirkes Modstand brydes først ved Barbarernes Angreb.** Versene beskriver ligesom Brevets Spaadomme, hvorledes Pavemagten med Støtte hos nogle store Herskere faar en mægtig Oplomstring under dygtige Paver men samtidig stivner i Formalisme.

Profetierne vil blive benyttede til politiske Formaal.

*Du grand Prophete les lettres seront prinses,
Entre les mains du tyran deuiendront:
Frauder son Roy seront ses entreprinses,
Mais ses rapines bien tost le troubleront.*

V. II, 36.

Den store Profets Skrifter bliver grebne, de kommer i Hænderne paa Tyrannen. Det er hans Formaal at bedrage sin Konge, men hans Rov vil meget snart bringe ham Forstyrrelse.

Profetierne vil blive beslaglagte af Statsledere og brugt mod Kongemagten. Antagelig sker dette i de sydlige Lande. Om Udbredelsen af Troen i Europa fortæller Profetierne følgende.

*Trop tard tous deux les fleurs seront perdues,
Contre la loy serpent ne voudra faire:
Des ligueurs forces par gallots confondues,
Sauone, Albingue par monech grand martyre.*

V. VI. 62.

Alt for sent gaar Blomsterne (Erobringerne) tabt for de to (Tyskland og Østrig), det kan ikke lade sig gøre overfor den Tro, der arbejder sig frem. Forbundets Tropper er blevne sammenblandede af Gallerne og i Savonien (Norditalien), og Albingien (Tyskland) faar et stort Martyrium ved Monarkerne.

Dette Vers viser, at det i Virkeligheden var den nye Tro, der foraarsagede Tysklands Nederlag. Den Følelse, der tog Overhaand i August 1914 og fik Modstanden rejst mod Centralmagterne, var et Udslag af den rette Tro, ligesom Wilsons Optræden ved Fredsforhandlingerne betegnes paa samme Maade i Brevets første Spaadom, B. 44. Tyskerne maa lide for deres Fyrsters Begærlighed og deres Overfald paa Naboerne, og de vil faa meget Besvær med at komme i Ro.

En Germanie naistront diuerses sectes, - S'approchant fort de l'heureux paganisme, - Le coeur captif & petites receptes, - Feront retour à payer le vray disme.

V. III, 76. I Tyskland vil der opstaa forskellige Sekter, der nærmer sig stærkt til det sejrende Hedenskab, det fangne Hjerte (Bekym-

ringerne) og det lidt, der ydes, vil bringe dem tilbage til at betale den rette Tiende.

*Vne nouvelle secte de Philosophes,
Meprisant mort, or, honneurs & richesses:
Des monts Germaines ne seront limitrophes,
A les ensuyure auront appuy & presses.*

V. III, 67.

En ny Sekt af Filosofer vil foragte Døden, Guld, Æresbevisninger og Rigdom. De, der ikke grænser op til de tyske Bjerge, vil faa Støtte og blive tilskyndet til at følge dem.

Profetierne fordrer Kærlighed til Gud og Næsten og indprenter de ti Mose Bud, ingen af disse forbyder Ejendom, Æresbevisninger, eller fordrer Selvopgivelse, langt snarere det modsatte. Bevægelserne indenfor Samfundene vil synes for Tiden at gaa i fuldstændig fejl Retning, og betegnes i det første Vers som Udslag af den Nød og Elendighed, der til Slut vil føre Tyskerne tilbage til bedre Erkendelse.

Om Troens Forhold til England siges der:

*Le sang du iuste à Londres fera faute, -
Bruslez par foudres de vingt trois les six:
La dame antique cherra de place haute,
De mesme secte plusieurs seront occis.*

V. II, 51.

Den Retfærdiges Blod vil mislykkes i London, de seks af treogtyve vil blive brændte af Lyn. Den antike Dame (Romerkirken) vil falde fra sin høje Plads, og flere af den Sekt vil blive dræbte.

Dette betyder antagelig, at Katolicismen vil forsvinde i England, men at man vil stille sig uvillig overfor den nye Tro. Da der omtales Oprørsbevægelser af anarkistisk Art i Irland, er det meget rimeligt, at der kan ske Blodsudgydelser overfor Katolikerne dersteds.

Où tout bon est, tout bien Soleil & Lune. - Est abundant, sa ruine s'approche. - Du ciel s'auance vaner ta fortune, - En mesme estat que la septiesme roche.

V. V, 32.

Hvor alt det Gode findes, alt Godt, Guld og Sølv er i Overflod, dets Ødelæggelse nærmer sig, han kommer fra Himlen for at bringe Din Lykke i samme ødelagte Tilstand, som den syvende Klippe.

Verset er ikke stedbetegnet, *du ciel kan* betyde fra Rom.

Der findes i Brevets første Spaadom, B. 56, nogle Udtalelser om den frie By, der er opstaaet i et andet lille Mesopotamien, og som rejser Oprørsbevægelser i Italien og bliver Modstander af Pavemagten. Denne By er igennem flere Vers sat i forbindelse med Forholdene i Norditalien; Italienerne vil bemægtige sig den, men den hævder sin Selvstændighed. Den er omtalt i en Række Vers, vedrørende en Person, der benævnes den Sorte fra Parma; han er af ringe Herkomst og skaber Anarki i Norditalien under den tredje Omvæltning. Disse Forhold berøres i de følgende Vers.

*Cinq & quarante degrez ciel bruslera
Feu approcher de la grand cité neuue
Instant grand flamme espars sautera
Quand ou voudra des Normans faire preuue.*

V. VI, 97.

Himlen brænder paa 45° Bredde, Ild nærmer sig til den store nye By; den store Flamme springer frem mange Steder i samme Nu, naar man giver sig til at undersøge Normannerne.

*Ennossigee feu du centre de terre,
Fera trembler autour de cite neuue
Deux grâds rochers long téps feront la guerre,
Puis Arethuse rougira nouveau fleuue.*

V. I, 87.

Jordrystende Ild fra Jordens Indre faar to store Klipper omkring den nye By til at skælve. Man vil længe føre Krig, derefter vil Arethusa farve den nye Strøm rød.

Den nye By er udsat for Angreb, naar der er Kampe paa 45° Bredde. Floden Po i Norditalien følger den nævnte Breddegrad. I Nærheden deraf ligger Parma. De to Klipper kan være to Aandsretninger saasom Katolicisme og anarkisk Irreligiøsitet. I det ene Vers ses den nye Tro fænge spredt om

kring i Befolkningen. Arethusa, Kildens Gudinde, den, der har sat Strømmen i Bevægelse, og som farver den rød, som altsaa giver Anledning til Blodsudgydelse, maa øjensynlig være Katolicismen, der er Skyld i den hele Uro og rejser Krigen mod den nye Tro, fordi denne vinder Overhaand under Urolighederne. At det sker, skyldes den store nye By, men om denne er det endnu ikke muligt at sige noget nærmere med Bestemthed, da Udtalelserne gælder Begivenheder, der ligger saa langt ude i Fremtiden.

De følgende tre Vers omtaler Troens Udbredelse mellem Hedningerne.

Le saint Empire, viendra en Germanie

Ismaëlites trouueront lieux ouuerts,

Asnes voudront aussi la Carmanie

Les soudenans de terre tous couuerts.

V. X, 31.

Det hellige Rige skal komme i Tyskland, man vil finde de muhamedanske Egne aabne, ogsaa Carmanien (Sydpersien) ønsker det samme, alle Jordens Herrer er under dets Beskyttelse.

Dieu, le ciel tout le diuin verbe à l'onde,

Porté par rouges sept razes à Bizance:

Contre les oingt trois cens de Tresibonde

Deux lois mettront & horreur, puis credence

V. VII, 36.

Naar Gud, Himlen og Guds Ord i sin Helhed er sat i Bevægelse, bliver der af de Røde bragt syv klippede (Munke) til Byzans. Mod de Salvede vil tre Hundrede fra Tresibonde (?) sætte to Trossamfund og Rædslen, derefter bliver der Tillid.

Nouvelle loy terre neuue occuper, - Vers la Syrie, Judée & Palestine: - Le grand empire barbare corruer, - Auant que Phebés son siecle determine.

V. III, 97.

Den nye Tro indtager nyt Land henimod Syrien, Judæa og Palæstina. Det store barbariske Rige ødelægges, forinden Solen har endt sit Aarhundrede, sin Cyclus (jfr. Pag. 59).

Det fremgaar heraf, at Troen vil brede sig mellem Barbarerne, medens de endnu opholder sig i Europa. Omvendelsen begynder i Tyskland og breder sig over Konstantinopel til Lilleasien, Persien og videre til deres Hjemlande. Forinden vil der ogsaa opstaa forskellige Sekter imellem Muhamedanerne. Der er allerede omtalt en Fyrste i Aquilegia, der gør Torsdagen til Helligdag. Et andet Forsøg omtales i følgende Vers.

*Le penultiesme du surnom du Prophete,
Prendra Diane pour son iour & repos:
Loing vaguera par frenetique teste,
Et deliurant vn grand peuple d'impos.*

V. II, 28.

Den Næstsidste med Tilnavnet Profet vil tage Dianas Dag (Mandag) til Hviledag, det vanvittige Hoved vil drive ham langt, og han vil befri et stort Folk for Skatter.

Ved Kampenes Slutning tegner Billedet sig mørkt og sørgeligt. Der synes at være en svag Mulighed for, at Troens Hjemstavn delvis vil blive skaanet, idet Profetierne udtaler:

*Quand seront proches le defaut des lunaires,
De l'vn à l'autre ne distant grandement,
Froid, siccité, danger vers les frontieres,
Mesme où l'oracle a prins commencement.*

V. III, 4.

Naar Muhamedanernes Ødelæggelse er nær, og den ene ikke er synderlig forskellig fra den anden, vil der være Kulde, Tørke, Fare henimod Grænserne **selv dér, hvor Aabenbaringen tog sin Begyndelse.**

Profetierne har endnu et Par Vers, der omtaler de kristne Samfund under Antikristens Indflydelse, naar Vantroen har taget Magten.

Le regne & lov sous Venus esleué, - Saturne aura sus lupiter empire - La loy & regne par le Soleil leué, - Par Saturnins endurera le pire.

V. V, 24.

Naar Herredømmet og Trossamfundet er blevet oprettet under Vantroen, vil Saturn (Antikristen) faa Magten over det italienske Folk. Det Trossamfund og Herredømme, der er oprettet ved Hjælp af Kristendommen, vil komme til at lide det værste ved Saturns Folk (de Antikristelige).

Pour le plaisir d'edict voluptueux,

Ou meslera le poison dans la foy:

Venus sera en cours si vertueux,

Qù 'obfusquera Soleil tout à loy.

V. V, 72.

For sin Fornøjelse blander man ved sanselige Forordninger Gift i Troen. Vantroen bliver i Tidens Løb saa dydig, at den fuldstændig tilsværter hele Grundlaget (Gehalten) i Kristendommen.

Det vil ses heraf, at de virkelig kristne Grundsætninger kommer til at lide under, at Vantroen breder sig ikke alene indenfor Regeringerne men ogsaa indenfor selve Trossamfundene. Man vil lave Trosregler efter Forgodtbefindende. Det sker under Dydens Maske, men Virkningen er, at den sande Kristendom tilsyneladende af lutter Omhu for de Troende forvanskes saa stærkt, at dens sande Karakter ikke kommer til sin Ret. Sandsynligvis menes hermed de rationalistiske og sekteriske Bevægelser indenfor de kristne Kirkesamfund.

Troens videre Udformning og Beskrivelsen af de Kampe, under hvilke den skal arbejde sig frem, maa søges i de Udsagn, der er blevne nærmere forklarede under Afsnittet om den almindelige Beskrivelse af Udviklingen samt i Profetiernes Beretning om de kommende Tilskikkelser. Disse Afsnit slutter sig saa nøje til, hvad der forklares om Troen, at man først gennem Kendskab til Troen vil kunne opnaa den rigtige Forstaaelse af deres Indhold. Thi man maa ikke glemme, at Profetiernes Udtalelser om Fremtidens Kampe og Trængsler skal læses som en Beretning om den aandelige Udvikling, der fører Troen til endelig Sejr.

Der vil hermed være gjort Rede for Indholdet af de Vers, der ved Ordningen blev udsondrede som indeholdende Bebudelsen om den kommende religiøse Omvæltning og den nye

Tro. De Vers, der henhører til Indledningen og forskellige Vers, der falder udenfor Grupperne, er omtalt, hvor de føjer sig ind i Beskrivelsen. Af Profetiernes samlede Indhold er saaledes nu kun de foreløbig ubestemte Vers tilbage, som omtales flygtigt Side 77. Undersøgelsen af Profetierne og den foreløbige Opklaring af deres Indhold kan derfor nu afsluttes med de tre efterfølgende Vers, der er de eneste, der synes at vedrøre Tiden **efter** Adveniensen Afslutning.

*Le dard du ciel fera son estandue,
Morts en parlant grande execution:
La pierre en l'arbre la fiere gent rendue,
Bruit humain monstre purge expiation.*

1. V. II, 70.

Budskabet fra Himlen skal brede sig, idet det taler, sker der en stor Forandring for de Døde. Efterat Stenen i Træet (Pagtens Ark med Lovens Tavler) er givet tilbage til det hovmodige Folk, renser Afsoningen det forfærdelige ved det menneskelige Oprør.

Le dard du ciel, Himlens Spyd, Brod, Harpun, maa være Forkyndelsen af Guds Ord. For de Døde forkynder de Budskabet om et Liv efter Døden. Stenen i Træet svarer til de bibelske Udsagn om Aabenbaringen af Vidnesbyrdets Tabernakel og det i Profetierne varslede Fund i Triumvirens Grav saaledes, som det allerede tidligere er forklaret. Og gennem Lidelserne, der bliver Følgen af det menneskelige Oprør, soner Menneskene det rædselsfulde og monstrøse i deres Brøde; endog selve Uhyret fra det menneskelige Oprør stilles overfor Muligheden af en Udsoning.

*Apres grâd troche humain plus grâd s'appreste
Le grand moteur les siecles renouvelle:
Pluye sang, laict, famine, fer & peste,
Au ciel veu feu, courant longue estincelle.*

V. II, 46.

Efter den store menneskelige Omvæltning nærmer der sig en endnu større, den Almægtige fornyr Aarhundrederne, der kommer blodig Regn, Uklarhed, Hungersnød, Sværd og Pest, paa Himlen ses Ild og en lang, løbende Stjerne (Komet).

*An reuolu du grand nombre septiesme,
Apparoistra au temps ieux d'Hecatombe:
Non esloigné du grand aage milliesme,
Que les entrez sortiront de leur tombe.*

V. X, 74.

Det Aar, der drejes af det store syvende Tal, skal komme til den Tid, da de store Ofringer finder Sted og ikke være fjernt fra det store Tusindaars Tidsalder, da de Døde skal opstaa af deres Grave.

Da Nostradamus regner 4173 Aar fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel, svarer Aar 7000 til Aar 2828 efter vor Tidsregning.

Med disse Vers, i forbindelse med de kortfattede Udtalelser i Brevets tredje Spaadom, B. 112, slutter Profetiernes Beretning saaledes ved Adveniensenens Ophør efter den fremsatte Tros Sejr over hele Jorden, idet den bebuder os, at der vil komme en almindelig Udsoning. Verden vil derefter gennemleve en lang, rolig Periode i et Tidsrum af omtrent tusind Aar (Tusindaarsriget), men Kirken faar atter Magt, Synden tager Overhaand (Satan løses af sine Baand), og efter en endnu større menneskelig Omvæltning nærmer Verden sig derefter til Tidspunktet for den store Opstandelse.

Slutning

EFTER AT der er er gjort Rede for Indholdet af Profetierne, vil yderligere Kommentarer til dem næppe være nødvendige til den første Forstaaelse af deres mærkelige Budskab. Nostradamus har i Fortalen og Brevets Indledning og Slutning selv fremført, hvad der kan og bør siges overfor den Kritik, der udefra kan ventes at rejse sig mod dem.

I den foreliggende Opklaring er der stræbt efter at give en saa vidt mulig rigtig Fremstilling af Profetiernes Udsagn om den kommende Tro, fordi de er det centrale i Profetierne, og den Del deraf, der har Bud til vor Samvittighed. Profetiernes Udsagn om de historiske Begivenheder har det derimod været nødvendigt at sammentrænge det mest mulige, dels for at kunne fremsætte dem i en overskuelig Form, men navnlig for ikke unødigt at forsinke Fremkomsten af selve Redegørelsen. Opklaringen gør derfor ikke Krav paa at være fuldstændig og maa kun opfattes som en Indledning til den videregaaende Undersøgelse af Profetierne.

Dersom man vil se naturligt og fordomsfrit paa Profetierne, er de en Beskrivelse af Verdens og Menneskenes Skæbne, som skyldes en guddommelig Aabenbaring og Inspiration, og idet de gør opmærksom paa de tilsvarende Beretninger om Verdens Skæbne, der findes i Biblens Profetier, er de en Forklaring til disse, der fastslaar en bestemt Opfattelse af den Verden, hvori vi lever, og af vort eget Forhold til Tilværelsen og indskærper os vore Pligter overfor Gud og vor Næste.

Profetierne taler med en saadan Tydelighed, at de ikke er til at misforstaa, og uden at vi kan være i Tvivl om deres Op-

fattelse af det skete. Der er ikke fra Profetiernes Side noget, der paaviseligt kan give Anledning til Tvivl om Rigtigheden af deres Udsagn, og hvad de fortæller i de tre Spaadomme og de Tusinde Vers er saa omfattende, at Beviset for deres Sandfærdighed ogsaa maa være fuldt ud tilstrækkeligt.

Ved at blive fremsat paa et Tidspunkt, der ligger mere end Tredjedelen af et Aartusinde forud for den Dag, da Beskrivelsen kunde blive forstaaelig, har Verden været berøvet enhver Mulighed for at kunne tyde Profetiernes Mening forud for de bebudede Begivenheder. Profetierne har derved umuliggjort enhver Tvivl om, at de virkelig er Forudsigelser; thi de er fremsatte saa længe i forvejen, at ingen jordisk Bevidsthed vilde være i Stand til at tænke sig Begivenhedernes Mulighed endsige til at beskrive dem med en saa detailleret Nøjagtighed.

Vi er ved Profetierne stillet overfor et indtil de mindste Detailler gennemtænkt Værk af saa vidunderlig en Art, at intet menneskeligt Snille kunde tænkes at have frembragt noget tilsvarende. Bogens Form og Maaden, hvorpaa den er bleven bevaret og ført omkring for endelig at aabenbares for os her i Norden, saa fjernt fra dens oprindelige Hjemstavn, alt er saa sælsomt, at det kun kan forklares ved at tro Nostradamus, idet han siger, at Profetierne skyldes en guddommelig Aabenbaring og Inspiration.

Selve Bogen, dens Indhold og dens Forfatter er lige saa uomtvistelige som Tidspunktet for Profetiernes Fremkomst, og maa nødvendigvis udelukke enhver Tanke om Mystifikation med Hensyn til Profetiernes Fremkomst og Tilstedeværelse. Hvad Opklaringen angaar, maa dens Rigtighed fremgaa af Profetiernes egne Udtalelser om Tidspunktet og den forudbestemte Maade, hvorpaa den skulde finde Sted som Led i den samlede Udvikling af Begivenhederne.

I al den Tid de har været tilslørede, maatte Profetierne ved deres besynderlige Form fuldstændig forvirre Folks Begreber saavel om Bogen som om dens Forfatter. Nostradamus har, som det vil ses af Brevet til Kong Henrik, B. 4, selv været klar over, at han vilde blive udsat for Miskendelse og Tvivl og for de Ondes Bagvaskelser, B. 16, fordi han skulde forholde Verden den Viden, han nu viser sig at have været i Be-

siddelse af. Men han havde ikke faaet til Opgave at spaa Folks Skæbne, B. 131. **Hans Formaal var at forudsige den Tro, der skal udvikle sig paa Grundlag af Biblen og Kristi Forkyndelse,** og hans Viden skulde tjene til at overbevise sene Slægter om Aabenbaringsens Sandhed, naar Begivenhederne i en fjern Fremtid vilde kaste Lys over hans tilslørede Beretning og aabenbare os Profetiernes Indhold.

Men idet Profetierne nu vidner for os, at der er en Gud, der styrer Verden og kender vor Skæbne, skal vi samtidigt lære, at vi Mennesker handler frit i kraft af vor Overbevisning og have personligt Ansvar for vore Handlinger. Vi faar derfor ikke nogensomhelst Viden om den Enkeltes Skæbne, som vilde binde os i vore Handlinger. Den Viden, Profetierne meddeler, vil nu som tidligere være tilmaalt saa nøjagtigt, at vi ikke vil kunne uddrage en eneste sikker Oplysning af dem, udover hvad der er tilsigtet at meddele os. Profetierne vil kunne spørge med os og paa alle Maader drille vor Nysgerrighed, men vi vil ikke kunne aflure dem en eneste Oplysning, før det er bestemt, at den skal erkendes. Man vil erindre, hvorledes det gik Henrik den 2den; det er gaaet le Pelletier paa samme Maade. Under Napoleon den 3dje, der er beskrevet saa tydeligt i Profetierne, udarbejdede han sit Værk om Nostradamus; der er Udtalelser, der viser, at han har haft en bestemt Følelse af, at Kejseren vilde blive skæbnesvanger for Frankrig, men han kunde dog ikke forudse Krigen i 1870.

De fleste Forfattere, der har beskæftiget sig med Nostradamus, bygger i udstrakt Grad deres Betragtninger angaaende Profetierne paa de Side 20 omtalte Vers, der siges at hidrøre fra Nostradamus Efterladenskaber og senere er blevne knyttede til Profetierne. Dersom Nostradamus virkelig skulde have efterladt sig Vers, der først kunde fremkomme sammen med de ved Trykfejl og Rettelser stærkt korrumpereede senere Udgaver af Profetierne, er dette i sig selv en fyldestgørende Grund til at advare imod dem. De kan ikke være nødvendige til Forstaaelse af Profetierne, i saa Fald vilde Nostradamus selv have optaget dem deri, og en Supplering af Profetierne ad denne Vej maa være udelukket. Men naar man har set, hvorledes Profetiernes Vers i mangfoldige Tilfælde er formede saaledes,

at de skal friste til Misforstaaelse og Fejltydning, ligger det nær at formode, at disse Vers ogsaa har skullet tjene til at tilsløre Profetiernes Mening. Nostradamus advarer, B. 16, derfor mod dem, der vil føje Vers til Profetierne. Man vil forøvrigt hurtigt kunne overbevise sig om, at de tilføjede Vers ikke beskæftiger sig med den skjulte Forudsigelse. De bør derfor ganske lades ude af Betragtning ved Opklaringen af Profetierne.

Efter Opklaringen vil det gaadefulde Skær, der har hvilet over Nostradamus, være fjernet. Man vil komme til at erkende at han var en af sin Tids højtansete og fortjente Mænd. Han var berømt som Læge, var Livlæge for tre franske Konger, og indlagde sig stor Fortjeneste ved Bekæmpelsen af forskellige Epidemier i de sydfranske Byer. Men alt dette maa selvfølgelig træde i Skygge for den Ære, der tilkommer ham for Profetierne. Det Værk, han dermed har efterladt til sene Tider, er saa fuldkomment, at det ikke alene har klaret sig selvstændigt gennem alle de følgende Tidens Trængsler, men at det ogsaa nu efter Opklaringen er i Stand til at arbejde sig frem i kraft af sine egne Egenskaber.

Profetiernes Opklaring falder paa et Tidspunkt, da Verden hærges af Ufred, Nød og Elendighed. Udviklingen har ført Samfundene paa Vildspor, man forsøger nye Veje og nye Muligheder men famler i Virkeligheden forvildede afsted, inderst inde tvivlende om alt, selv Gud. En af jordiske Bekymringer forpint Slægt er holdt oppe ved forvirrede Fraser om Menneskets Fuldkommenhed, Frihed og Broderskab, og ude af Stand til at holde Orden paa sig selv. Mennesket, Guds ypperste Skabning, der kan og skal handle frit under eget Ansvar, hvis Forstand giver det Evne til at begribe Tilværelsen, er naaet frem i Kundskab og Færdighed og behersker Jorden; det har Adgang til al Livets Velvære og kan drage Nytte af alle Jordklodens Frembringelser. Men disse Herligheder har kun skabt Strid og Ulykker, Had og Ufred imellem Menneskene indbyrdes, thi alle vil byde og ingen vil lyde. Hvor man burde have ventet Liv og Virksomhed, ser man Samfundene i fremadskridende Opløsning.

Det er til denne Slægt, at Profetierne skal tale for at fore-

holde Menneskene deres Ubillighed og for at lære dem, at vi er midt i det store Frafald, som skildres i Biblen. Vi staar overfor den store Hjem søgelse, som maa komme, fordi Menneskene ikke frivilligt vil erkende deres Pligter overfor Gud og deres Medmennesker. Men, medens Biblens Advarsler er gledne bort fra os gennem Fortolkninger og Teorier, fremsættes den gamle Lære denne Gang med en saadan Tydelighed, at vi maa kunne forstaa det Sprog, der tales.

Menneskene er stiv sindede. De kender Forskellen mellem det Gode og det Onde, men Forstanden kæmper mod Samvittigheden, og det vil tage Tid, før de bliver omvendt til Troen paa Guds store Bud om Kærlighed til Gud og Næsten. Menneskene vil endnu faa trange Tider og haarde Kampe at bestaa. Derfor forbereder Profetierne os paa de Hjem søgelser, som endnu skal komme over Samfundene. Men Budskabet lyder til hver enkelt af os for at paalægge os, at vi hver især skal erkende vor Pligt og handle efter vor Samvittighed. Vi skal lære at søge Fejlene hos os selv og indse, at de menneskelige Love vil være virkningsløse og forvirrende, dersom vi ikke hører den Tro, der forkyndes, og adlyder de evige guddommelige Love. Og idet de bekræfter for os den sikre Tro paa den alvidende og almægtige Gud, giver Profetierne os da, trods alle de Lidelser, som Verden skal gennemgaa, en Fortrøstning saaledes, at den, der faar Forstaaelse deraf, vil takke Gud for et Haab om Frelse for sin Sjæl

Rettelser.

Side	37,	Note 3	„bebudede“.
”	44	” 0	nederst. F. 99 læs „F. 42-48“.
”	63	” 7.	Tidskorrektur læs „Tidskorrektion“ . ,
”	72	Linje 8,	læs „d'Hainault“.
”	100	” 11.	(Wilhelm den 2den) læs (Wilhelm den 1ste).
”	127	” 11.	Tunis læs „Tunys“.
		” 16.	Tunys læs „Tunis“.

For Tiden er under Forberedelse:
**En fortsat Undersøgelse af
Profetiernes Udsagn.
En Gengivelse af Opklaringen
paa Tysk.**

Udgiveren beregner sig Dækning af sine Udgifter
og 20 pCt. som Vederlag. Dersom Bogen skulde
give Fortjeneste derudover, vil det blive anvendt
til Udvidelse og Forbedringer ved Holte høje
Almenskole, men ikke til Skolens Drift. ∞ ∞ ∞

Sælges hos:

Bogtrykker A. J. Andersen, Hillerød, Tlf. Hillerød 720.

Prisen er 13 Kr. pr. Eksemplar. Boghandlere 20 pCt. Rabat.